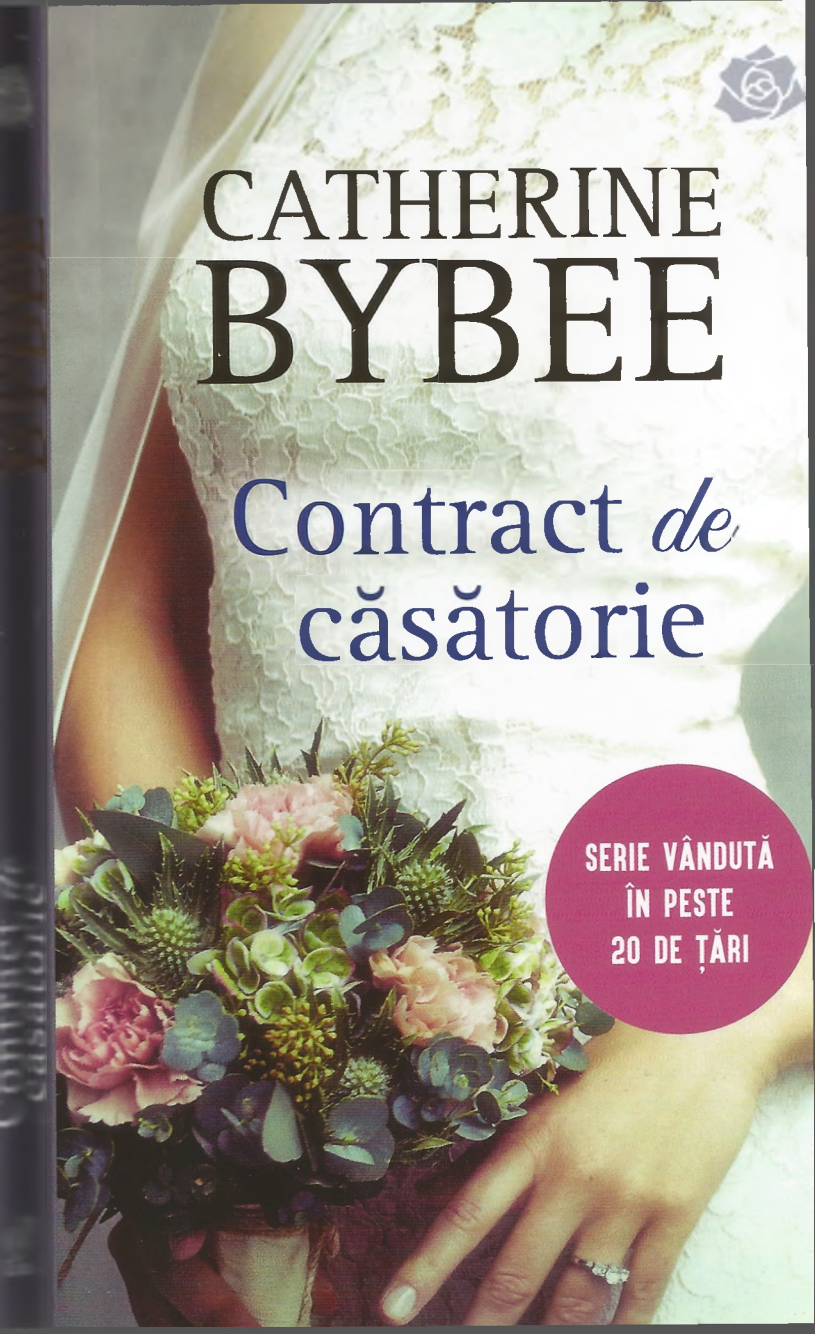

CATHERINE
BYBEE

Contract *de*
căsătorie

SERIE VÂNDUTĂ
ÎN PESTE
20 DE ȚĂRI

SERIA „CĂSĂTORII NEĂȘTEPTATE“

Blake Harrison este un om de afaceri de mare succes, frumos, bogat și absolut fermecător. În plus, este și moștenitorul unui titlu nobiliar în Anglia. . . și nevoit să-și găsească o soție în cel mai scurt timp posibil. Apelează prin urmare la Sam Elliot, patronul unei serioase agenții matrimoniale – doar că în locul bărbatului pe care se aștepta să-l întâlnească, se trezește în prezența unei femei frumoase și foarte hotărâte, cu o voce numai bună de numerele cu 8989.

Samantha Elliot conduce cu mână de fier agenția matrimonială, fără măcar a-i trece prin cap să intre ea însăși în rândul femeilor căsătorite. . . . asta până când Blake îi oferă zece milioane de dolari pentru a fi soția lui timp de un an. Iar propunerea lui nu are nimic indecent. Tot ce va trebui să facă Samantha va fi să se comporte firesc – dar fără a se lăsa cuprinsă în mrejele lui.

Doar că socoteala de acasă rareori se potrivește cu cea din târg și nici unul dintre ei nu reușește să reziste farmecului celuilalt. Și deși contractul dintre ei se dovedește că va vindeca trecutul și va rezolva prezentul, le va aduce oare și un viitor?

Bestseller *USA Today*

Bestseller *Wall Street Journal*

Catherine Bybee a debutat în 2009, iar romanele ei au ajuns rapid în topurile *Wall Street Journal*, *New York Times*, *USA Today* și *Amazon*. Seriile ei au fost traduse în peste 20 de limbi și vândute în mai mult de 6 milioane de exemplare.

e
Book
disponibil

Tradiție din 1989

www.litera.ro

ISBN 978-606-33-3758-1

9 786063 337581

capitolul 1

- Am nevoie de o nevastă, Carter, și am nevoie de ea cât mai curând posibil.

Așezat pe bancheta din spate a mașinii în drum spre un Starbucks, halal alegere dintre toate locurile posibile, Blake Harrison își aruncă rapid privirea la ceasul de la mână pentru a zecea oară în acea oră. Râsul surprins al lui Carter îl enervă la culme.

- Atunci ia una dintre nenumăratele femei din jurul tău și însoară-te.

Sfatul deloc politicos al celui mai bun prieten al său ar fi putut să fie valoros dacă Blake ar fi putut să aibă încredere în femeile din viața lui. Din păcate, nu putea.

- Și să risc să pierd totul? Mă cunoști prea bine! N-am nevoie de emoții și de sentimentalisme ca să închei un act atât de important precum o căsătorie.

Un act era exact ceea ce îi trebuia. Un contract. O înțelegere de afaceri care ar fi fost în beneficiul ambelor părți, încheiat pe un an. După aceea puteau să o apuce pe drumuri separate și să ignore complet că s-ar fi cunoscut vreodată.

- Unele dintre femeile cu care te afișezi ar fi fericite să semneze un acord prenupțial.

Blake deja se gândise la asta. Însă lucrase din răspuneri la reputația lui de ticălos impasibil, total lipsit de orice fel de emoție, și nu avea nevoie să strice asta prefăcându-se că este îndrăgostit ca să aibă cu cine să urce treptele de la oficiul stării civile.

- Am nevoie de cineva care să fie de acord cu planul meu, cineva cu care să nu am absolut nimic.

- Și ești sigur că genul ăsta de agenție matrimonială e calea cea bună?

- De fapt, nu e agenție matrimonială, e o agenție care îți găsește pe cineva cu care te potrivești.

- Păi și care-i diferența?

- Că ei nu fac alegeri care să corespundă intereselor tale în plan sentimental. Ei fac alegeri care să corespundă intereselor și statutului tău.

- Ce romantic!

Sarcasmul lui Carter îi răsună puternic în ureche.

- Din câte se pare, nu sunt singurul care are nevoie de așa ceva.

Carter râse până ce se înecă.

- Pe bune, încercă să-și recapete respirația. Eu nu cunosc nici un alt bărbat care să aibă un titlu nobiliar ca al tău și să fie la fel de bogat și care să apeleze la o persoană străină să-i facă lipeala cu cineva.

- Tipul acesta are recomandări excelente, se pare că e un om de afaceri priceput, care îi ajută pe bărbații ca mine în situații similare.

- Cum îl cheamă?

- Sam Elliot.

- N-am auzit niciodată de el.

Traficul bloca intersecția de la două străzi distanță de locul în care avea loc întâlnirea lui cu omul de afaceri. Secunde se scurgeau ticăind, trecând deja dincolo de ora la care era programată întâlnirea lui. Fir-ar să fie, ura să întârzie.

- Trebuie să închid.

- Sper că știi ce faci.

- Fac afaceri, Carter.

Prietenul lui pufni dezaprobator.

- Știu. Că doar la relații nu te pricepi deloc.

- Să ți-o trag.

Însă Blake știa că prietenul lui avea dreptate.

- Nu ești genul meu.

Șoferul lui Blake țâșni brusc din coloană ca să mai prindă lumina verde a semaforului. Fără pic de ezitare, exact așa cum îl voia șeful lui.

- Ne vedem diseară să bem ceva.

Blake închise telefonul, îl strecură în buzunarul hainei și se lăsă pe spate pe banchetă. Așadar, întârziase. Cei în poziția lui puteau să vină și cu jumătate de oră mai târziu față de ora stabilită, și totuși să aibă parte de oameni care să se dea peste cap ca să facă să pară că era de fapt vina lor. O grămadă de lucruri depindeau de rezultatul acestei întâlniri. Găsirea unei soții înainte de încheierea săptămânii ca să păstreze casa strămoșilor săi și domeniul ce venea la pachet cu titlul său nobiliar - ca să nu mai pomenim de restul averii tatălui său - depindea de Sam Elliot.

Spera din tot sufletul ca persoana cu care luase legătura asistentul său personal știa despre ce vorbește. În caz contrar, Blake s-ar fi trezit obligat să abordeze subiectul căsătoriei cu Jacqueline sau poate cu Vanessa. Jacqueline își iubea independența chiar mai mult decât ar fi iubit banii lui. Faptul că mai avea încă un iubit, pe lângă el, o elimina din cursa pentru statutul de soție.

Astfel rămânea doar Vanessa. Frumoasă, blondă și deja pe cale de a deveni curând fostă iubită din cauza aluziilor tot mai multe cum că ar fi vrut oficializarea relației lor. De fapt, nu îi plăcea defel să o lase să-și facă iluzii deșarte. Chiar dacă era un ticălos cu femeile, niciodată nu se purtase cu indiferență. Ceea ce, sigur, era posibil să fi fost contrazis de unele doamne și chiar de tabloidele ce îl etichetaseră drept îngâmfat și perfid.

Dacă presa urma să miroasă ce puneă el la cale, aveau să umple paginile cu povestea asta și să o transforme în subiect de cancan. Iar lui i-ar fi plăcut să evite orice fel de scandal. Pe de altă parte, oricât de complicat ar fi fost să construiască o anume realitate, știa bine că această falsă căsătorie a sa trebuia să pară reală pentru a îi satisface pe avocații tatălui său.

Neil opri lângă bordură mașina lungă de culoare neagră și îi deschise grăbit portiera lui Blake în fața cafenelei văruiată în alb și verde. Cu servieta în mână, Blake ignoră capetele întoarse după el când pași hotărât în partea din față a cafenelei. Mirosul puternic de boabe de cafea proaspăt răsnite îi umplu nările în timp ce cerceta din priviri mesele, uitându-se după bărbatul pe care el și-l imaginase ca fiind Sam Elliot. Blake presupuse că va da de un bărbat îmbrăcat la patru ace și având la purtător o mapă plină cu dosarele potențialelor sale soții.

La prima privire aruncată în jur, nu identifică pe nimeni care să corespundă descrierii, așa că își scoase ochelarii de soare și o porni înainte. La o masuță, un cuplu de tineri cu laptopurile în față își sorbeau cafeaua cu lapte. La o altă masă, un bărbat îmbrăcat în pantaloni scurți și un tricou se certa cu cineva la telefon. La teighea, comandând ceva, era un cuplu cu un cărucior de copil. Înaintând și mai mult, Blake observă silueta subțire a unei femei cu păr bogat cărlionțat, castaniu-roșcat, revărsat pe umeri. Vârful piciorului ei bătea nerăbdător în podea sau poate că asculta muzică la niște căști minuscule. Cercetând cu privirea în continuare mica mulțime de oameni, Blake descoperi un bărbat singur așezat pe un scaun tapițat. Era îmbrăcat cu o pereche de pantaloni lejeri și părea să aibă în jur de patruzeci și șapte-patruzeci și opt de ani. În locul unei serviete, bărbatul ținea în mână o carte. Blake își miji ochii, încercând să-i capteze atenția. În loc de un licăr de înțelegere, însă, privirea sumbră a bărbatului reveni înapoi la cartea sa.

La naiba, poate că domnul Elliot era blocat în același trafic infernal.

Nu se împăcase niciodată cu potențialii clienți care întârziiau, indiferent de ce tip de afaceri se ocupau. Dacă ar fi avut de ales, Blake s-ar fi întors pe loc și ar fi plecat. Trecând pe lângă roșcata singuratică, Blake

ocoli căruciorul de copii și comandă o cafea neagră, după care se resemnă să ia loc pentru câteva minute și să aștepte. Își puse servieta pe un scaun gol și se întoarse să își ia cafeaua când adolescentul de la bar îi strigă numele.

Simți aproape fizic privirea insistentă a cuiva de-a lungul șirei spinării. Ochii lui cercetară încăperea de jur împrejur ca să vadă cine se uita la el. Instantaneu, o pereche de ochi verzi ca smaraldul se mijiră în momentul în care ajunse la ei. Femeia minionă care stătea singură nu asculta muzică și nu citea nici o revistă. Se uita lung fix la el.

Privirea ei intensă se întoarse spre un mic laptop înaintea sa revină în direcția lui. În ea licări senzația evidentă de recunoaștere. Mai văzuse și înainte expresia aceasta, ori de câte ori cineva îi asocia numele cu imaginea. Aici în California, nu se întâmpla atât de des, însă era suficient de frecvent ca Blake să o recunoască.

Femeia părea suficient de inofensivă. Asta până în momentul în care ea deschise gura și i se adresă direct:

- Ați întârziat.

Două cuvinte. Nu fu nevoie decât de două cuvinte, spuse cu o voce atât de joasă încât i se păru indecent de sexy - genul de voce ce le-ar fi făcut de rușine până și pe operatoarele liniilor erotice - ca să îl lase pe Blake mut de uimire.

În sfârșit, reuși să percuteze la vorbele roșcatei.

- Poftim?

- Sunteți domnul Harrison, corect?

Întrebarea era simplă, însă lui Blake i se păru aproape imposibil să o înțeleagă. Așa că răspunse din inerție, complet uluit de femeia din fața sa:

- Da.

Ea se ridică în picioare, ajungându-i nu mai sus de umăr.

- Sam Elliot, se prezintă ea și îi întinse mâna.

Nu se întâmpla prea des ca Blake să se simtă dat pe spate. Și totuși, cu numai câteva cuvinte, femeia din fața lui reușise. Întinse mâna și o cuprinse pe a ei, și fu strâbătut de un val de căldură. Privirea ei străpungătoare și zâmbetul încrezător scăzură în intensitate când își strânsă mâinile. Palma ei era rece, chiar dacă pe figură nu i se citea nici o emoție.

- Nu sunteți bărbat.

Lui Blake îi veni să-și dea una. Probabil că fusese cel mai stupid lucru pe care îl spusese unei femei în viața lui. Oricum, domnișoara Elliot răspunse plină de nonșalanță:

- Nici n-am fost vreodată.

Îi zâmbi larg oferindu-i privirii dinții perfecți în timp ce își trăgea mâna dintr-a lui. Iar el avu instantaneu o senzație de pierdere.

- Mă așteptam să mă întâlnesc cu un bărbat.

- Mi se întâmplă foarte des genul acesta de confuzii. Și, în majoritatea timpului, funcționează în avantajul meu.

Îi arătă înspre scaunul de pe partea cealaltă a mesei.

- Nați vrea să luați loc ca să putem să începem?

El ezită, nefiind sigur dacă ar trebui să continue acest „interviu” ori să insiste asupra schimbării sexului femeii. Nu se considera defel misogin, însă contemplarea felului în care femeia se așeză pe scaun și își încrucișă picioarele acoperite cu niște pantaloni lejeri îi distrase atenția de la scopul venirii lui aici și o plasă direct asupra ei. Sam Elliot putea fi considerată imaginea emblematică a contradicției în termeni, iar Blake încă nu aflase nimic despre această femeie.

Avea să îi acorde zece minute ca să îi demonstreze că îi putea oferi serviciile de care avea nevoie. Dacă nu, avea să treacă mai departe și să caute și alte opțiuni.

Blake își desfăcu nasturele de sus de la haina costumului înainte să se așeze și el la masă:

- Sam este prescurtarea de la Samantha?

- Da.

Samantha nu se uită în ochii lui în timp ce scotea un teanc de hârtii dintr-o mică servietă pe care o sprijinise lateral de scaunul ei. Zâmbetul scurt pe care ea îl afișase dispăruse, fiind înlocuit de o expresie serioasă ce nu lăsa să se citească nimic din ce gândea.

- Folosiți „Sam“ ca să vă păcăliți clienții?

Mâna ei se opri în timp ce împingea teancul de hârtii în direcția lui.

- Ați mai fi venit dacă ați fi știut că sunt femeie?

Probabil că nu. Fără să își spună vorbele cu voce tare, el se uită atent la ea.

Samantha își înclină ușor capul într-o parte și continuă:

- Deci îmi confirmați că am dreptate, domnule Harrison. Dați-mi voie să văd dacă vă înțeleg și vă interpretez intențiile. În minte, ați stabilit un timp-limită în care să vă dovedesc că sunt persoana potrivită pentru ceea ce vă trebuie. Care a fost acesta? Douăzeci de minute?

- Zece, îi scăpă lui, fără să vrea.

De ce mama naibii se părea că femeia aceasta cu vocea ei de budoar îl lăsa pur și simplu fără capacitatea de a-și ține gura?

Ea zâmbi din nou, iar lui i se strânse stomacul de la senzația puternică de dorință atât de neașteptată și de complet nepotrivită.

- Zece minute, repetă ea. Ca să expun pe scurt cum anume plănuiesc să vă găsesc soția perfectă pentru scopurile dumneavoastră pe termen scurt. Un om de afaceri ca dumneavoastră se așteaptă la eficiență fără tăgadă și la nici un fel de încărcătură emoțională care să complice lucrurile.

Ea se uită cu atenție la el, fără ca privirea din ochii ei verzi să scadă în intensitate. Nasul ei obraznic cu pistrui arăta prea inocent deasupra buzelor rozalii

delicioase ce rosteau cuvintele cu o voce inconfundabilă, precum cele de la liniile erotice, când formezi 898989.

- Deci până aici am dreptate?

- În totalitate.

- Femeile sunt creaturi sensibile, emoționale, de altfel principalul motiv pentru care asistentul dumneavoastră personal a apelat la serviciile mele. Bănuiala mea este că există multe femei care și-ar vinde sufletul ca să se mărite cu dumneavoastră, domnule Harrison, însă nu aveți suficientă încredere în ele ca să le încredințați acest titlu.

În majoritatea timpului, el era cel care spunea clar și răspicat de ce avea nevoie. Postura schimbată și inversată de-acum ar fi trebuit să-l facă să se simtă cumva aiurea, vulnerabil chiar. Într-un fel sau altul, însă, ascultând-o pe Sam Elliot, care în mod clar nu era bărbat, cum expunea concis situația problematică în care se afla nu îl făcea să se simtă deloc ciudat. Dimpotrivă, se simți cât se poate de confortabil. Venise deci exact la locul potrivit ca să își rezolve situația.

- De unde știu că pot avea încredere într-o femeie pe care o s-o găsiți dumneavoastră?

- Am grijă să cercetez de fiecare dată orice potențială candidată de pe lista mea și-o fac pe de-a întregul, așa cum se întâmplă și în cazul clientului. Verificările detaliate ale originii, trecutului și pregătirii profesionale scot la iveală obligațiile de natură financiară, obiceiurile personale și orice posibile secrete ascunse de familia respectivei.

- Păreți mai degrabă detectiv particular.

- Ba deloc. Însă îmi dau seama de ce ați crede așa ceva. Ceea ce fac eu este să intermediez întâlnirea unor persoane care să se potrivească.

Blake se sprijini pe spate și își încrucișă mâinile deasupra pieptului. O plăcea, hotărî el, adăugând în minte alte zece minute la timpul deja prestabilit.

- Așadar, să continui?

El se întinse să-și ia cafeaua în timp ce dădu aproba-tor din cap.

Sam înșfăcă un creion și întoarse hârtiile pe care i le împinsese mai devreme în față, trăgându-le înspre ea.

- Am câteva întrebări pentru dumneavoastră înainte să permit ca povestea asta să meargă mai departe.

Sprânceana lui Blake se înălță la auzul vorbelor ei. Interesant.

- Cât timp trebuie să vă dovedesc că sunt bun pentru povestea asta, domnișoară Elliot?

Ea își aruncă rapid privirea în sus printre genele ei lungi.

- Cinci minute.

Blake se aplecă în față, complet intrigat de ce mama naibii ar fi putut afla ea despre el într-un interval atât de scurt.

- Ați fost vreodată arestat?

Nu avea cazier, însă nu asta era întrebarea.

Știa că, dacă o mințea pe Sam, ea avea să își strângă lucrurile și să iasă pe ușă.

- Aveam șaptesprezece ani, iar puștiul pe care l-am pocnit se dădea agresiv la soră-mea. Incidentul a fost îngropat și dat uitării.

Așa cum se întâmpla cu toate belele din viața copiilor de rangul lui.

- Ați lovit vreodată o femeie?

El deveni brusc extrem de serios.

- Niciodată.

- Ați vrut vreodată s-o faceți?

Ea îl urmărea atentă acum, cu ochii pătrunzători.

- Nu.

Violența nu făcea parte din personalitatea lui.

- Am nevoie de numele celui mai apropiat prieten al dumneavoastră.

- Carter Billings.

Ea își notă numele.

- Cel mai mare dușman?

Nu anticipase această întrebare.

- Nu sunt sigur cum să răspund la asta.

- Atunci, dați-mi voie să parafralez. Cui anume din viața dumneavoastră i-ar plăcea să vadă că pățiți ceva rău?

În primele lui gânduri își trecu în revistă lista de asociați de afaceri care ar fi avut de ce să se fi simțit ofensați în decursul anilor. Nici unuia dintre ei nu i-ar fi fost mai bine în momentul acesta dacă el ar fi dat ortul popii. Există o singură persoană care ar fi putut însă avea o altă opinie.

- La imaginea cui anume vă gândiți, domnule Harrison?

Blake luă o gură din cafea și o auzi cum îi ajunge în fundul stomacului cu un bubuit parcă.

- Există o singură persoană.

Samantha își ridică privirea spre a lui, așteptând.

- Vărul meu, Howard Walker.

O ușoară coborâre a bărbiei și o cădere bruscă a umerilor, acestea erau singurele lucruri care indicau impac-tul cuvintelor lui asupra ei. Însă, spre surprinderea lui Blake, Samantha Elliot scrisese informația și nu îl chestio-nă mai mult de-atât.

Luă coala de deasupra teancului de hârtii și i le înmâ-nă lui pe celelalte.

- O să trebuiască să completați astea. Puteti să mi le trimiteți prin fax la numărul din subsolul paginii opt.

- Am trecut testul dumneavoastră, domnișoară Elliot?

- Onestitatea e cuvântul-cheie de-a lungul întregu-lui acestui proces. Până acum, totul este în regulă pentru mine.

Fu rândul lui Blake să zâmbească.

- Aș fi putut să mint cu privire la acuzația de agresiune fizică.

Samantha începu să își împacheteze lucrurile în timp ce vorbea.

- Numele lui era Drew Falsworth. Aveați șaptesprezece ani și două luni când i-ați spart nasul la un meci de polo, la școala privată la care mergeați amândoi. Drew avea reputația de a ieși cu diverse fete doar cât îi trebuia să ajungă cu ele în pat înainte să le dea papucii și să treacă la următoarele. Sora dumneavoastră a fost suficient de deșteaptă să stea deoparte. Dacă nu l-ați fi lovit pe nemernicul acela ca să vă protejați sora sau m-ați fi mințit și aș fi aflat despre asta, acest interviu s-ar fi încheiat înainte ca măcar să vă așezați.

- Cum mama naibii...

- Am o listă foarte cuprinzătoare de cunoștințe. Și sunt sigură că o să aflați despre majoritatea dintre ele înainte de sfârșitul acestei zile.

„Ba bine că nu!“ Avea să vorbească la telefon cu asistentul lui înainte să ajungă la mașină.

- Cât o să mă coste asta, domnișoară Elliot?

- Considerați-mă un intermediar. Când avocatul dumneavoastră o să redacteze acordul prenuptial, țineți minte că douăzeci de procente din ceea ce o să îi oferiți viitoarei dumneavoastră soții îmi vor fi plătite mie în avans.

- Și dacă nu o să-i ofer decât o mică rentă?

- Femeile cu care lucrez au o sumă minimă prevăzută în teancul acela de hârtii.

- Și dacă femeia nu respectă partea ei de înțelegere? Dacă o să conteste contractul după un an?

Samantha rămase așa în picioare, nedându-i lui Blake nici o alternativă în afară de a se ridica și el în picioare lângă ea.

- N-o s-o facă.

- Păreți atât de sigură.

- Suma prestabilită de bani, partea ei, merge într-un cont. Dacă femeia se va lupta să obțină mai mult, aceia vor fi banii cu care vor fi plătiți avocații dumneavoastră ca să o oprească. Orice rămâne din ei îi puteți păstra. Singura situație în care lucrurile ar fi altfel ar fi dacă ar apărea un copil în decor, iar testele de paternitate ar dovedi că este al dumneavoastră. Nu mă ocup de procese de divorț în care sunt implicați copii. Nu o să depindă decât de dumneavoastră să v-o țineți în pantaloni, domnule Harrison - adică, bineînțeles, dacă intenționați să puneți capăt mariajului după perioada de un an asupra căreia s-a convenit. Dacă nu, atunci casă de piatră, să trăiți fericiți până la adânci bătrâneți și să îi puneți copilului numele meu.

Femeia se gândise la tot și toate. Așa că a spune că era impresionat era un biet eufemism.

- Am nevoie de hârtiile acestea în după-amiaza asta până la ora trei. O să vă trimit până la cinci o listă cu potențiale candidate. Începând chiar de mâine o să aranjăm niște întâlniri dacă programul dumneavoastră o va permite.

Blake se plecă, îi ridică servieta femeii și i-o dădu. Ea își înlătură de pe ochi o șuviță rebelă de păr și își trecu toarta servietei peste umăr.

- Mai aveți alte întrebări pentru mine, domnule Harrison? Sau ar trebui să vă spun „domnia voastră“?

Accentul ușor târăgănat cu care rostogoli parcă de pe limbă titlul lui nobiliar cu vocea ei hipnotică i se păru absolut uluitor, cu siguranță ceva cu care i-ar fi plăcut să se obișnuiască. Nu l-ar fi deranjat să o audă din nou, la telefon...

- Ce-ar fi să-mi spui Blake?

De îndată ce Sam știu că nu este urmărită cu privirea, se strecură la volanul mașinii sale și îi permise zâmbetului larg, de la o ureche la cealaltă, precum al pisicii

de Cheshire¹, pe care se chinuise destul timp să și-l țină ascuns, să i se întindă pe față. Îi veni chiar să se bătăie pe scaun cu fundul lipit de pielea moale, precum un personaj de desene animate.

- Să fie al naibii dacă nu era cazul să se întâmple, își șopti ea în barbă.

Ducele cel elegant era pașaportul ei pentru liga superioară. De când fondase firma Alliance, își imaginase clienți precum Blake Harrison stând la coadă pentru serviciile ei - oameni bogați care aveau nevoie să își găsească o soție ca să își bifeze și asta pe lista lucrurilor pe care trebuie să le facă în viață. Le găsisse soții bărbaților care nu aveau timp sau nu doreau să intre în jocul întâlnirilor în oraș și înfiripării unei legături romantice. Oameni care nu căutau iubirea, ci pur și simplu un companion. Unii voiau să aibă o soție astfel încât iubitele lor să înceteze să-i mai bată la cap să le ia un inel. Iar până în momentul de față, avea o grămadă de recomandări personale ce o ajutaseră să își clădească afacerea și să obțină un câștig constant și stabil cu care să se întrețină.

Cu Harrison și potențialul profit estimat de pe urma lui, avea să fie în măsură să își plătească cea mai mare parte din cheltuieli timp doi sau trei ani buni. Sau cel puțin așa spera.

El însuși milionar, Harrison nu avea nevoie de banii răposatului său tată. Însă, dacă îngăduia ca un cont bancar, suficient de mare ca să cumpere o țărișoară de mici dimensiuni, să dispară în malaxorul organizațiilor și a actelor caritabile sau să încapă pe mâna vărului despre care îi vorbise Blake, ar fi fost mare, mare păcat. Cu toată corupția și scandalul asociate cu actele de caritate, nu se putea spune unde aveau să sfârșească acei bani sau ale cui buzunare aveau să le umple.

¹ Pisica de Cheshire este un personaj de ficțiune popularizat de scriitorul Lewis Carroll în romanul *Alice în Țara Minunilor*. (n.tr.)

Sam știa din propria experiență cum banii meniți să ajute și să facă fapte bune ajungeau adesea pe mâna unor ticăloși fără scrupule, avizi de avere. Situația lui Harrison avea să aducă de la sine tot felul de aspecte particulare cu care nu se mai confruntase până atunci. Era posibil ca titlul lui nobiliar să fie cea mai mare problemă de depășit. Avea să trebuiască să verifice cu atenție potențialele candidate ca să se asigure ca nu cumva acestea să aibă fantezii desprinse din basme despre posibilitatea de a deveni ducese într-o zi. Anii întregi de filme de animație marca Disney erau greu de combătut, și, dată fiind și înfățișarea aparte a lui Harrison, femeile ar trebui să fie oarbe să nu vrea de la acest bărbat mai mult decât banii sau titlul.

Fotografiile pe care le văzuse cu el nu îl avantajaseră, ba chiar îl nedreptățiseră. Ea întotdeauna se uitase în sus la bărbați, trebuia să o facă la înălțimea ei de un metru și șaiszeci și cinci de centimetri, însă Blake avea cel puțin un metru optzeci și cinci și niște umeri puternici. Văzuse într-un tabloid fotografii de-ale lui pe o plajă din Tahiti, care îi dăduseră un indiciu asupra fizicului ce se ascundea sub costumul lui sobru. Când pășise în cafenea, toți ochii se întorseseră spre el, deși el nici măcar nu observase acest lucru. Pur și simplu măturase cu privirea încăperea uitându-se după ea. Cu orice alt client, s-ar fi ridicat în picioare în secunda în care acesta ajunsese la ușă, însă cu Blake avusese nevoie de un moment ca să își vină în fire. Maxilarul lui ferm și aspru și izbitorii lui ochi cenușii îi tulburaseră calmul în mod normal imperturbabil și îi făcuseră inima să îi sară din piept.

Înfățișarea lui avea să constituie un aspect problematic. Ar fi fost cel mai bine pentru toți cei implicați ca femeia pe care el avea să o aleagă să îi fie soție să locuiască într-o țară în timp ce el locuia în alta. Căci să petreacă

ceva timp cu el însemna să tenteze orice femeie care nu era moartă să se culce cu el.

Sam își scoase telefonul mobil din geantă și își sună asistenta.

- Alliance, mă numesc Eliza.

- Bună, eu sunt.

- Cum a mers?

Cu întrebarea ei, Eliza trecuse direct la subiect.

- Perfect. Ai scos dosarele și ai dat telefoanele de rigoare?

- Da. Joanne a fost singura indisponibilă la momentul acesta.

Lui Sam îi veni în minte imaginea brunetei înalte.

- Pe bune? De ce?

- Din câte se pare are un iubit.

Mda, asta chiar era un motiv suficient de întemeiat să zădărnicească căsătoria cu un alt bărbat. Fără Joanne, mai erau alte trei candidate perfecte. Cu excepția cazului în care lui Blake nu-i plăceau femeile frumoase, până miercuri, avea să-i facă bărbatului rost de o soție. Era abia luni.

- E pierderea ei.

- Vii încoace?

- Mai am ceva de făcut, după care pornesc într-acolo.

- Adu și ceva de mâncare pentru prânz.

Eliza și Sam fuseseră deja prietene, cu mult înainte de a demara relația lor de afaceri.

- În calitate de șefă a ta, n-ar trebui să fii tu cea care să-mi aduci mâncarea la prânz? o tachină ea.

- Nu când patroana care mă exploatează la maximum nu stă la birou suficient de mult ca să se ocupe de telefoane.

La birou... ce glumă. Sam folosea dormitorul liber al casei ei cu etaj în care locuia, una din șirul lung de case de pe stradă cu pereții comuni.

Râzând, Sam spuse:

- O să ajung acolo în jumătate de oră.
- Poate ar fi bine ca mai întâi să suni la Moonlight.
- Sam se înalță ușor în scaun.
- De ce? S-a întâmplat ceva?

Îngrijorarea îi rezonă în stomac, producându-i o senzație cunoscută de panică.

- Nimic urgent. Din câte se pare, Jordan nu mănâncă atât de mult pe cât și-ar dori ei. Sau gândit că trebuie să treci pe-acolo să stai de vorbă cu ea.

Samantha scoase un oftat îndurerat și își forță umerii să se relaxeze.

- OK.

Planurile ei pentru după-amiază aveau acum să se complice cu un drum suplimentar la sanatoriul unde era îngrijită sora ei mai mică. Ultima oară când Jordan încetase să mai mănânce, ajunsese la spital suferind de o infecție care i se răspândise în sistemul circulator. Sam sperase că sora ei este deprimată și nu bolnavă. Era trist că acestea erau principalele motive pentru care Jordan nu mânca.

Dar ce altceva ar mai fi putut fi? Depresia condusese la tentativa de sinucidere a lui Jordan, care, în loc de deces, se soldase cu un atac cerebral.

- O să întârzii, însă dacă poți să aștepți, o să aduc și masa de prânz.

- Anunță-mă dacă durează prea mult.

- Așa o să fac. Mulțumesc.

Sam închise, porni mașina și se îndreptă spre Moonlight Villas. Clinica exclusivistă o costa peste o sută de mii pe an și era motivul pentru care Samantha avea nevoie de venitul pe care l-ar fi adus o afacere cu Blake Harrison. Întârziase cu o lună la plata cheltuielilor și a facturilor ei și întotdeauna elibera cecurile de plată către Moonlight cu o întârziere de o săptămână sau două. Ultimul lucru pe care Sam îl voia era să cedeze sub presiunea financiară și să ajungă să o interneze

pe Jordan într-o clinică de stat. Acolo fata ar fi fost ignorată și într-o lună de zile s-ar fi ales cu escare și infecții netratabile. Nu, Sam era mai degrabă dispusă să locuiască afară, în mașină, înainte să permită ca așa ceva să se întâmple.

Cu imaginea ducelui în minte, Sam știa că lucrurile nu aveau cum să se ducă pe apa sâmbetei în halul ăla. Bărbatul avea de pierdut aproape trei sute de milioane provenite din averea tatălui dacă nu se însura până la sfârșitul lunii. Probabil că Blake avea să-i plătească femeii cu care avea să se căsătorească o sumă frumoasă și pe cale de consecință să plătească firma Alliance cu suficient de mulți bani cât să o mențină pe linia de plutire o vreme. Tot ceea ce Sam avea de făcut era să alinieze frumos femeile și să se asigure că nici una nu avea să facă ceva necugetat.

O nimic toată. Sau cel puțin așa spera.

capitolul 2

Blake răsfoi fotografiile și dosarele celor trei femei pe care Samantha i le trimisese. Fiecare în parte era perfectă. Erau educate, cultivate și frumoase. Și-atunci de ce mama naibii se înscriseră pe statul unei agenții matrimoniale ca să își găsească un soț temporar? Trebuia să existe o legătură între ele și domnișoara Pețitoare în persoană, însă Blake nu o vedea.

Candidata nr. 1, Candice... Nici un nume de familie. Conform celor înscrise în portofoliul de prezentare, era studentă în anul doi la Facultatea de Drept cu obișnuitele împrumuturi făcute în scop educațional. Îi plăceau artele și își petrecea timpul liber alergând la maratoane. Blake privi din nou fotografia. Asemănarea ei cu Jacqueline era înfricoșătoare. Samantha se gândise la tot; pusese chiar și măsurile și greutatea acestor doamne în josul paginii. În notele explicative, Sam făcuse o adnotare despre cum serviciile matrimoniale foloseau adesea fotografii din liceu prelucrate în Photoshop, însă cei de la Alliance își actualizau fotografiile la fiecare șase luni.

Candidata nr. 2, Rita... Din nou, nici un nume de familie. Asistentă medicală care făcea cursuri pregătitoare pentru Facultatea de Medicină. Îi plăceau plimbările cu barca și să petreacă timp în locuri exotice. Calătorise destul de mult, însă din documentele lui Sam nu reieșea cum își permitea acest hobby.

Candidata nr. 3, Karen... Blake nu se mai deranjă să se mai uite după un nume de familie. Știa că nu era nici unul. Karen ar fi trebuit să fie model. Ochii ei de un albastru amețitor și părul de un blond spălăcit ar fi lăsat

cu gura căscată orice bărbat. Karen nu studia și nu avea nici un fel de împrumuturi pentru a merge la școală. Conducea un fel de firmă de îngrijire la domiciliu și medita copii la un club de băieți și fete.

Femeile erau perfecte, așa că oare de ce Blake avea un sentiment angoasant că erau toate nepotrivite? Blake se împinse în față în scaunul lui și își luă telefonul.

Când asistentul lui răspunse, Blake spuse:

- Ei bine, Mitch?

- Încă mai am vreo două telefoane la care nu mi s-a răspuns, însă am găsit niște lucruri interesante despre domnișoara Elliot.

- Minunat, adu-mi-le.

Blake păși prin biroul său cu ferestre din podea până în tavan și se uită în jos la orașul de dedesubt. Conducându-și afacerea din domeniul transportului maritim din patru puncte diferite de pe glob, îi conferea mai multă putere și control față de competitorii săi. Își construise afacerea pornind de la o sumă mică, în ciuda dezaprobării tatălui său. Dorința lui Blake de a-i dovedi tatălui că nu avea nevoie de banii sau de titlul său îi alimentase motivația și hotărârea de a o face. Cu toate acestea, numele Harrison îi deschisese multe uși de-a lungul anilor și nu era dispus deloc să piardă prosteste cea mai mare parte a moștenirii sale, îndeosebi în condițiile în care bătrânul murise de-atât timp.

Mitch ciocăni la ușă înainte să intre.

Întorcându-se pe călcăie, Blake dădu din cap spre măsuta de cafea din colțul biroului său unde putea să vadă dosarele pe care Mitch le avea în mână.

- Hai să ne uităm la astea acolo.

Mitch se așeză și pierdu puțin timp să aranjeze hârtiile ca să le vadă Blake.

- Samantha Elliot, douăzeci și șapte de ani, născută în Connecticut, fiică a lui Harris și Martha Elliot.

Blake se așeză.

- De ce îmi sună cunoscute aceste nume?

- Așa ar și trebui. Ani de zile Harris a fost un personaj foarte mediatizat când a fost acuzat de evaziune fiscală și deturnare de fonduri. El și familia lui locuiau într-un conac de douăzeci de milioane de dolari, aveau case de vacanță în Franța și Hawaii – toate ingredientele unei povești de succes din America.

Blake își amintea. Marele om de afaceri din New York își dirijase fondurile prin prealăudatele scheme Ponzi. Eliberare polițe de asigurare pentru case, pământ, afaceri și proprietăți unor victime ce nu suspectau nimic, fără vreun fel de intenție de a le plăti. Dacă nu îl înșela memoria, Blake își amintea cum agenții federali se chinaseră să dovedească faptul că este vinovat de corupție și, în schimb, reușiseră să îl închidă pentru că nu își plătise taxele. Conturile și bunurile lui fuseseră blocate și confiscate, iar familia i se destrămase.

- Martha, soția, n-a putut să facă față decăderii, pierderii statutului social, a luat o cutie de pastile cu o jumătate de litru de gin și nu s-a mai trezit.

Mitch relata detaliile vieții familiei Samanthei Elliot ca și cum ar fi fost vorba de o telenovelă.

- Conform celor relatate în media, sora Samanthei, Jordan, a încercat să urmeze exemplul mamei sale, dar nu a reușit, alegându-se în schimb cu o disfuncționalitate a creierului. Încă mai aștept detalii referitoare la unde anume este fata acum. Samantha a supraviețuit acestui calvar, însă a ajuns să adune rămășițele familiei. A renunțat la facultate, unde studia administrarea afacerilor. Probabil că pusese deoparte o mică sumă de bani de care guvernul n-a știut ca să se ocupe de îngrijirea surorii sale.

Mitch luă o gură de aer și îi dădu lui Blake o listă de nume.

- Ce-i asta?

- Aceștia sunt oamenii cu care domnișoara Elliot are legături. Faptul că a crescut printre cei bogați și a fost conectată la această lume a avut drept rezultat niște prietenii de durată. Adulții au întrerupt toate legăturile cu familia Elliot când aceștia au decăzut, însă prietenii Samanthei, nu. Pe acea listă se află o fiică de senator și doi avocați care urcă extrem de rapid în ierarhie. Încă nu sunt sigur cum a aflat de acea acuzație adusă la adresa dumneavoastră, însă aștept niște răspunsuri pe tema asta.

Blake frunzări prin hârtii și găsi o fotografie a familiei Elliot din timpul vremurilor fericite. Mica familie era la bordul unui iaht. Martha era subțirică, iar fiicele ei stăteau lângă ea în costume de baie dintr-o singură piesă. Părul Samanthei era prins la spate într-o coadă de cal, însă tot reușise să îi zboare pe față în momentul în care fusese făcută fotografia. Jordan, mult mai tânără decât Sam, avea atât părul brunet, cât și construcția minionă a mamei sale. Harris, supraponderal din cauza a vreo douăzeci și cinci de kilograme în plus, își pusese o mână pe umărul soției sale și zâmbea la aparatul foto.

Fotografiile erau înșelătoare. Gândul îi zbură la un portret similar al propriei familii. Tatăl lui Blake stătea în spatele mamei lui cu o mână pe umărul ei. Încheieturile albe ale mâinilor mamei erau tensionate pe mânerul scaunului în care era așezată. Blake își amintea ziua în care fusese făcută fotografia. El și tatăl său se certaseră pe tema faptului că Blake se înscriesese la un stagiul de formare profesională pe timpul verii ca să-și îmbunătățească punctajul din cererile de înscriere la facultate. Edmund refuzase să discute despre posibilitatea ca Blake să lucreze pentru cineva, și cu atât mai puțin ca voluntar. Edmund considera că studiile erau necesare numai ca să ai cu ce să te lauzi în fața prietenilor. Pe de altă parte, munca era un cuvânt tabu - un concept

de care nici un Harrison nu avea să se atingă atâta timp cât el avea ceva de spus în privința vieților lor.

- Am crezut că doar familia mea era anormală, șopti Blake.

- Cred că domnișoara Elliot câștigă marele premiu în privința asta.

Amuzant, dar Blake nu crede că acest mare premiu merita să fie câștigat.

- Unde locuiește Samantha?

- Are închiriată o casă în Tarzana.

- Mai e cineva cu care împarte locul și chiria?

- E greu de spus.

Apoi, dintr-odată, fără legătură cu nimic, se trezi spunând:

- Iubit?

Ochii lui Mitch se măriră când se uită la el.

- Nu m-am interesat, dar pot s-o fac.

Chiar atunci, telefonul din buzunarul lui Mitch sună. El îl scoase din buzunar și se uită la număr.

- Apelul ăsta-i despre sora ei, explică el înainte să răspundă.

Mitch vorbi la telefon în timp ce Blake studia numele de pe hârtia din mână sa. Samantha avea o grămadă de prieteni. Se întrebă dacă vreunul dintre ei o ajuta și financiar.

Mitch scoase un șuierat la telefon, atrăgându-i brusc atenția lui Blake:

- OK, mulțumesc, spuse Mitch înainte să închidă telefonul.

- Ce e?

- Domnișoara Elliot chiar are nevoie de dumneavoastră drept client.

- Da? De ce?

- Sora ei este pacientă la Moonlight Villas. Un nume drăguț pentru o clinică de soi pentru adulți aflați

în starea ei medicală. Locul încasează an de an o factură cu șase cifre.

Blake își simți ochii tensionați.

-Și nu o ajută nimeni pe domnișoara Elliot cu plățile?

Mitch clătină din cap.

-Nimeni de care să fi putut afla eu. Poate că primește sfaturi de la prietenii ei, însă nu există un flux constant și regulat de bani care să provină de oriunde altundeva în afară de afacerea ei.

O afacere despre care Blake făcuse deja cercetări și știa deja totul.

-Interesant.

-Așadar, cum e ea, de fapt?

Era prima întrebare personală pe care o pusese Mitch.

Lui Blake îi veni în minte pielea ei albă și fină, precum și linia hotărâtă a maxilarului ei. Și vocea aceea. La naiba, doar gândindu-se la ea, îl făcea să vrea să vorbească din nou cu ea.

-E superprofesionistă, îi spuse Blake asistentului său. Ți-ar plăcea.

Ea era mereu cea care deținea controlul asupra oricărei situații. Așa că atunci când Blake Harrison insistase asupra unei întâlniri la cină ca să treacă în revistă potențialele candidate la statutul de soție, Samantha începu să lucreze la scenariile posibile.

Probabil că o recunoscuse pe una dintre femei sau asociase un nume de familie cu o față. Omisese în mod intenționat numele de familie ale femeilor astfel încât clienții ei de sex masculin să prețuiască meritele femeilor în baza propriilor lor atribute, nu ale familiilor lor. Sam știa mult prea bine cum o judecau oamenii după acțiunile părinților ei. După decăderea acestora, luase în considerare schimbarea numelui și chiar și culoarea părului. Se mulțumise în schimb să se mute pe Coasta de Vest și să evite media. Atenția tabloidelor era de

scurtă durată. De îndată ce izbucnise un alt scandal și ajunsese în atenția publicului, al ei fusese uitat. Prin simplul fapt că locuia aproape de Hollywood făcea ca lumina reflectoarelor să fie plasată în mod constant asupra altcuiva. Fața ei nu mai apăruse în ziare de la înmormântarea mamei.

Poate că, dacă Samantha ar fi fost o frumusețe și o persoană avidă să obțină cu orice preț atenția mass-mediei, ziarele i-ar fi urmărit traseul. Reporterii insistenți se dovediseră ușor de păcălit când începuse să se îmbrace precum o persoană retrasă, absolut obișnuită.

Așa că ce anume voia Harrison să discute cu ea? Poate că deja discutase cu avocatul lui și avea nevoie de detaliile neacoperite de hârtiile pregătite de ea. Când își începuse această afacere, se gândise la fiecare chichiță pe care și-o putuse imagina. Taxele ei erau întotdeauna plătite – *Mulțumesc, tată* – și își ținea întotdeauna cunoștințele aproape. Nimic din ceea ce făcuse vreodată, în sensul verificărilor ei referitoare la trecutul cuiva sau al folosirii detectivilor particulari nu era ilegal. Apela pentru informații în principal la persoane de genul feminin. Sam nu era suficient de naivă să creadă că femeile nu erau capabile de acțiuni ilegale, însă avea o problemă cu încrederea în oameni, de fapt, în bărbați. Nu fuseseră mulți în viața ei care să nu o dezamăgească. Adevărul era că de fapt nu fusese nici unul.

Soarele încă strălucea când ea își parcă mașina în parcarei celui mai scump restaurant de pe faleza din Malibu. Neputând să evite ca valetul să îi parcheze mașina, Sam își lăsă pornit sedanul ei compact, fabricat în America, și coborî. Îi mulțumi responsabilului cu parcarei mașinilor clienților și se uită la el cum se suie la volan, doar ca să parcheze la doi metri mai încolo. GMC-ul ei arătă complet nepotrivit așa cum era parcat printre mașinile marca Lexus, Mercedes și Cadillac.

Samantha păși în interiorul dichisit al restaurantului și lăsă mirosul de usturoi și plante aromatice ce îi lăsau gura apă să îi invadeze simțurile. Ultima oară când luase cina într-un restaurant de cinci stele fusese cu un an în urmă, cu una dintre clientele ei care se măritase și avea o căsătorie fericită. Sam renunțase în urmă cu mult timp la cine fastuoase și un stil de viață opulent. Unele lucruri chiar îi lipseau. Și dezideratul de a mânca orice altceva decât mesele de seară constând în floricele făcute în cuptorul cu microunde și mâncare gata preparată se afla în partea superioară a listei sale de priorități.

Înainte ca Samantha să apuce să se îndrepte spre fata de la pupitrul unde erau întâmpinați clienții, un bărbat se apropie de ea.

- Domnișoara Elliot?

Ciudat, nu părea să poarte uniforma impusă celor din personal. Poate că era vreun manager ceva.

- Da?

- Domnul Harrison vă așteaptă.

„Probabil că-i un manager ceva.” Samantha îl urmă pe bărbatul bine îmbrăcat avansând în incinta restaurantului până când acesta o conduse la un separeu izolat, cu vedere panoramică spre apa Pacificului. Blake Harrison o văzu și se ridică în timp ce ea se apropie.

Ca și data trecută, trăsăturile lui frumos cizelate și modul în care costumul de firmă îi venea ca turnat îi făcu pur și simplu pielea de găină. Omul domina pur și simplu spațiul prin simplul fapt că era acolo.

Ochii lui o măsurară rapid din cap până în picioare și un mic zâmbet îi ridică ușor colțurile buzelor. Ea se schimbase într-o rochie simplă, nu una foarte lejeră, însă în mod sigur nu ceva care să se potrivească la ceremonia de decernare a premiilor Oscar. Expresia de pe fața lui Blake spunea că el îi aprobase alegerea. Nu că ea s-ar fi îmbrăcat ca să obțină aprobarea lui, însă nu voia să pară

îmbrăcată neadecvat față de el. Sam îi întâlnește privirea și simți cum un fior fierbinte îi urcă pe șira spinării.

- Ai întârziat, spuse el, ușor glumet.

Ea deschise gura, aducând involuntar cu un peștișor de acvariu îmbufnat și totodată surprins, iar apoi o închise la loc.

- *Touché.*

El zâmbi.

- Am comandat o sticlă de vin fără să te consult. Sper că nu te deranjează.

Blake așteaptă până când ea se strecură în separeu și se întinse după vinul pus într-o frapieră cu gheață de lângă el.

Sam se uită la el cum toarnă lichidul gălbui într-un pahar aburit și făcu tot ce îi stătu în putință să nu pară că se holbează.

- Sărbătorim ceva?

- Poate că da, spuse el în timp ce aducea sticla deasupra propriului pahar.

Ea vru să se repeadă și să îl întrebe cu care anume dintre candidate fusese de acord. Desigur, el încă nu se întâlnise cu femeile, așa că se îndoia în mod sincer că alesese vreuna.

Blake își ridică paharul și așteaptă până când ea i se alătură ca să toasteze.

- Pentru o relație de afaceri plină de succes.

Mâna ei tremură ușor înfiorată în timp ce se întindea după vinul ei. Modul în care Blake rostise cuvântul *relație* nu îi sunase prea bine. După ce își ciocni cu un clinchet paharul de al lui și sorbi ușor din vin, Samantha își puse mâinile în poală să ascundă tremuratură ușor care avea să îi dea de gol sentimentele.

- Sper că drumul cu mașina până aici nu a fost îngrozitor.

OK, așadar nu aveau să înceapă direct cu discuția de afaceri după cum i-ar fi plăcut ei. În loc să îl preseze, ea lăsă conversația relaxantă să continue.

- PCH¹ este întotdeauna *dificilă* de traversat la ora cinei.

- Îți mulțumesc că ai fost de acord să te întâlnești cu mine aici.

- Mă mir că ai ales locul ăsta. Aș fi crezut că o cină la care se discută afaceri ar fi mai potrivită într-un loc mai puțin pretențios și convențional.

Mai puțin romantic, vru ea să adauge. Blake se relaxă în canapeaua separeului. Trăsăturile lui extrem de frumoase, ce te duceau invariabil cu gândul la păcat, făceau aproape imposibil să se concentreze asupra motivului pentru care stătea acolo în fața lui. Era în schimb mult prea ușor să se scufunde în ochii lui surprinzători de cenușii și să se lase învăluită de căldura zâmbetului lui.

- Este împotriva firii mele să invit o femeie frumoasă la un bar ordinar pentru cocktailuri.

Oh, Dumnezeuule, era timpul să schimbe rapid macazul. Samantha știa că nu este frumoasă - atrăgătoare, poate -, însă genul de frumusețe de care era atras acest bărbat era de departe dincolo de categoria în care se încadra Samantha.

- Sunteți fermecător, domnule Harrison, însă vă irosiți timpul cu mine. Am crezut căți avut șansa să aruncați o privire la portofoliile de prezentare pe care asistenta mea vi le-a trimis prin fax.

Ochii lui se îngustară, însă nu spuse nici un cuvânt. Samantha înghiți în sec și își împreună nervos mâinile din poală. În loc să îi evite privirea, se uită drept la el fără să deschidă gura. Abia apariția chelnerului la masa lor disipă tensiunea creată. Chelnerul în jur de douăzeci și ceva de ani le prezentă în detaliu specialitățile bucătarului-șef în timp ce Samantha își luă meniul de pe masă. Acesta era clientul ei, iar eticheta dicta că ea va fi cea care va prelua nota de plată, chiar dacă

¹ Pacific Coast Highway - autostrada de pe coasta Oceanului Pacific (n.tr.)

restaurantul era în mod clar prea scump pentru bugetul ei. Se hotărî asupra peștelui spadă și o mică salată tipică pentru cină și se chinui din răsuputeri să ignore prețurile din meniu. Avea să achite cu cardul de credit și spera că cecul domnului Harrison avea să acopere datoria înainte de scadență.

Când rămaseră singuri, el întrebă:

- Ia spune-mi, Samantha. De ce mi-aș irosi șarmul cu tine?

Îi pronunță numele precum mângâierea unui iubit, lină și mătăsoasă. Ea surprinse o ușoară urmă de accent englezesc. Un accent care, se gândi ea, ar fi trebuit să fie foarte pronunțat în cazul lui datorită titlului nobiliar.

- Suntem aici ca să discutăm de iminenta căsătorie cu una dintre cele trei femei puse la dispoziție prin serviciile firmei mele, îi reaminti ea. Nu sunt sigură cum folosirea șarmului în cazul *meu* poate crea vreun avantaj pentru *dumnevoastră*.

- Chiar trebuie ca totul să aibă legătură cu afacerile?

- În afaceri, da.

Sau cel puțin așa era în lumea ei.

- Cum rămâne cu viața personală?

El se aplecă în față și haina i se deschise, iar ea observă pentru prima oară că nu purta cravată. Cămașa de la costum era descheiată la primii doi nasturi de la gât, iar privirea îi fu atrasă de pielea de dedesubt.

- Nu suntem aici ca să discutăm viața mea personală.

- N-aș fi prea sigur de asta. Rezumatul de azi-dimineață asupra vieții mele m-a determinat să fac propriile săpături.

Samantha se pregăti să-i audă comentariile negative. Nu încercase niciodată să își ascundă trecutul, însă întotdeauna exista posibilitatea de a pierde un client din cauza păcatelor tatălui ei.

- Nimeni nu trebuie să sape prea adânc ca să scoată la iveală trecutul meu, domnule Harrison.

- Credeam că hotărâsem că o să-mi spui Blake.

Prenume și discuții despre relații. Povestea asta nu prea mergea bine. Samantha mai dădu puțin vin pe gât, dorindu-și brusc să fi fost ceva mai tare.

- Tatăl meu a fost un tip oribil. Mama mea a fost o lașă. Nici unul dintre ei nu reflectă cine sunt eu sau cum mă ocup de afacerea mea, *Blake*.

- Eu, unul, n-am sugerat contrariul.

Sam urî tonalitatea defensivă din vocea ei și expresia trecătoare de milă de pe fața lui Blake.

- Ai omis în mod intenționat numele de familie al femeilor. De ce anume?

Oh bun, revenim la afaceri.

- Nu sunt singura ai cărei părinți au denaturat simțitor percepția oamenilor în ceea ce o privește. Îmi dau seama că familia poate constitui o problemă pentru orice relație, chiar dacă este doar o relație de afaceri. În schimb, începând pur și simplu doar cu informații despre femeile în sine mi se pare că se menține deschisă porțița tuturor posibilităților.

- Toate aceste femei sunt în situația în care altcineva deține controlul asupra banilor lor prin fonduri fiduciare sau sunt fiice ale unor delicvenți condamnați la închisoare?

- În nici un caz. Toate trei și-au retezat legăturile cu familiile - sau cel puțin în plan financiar - motiv pentru care caută siguranță financiară și nu iubire.

Blake își trecu degetul peste suprafața aburindă a paharului său. Ea îi urmări mișcările și pentru un moment se întrebă cum s-ar simți dacă ar avea mâinile lui pe piele, plimbându-se în sus și-n jos pe brațe, pe coapse. Simți cum fierbințeala îi urcă pe gât în sus și își mută rapid privirea într-o parte.

- Pot să-ți dau numele lor dacă insiști. Dacă o să conteze în luarea deciziei, atunci e cel mai bine să știi.

- Nu-i nevoie. Deja am ales femeia căreia am să-i ofer un contract.

Capul Samantha se răsuci iute spre el chiar în momentul în care chelnerul le aducea salatele. Își ținu gura în timp ce chelnerul le măcina niște boabe de piper negru peste primul fel de mâncare și le umplea paharele cu vin. Sentimentul de anticipare și așteptare o devoră pur și simplu. Pe cine alesese el și de ce? Cum putea, de fapt, să decidă să îi ofere unei femei ocazia de a-i deveni soție fără ca măcar să o întâlnească? Era ceva cu totul ieșit din comun, chiar și pentru milionarul care stătea în fața ei și deținea un titlu nobiliar. Pe de altă parte, poate că nu era. Ce știa ea cu-adevărat despre Blake Harrison? Îi plăcea ca femeile sale să fie pieptoase, să aibă picioare lungi și să fie suple. Nu găsisese nici măcar o fotografie a bărbatului în care să nu aibă la braț o femeie cu înfățișare de top-model. De aici și motivul pentru care Samantha le alesese pe cele mai frumoase trei femei din micul ei catalog negru – de fapt, mica ei agendă neagră. Cu toate acestea, cum de putea un bărbat să aleagă din trei fotografii?

- Nu vrei să le cunoști mai întâi?

Brusc, gândul că omul își alegea o soție dintr-o fotografie i se păru complet deplasat, până și ei. Erau bărbații atât de ușor de influențat de o față frumoasă? Răspunsul scurt era da. Știa că era posibil ca Blake Harrison să fie la fel de superficial ca oricare alt tip de genul lui, însă nu se putu abține să nu se simtă dezamăgită că omul demonstra asta prin acțiunile sale.

- Pe femeile din fotografii?

Sam clătină din cap, confuză.

- Bineînțeles că pe femeile alea.

- Nu.

El își ridică furculița și luă o îmbucătură. Nu? Oh la naiba! Se hotărâse să se căsătorească cu altcineva. Imaginea dolarului american ce-i apăruse în fața ochilor prima oară când îi auzise numele începu să dispară în zare.

- Ai găsit pe altcineva care a fost deja de acord să se mărite cu dumneata?

- Ba n-a fost de acord... sau, cel puțin, nu încă.

El luă altă îmbucătură, relaxat și calm. Dacă el nu avea să se folosească de serviciile ei, atunci ea de ce mama naibii mai era acolo?

- Așadar, Alliance este un plan de rezervă?

Poate că el încă nu o concedia așa rapid. Bărbații de talia lui nu făceau lucruri fără un motiv anume.

- Nu în întregime.

Samantha își lăsă furculița jos și îl fixă cu o privire insistentă.

- Îmi pare rău, domnule Harrison, însă nu înțeleg nimic. Chiar azi-dimineață căutai o femeie care să îți îndeplinească nevoile în baza unui contract. S-a schimbat ceva anume în ultimele câteva ore? Sau nu ești mulțumit de doamnele pe care le-am prezentat?

Blake renunță la a mai pretinde că mănâncă și își puse mâinile pe masă lângă farfurie.

- Femeile pe care le-ai ales au fost perfecte. Prea perfecte. Intervalul meu de timp în care să-mi aleg o soție este scurt. Să ajung să le cunosc pe fiecare din acele încântătoare doamne și să iau o decizie reprezintă un lux pe care eu nu îl am.

El se întinse sub masă și apucă o servietă pe care ea nu o văzuse. Scoase un dosar din ea și îl împinse pe masă în fața ei.

- Ce-i asta?

- Acordul pe care eu și avocatul meu l-am întocmit în după-amiaza asta.

Sam murea de nerăbdare să deschidă dosarul, însă nu făcu altceva decât să pună mâna pe el.

- Ce acord?

Ochii cenușii ai lui Blake se uitară fix în ai ei.

- Îți ofer ție un contract de căsătorie.

Ea aproape că-și simți inima sărindu-i din piept.

- Eu nu fac parte din meniu, domnule Harrison.

Ea împinse hârtiile înapoi spre el. El îi prinse mâna sub a lui și i-o ținu cu fermitate. Contactul fizic declanșă acel fior aproape electric pe care îl simțise prima oară când îl văzuse, direct până în vârful degetelor de la picioare și din nou până sus la cap. Bubuitul constant al inimii ei începu să crească, iar pe mâinile ei goale simți cum i se face pielea de găină. Sam își simți întregul corp cuprins de furnicături, deși își atingeau doar mâinile.

- Toată lumea are un preț, Samantha.

- Nu și eu.

Ea încercă să se tragă într-o parte, însă el îi strânse degetele ca să o împiedice să fugă.

- Am inițiat un fond fiduciar prin care Jordan să fie îngrijită pe viață. Chiar dacă ți s-ar întâmpla ceva, Jordan ar fi îngrijită în continuare.

Gura lui Sam se deschise din nou și aduse cu un peștișor de acvariu îmbufnat și totodată surprins. Nici măcar explozia unei bombe n-ar fi putut să o șocheze mai tare. Blake își făcuse temele, știa de sora ei și de nevoile ei.

- Sora mea are doar douăzeci și doi de ani. Ar putea trăi până la o sută.

Improbabil, conform spuselor doctorilor, însă nici nu exista vreo dovadă cum că avea să moară de tânără.

- Iar costurile ei de îngrijire o să te coste o sută șase mii de dolari pe an. Și cheltuielile acestea nu vor face decât să crească.

Mâna lui slăbi strânsoarea asupra mâinii ei, însă ea nu se trase într-o parte.

- Deci vrei să mă plătești cu peste opt milioane de dolari să fiu soția ta pentru un an?

- Plus un procent de douăzeci la sută. Țasta-i onorariul tău, nu-i așa?

Samantha încuviință dând încet din cap, după care îl clătină dezaprobat.

- De ce eu?

- De ce *nu*?

Degetul lui mare începu să se plimbe pe mâna ei, însă ea încă era prea stupefiată ca să se miște.

- Nu sunt deloc genul tău.

- Genul meu?

- Înaltă, blondă și superbă.

El chicoti și râsul lui o aduse cu picioarele pe pământ. La urma urmei, asta era o tranzacție, o înțelegere de afaceri, nimic mai mult, nimic mai puțin. Blake îi întorsese mâna cu palma în sus și îi trasă pe partea interioară a încheieturii cercuri într-un gest menit să o calmeze. OK, poate că un contract de căsătorie era puțin mai mult decât o tranzacție.

Își trase mâna de sub a lui.

- Și cum ar arăta mariajul acesta pentru tine?

- Nu ar fi nevoie să-ți schimbi viața, spuse el în timp ce își ducea paharul de vin la buze. Un drum scurt la starea civilă pentru acte, poate la Las Vegas. Ar trebui să avem câteva apariții publice de-a lungul primelor câtorva luni pentru a-i satisface pe avocații angajați de tatăl meu înainte de moartea sa, iar vărul care așteaptă să aibă câștig de cauză n-ar trebui să înțeleagă ce se petrece, de fapt. Eu îmi petrec jumătate din timp în Europa, jumătate aici în Malibu. Așa că nu prea ne-am împiedica unul de celălalt în viața de zi cu zi.

- De ce nu-ți găsești o soție în Europa?

- Pentru a mă feri pe cât posibil de ochiul vigilent al presei din Europa. SUA nu are tabloide dedicate regilor

și reginelor, ducilor și duceselor. Noutatea căsătoriei mele va dispărea rapid aici.

Cele stipulate în testamentul tatălui său prevedeau că Blake trebuia să fie căsătorit și așezat la casa lui până la cea de-a treizeci și șasea aniversare a zilei sale de naștere pentru a moșteni averea răposatului duce și a-i păstra titlul nobiliar. După îndelungi dezbateri pe marginea subiectului, avocații stabiliseră că după un an de căsătorie, moștenirea avea să îi fie cedată lui și aveau să fie ridicate orice alte restricții legale. Asta era ceea ce îi spusese Samantha contactele ei din Londra.

- Ce fel de apariții publice?

- O mică recepție și câteva apariții în locuri publice. Aș avea nevoie de tine să vii cu mine la Londra să semnez cu avocații documentele legate de titlul meu - titlurile *noastre* nobiliare.

Ea înghiți în sec. Uitase de întreaga poveste pe care o implica titlul de ducesă.

- N-am nici cea mai vagă idee ce înseamnă să fii ducesă.

Blake își ridică furculița și începu din nou să mănânce.

- Nici eu n-am fost vreodată, așa că habar n-am nici eu.

Samantha nu se putu abține să nu îi ofere un hohot de râs.

- Asta-i nebunie curată.

- Sunt surprins că gândești așa. Pentru mine, aranjamentul acesta chiar are noimă.

Chelnerul se întoarse cu mâncarea lor și plecă rapid.

Samantha își aminti sfatul pe care i-l dăduse mai demure lui Blake. „Nu o să depindă decât de dumneavoastră să v-o țineți în pantaloni, domnule Harrison.” Probabil că o alesese pe ea pentru că avea să fie ușor să stea departe de patul ei. Asta chiar avea noimă. Poate că el văzuse fotografiile femeilor pe care ea le alesese și le găsisese perfecte din acest punct de vedere.

- Care-i problema? întrebă el.

Samantha chiar avea nevoie să mai lucreze la abilitatea de a afișa o față complet inexpresivă.

- Nu-i nimic. Eu... Am o grămadă de lucruri la care să mă gândesc. Nu mă așteptam la această propunere.

- Însă o iei în considerare.

- Aș fi proastă să n-o fac.

- Nu mi se pare deloc că ești vreo proastă.

Luă o gură din porția lui de coaste la cuptor, perfect gătite, cu o lucire în ochi.

Nu, nu era vreo proastă.

- O să mă uit mâine peste contractul tău.

- Excelent.

capitolul 3

Avionul ajunsese la altitudinea de zbor, iar pilotul le spusese că își pot scoate centura de siguranță pe durata zborului de patruzeci și cinci de minute spre Las Vegas. Samantha vorbise foarte puțin de când se îmbarcaseră.

După ce fusese de acord să fie soția lui pentru un an, Blake își definitivase planurile stabilind o vizită la o capelă specializată din Orașul Păcatelor¹, unde să se căsătorească. Se gândea că o căsătorie aparent romantică în Vegas le va părea celor de la Parker & Parker mult mai legitimă decât un drum până la primărie.

Blake își desfăcu centura de siguranță și se folosi de avantajul de a nu mai fi îngrădit în scaun. Se plimbă prin cabina avionului său privat ca să deschidă o sticlă de șampanie. Când își aruncă rapid privirea la logodnica sa, observă cum femeia își frângea mâinile în poală. Ciudat, el era cel care avea totul de pierdut, însă ea era cea care se agita.

- Uite, poate că asta o să ajute.

Îi întinse un pahar cu picior înalt și se așeză pe scaunul moale din piele din fața ei.

- De ce, neliniștea mea e atât de evidentă?

- Articulațiile albe ale mâinilor te dau de gol.

Samantha înghiți jumătate de șampania ei dintr-o înghițitură.

- N-am vrut niciodată să fiu actriță.

¹ Sin City - bine-cunoscut apelativ al orașului Las Vegas, utilizat inclusiv în industria cinematografică datorită numeroaselor sale atracții destinate adulților, percepute de unii ca imorale. (n.tr.)

- Fac pariu că studiourile cinematografice te-ar plăti cu o grămadă de dolari ca să le asiguri vocea de fundal pentru diferitele lor producții.

Ea dădu din umeri.

- Dacă aș fi primit un dolar de fiecare dată când am auzit asta.

Ceea ce lui i se păru firesc.

- Chiar ai o voce uimitoare.

Samantha își mută rapid privirea într-o parte ca să nu se mai uite în ochii lui, iar obrajii începură să i se îmbujoreze.

- Cred că treaba asta cu mariajul va merge mai bine dacă n-o să ni se pară nimic uimitor unul la celălalt. Și sper să nu te simți ofensat de ideea asta.

- Probabil că ai dreptate, însă deja ne-am înțeles că onestitatea reprezintă cheia legăturii noastre. Iar vocea ta este al naibii de sexy.

Uitându-se la ea cum se jenează din cauza complimentului lui, își dădu seama că merita să joace cu cărțile pe față. Acum femeia roșise de-a binelea și imaginea era complet adorabilă.

Ca din senin, paharul ei se goli din nou.

- Nu sunt sigură dacă ar trebui să îți mulțumesc sau să te încurajez să fii mai puțin superficial.

- Au!

- Tu ai vrut onestitate.

El o urmări cu privirea în timp ce femeia își arunca din picioare pantofii cu toc înalt și își băga picioarele sub scaun. Degetele mâinilor începură să își recapete culoarea. În mod evident, faptul că spunea lucruri nu prea plăcute despre el o făcea să se simtă în largul ei. Nu era sigur cum anume să perceapă asta.

- Singura persoană din viața mea care mi-a spus că sunt superficial este Carter.

- Prietenul tău cel mai bun?

- Singurul meu prieten adevărat.

- Pe bune? Aș fi crezut că un om bogat ca tine are un ditamai cercul de prieteni.

- Banii atrag oameni, nu prieteni, spuse el.

- Sunt total de acord cu asta. Intuiesc că amicul Carter știe despre noi. Despre aranjamentul nostru, vreau să spun.

- Așa e.

- Dar iubitele tale? Ele știi?

Acum fu rândul lui să se jeneze. Chiar dacă mariajul lor nu avea să fie de fapt ceea ce părea, simțea că nu prea se cuvenea să vorbească cu soția despre iubitele lui.

- Să le spun iubitelor mele, după cum le numești tu, ar fi echivalent cu a suna la *The Inquisitor*¹ și a le acorda un interviu pe o pagină întreagă.

Blake își termină vinul și se ridică să reumple ambele pahare.

- N-ai încredere în ele?

- Nu când vine vorba de-asta.

- Mă întreb cum de fac bărbații asta?

- Ce anume?

- Să se culce cu femei în care nu au încredere.

Samantha îi mulțumi pentru vin și de data asta îl sorbi încetul cu încetul.

- Se numește atracție.

Ea izbucni în râs și spuse:

- Se numește poftă trupească.

- Și asta.

Blake simți cum începe să se încălzească. Când fusese ultima oară când avusese o conversație cu o femeie referitoare la ceea ce îi motiva pe bărbați? Niciodată. Descoperi că îi place acest lucru.

- Așadar, ce le-ai spus... Cum le spui femeilor din viața ta? Iubite?

Titlul de iubită începu să i se pară cam prea personal.

¹ Cunoscută publicație de tip tabloid din Marea Britanie, renumită pentru anchetele media extreme de agresive, deloc confortabile pentru cei vizați (n.tr.)

- Nu le-am spus nimic încă.

Ea își arcui sprâncenele îngrijite.

- Aș vrea să fiu o musculiță pe perete să asist la conversațiile astea. „Oh, iubito, apropo, m-am căsătorit în weekend.“

Samantha râse la propria glumă.

- Nu cred că o să le spun așa.

Nu era sigur cum anume avea să le dea de știre și sincer nici nu se gândise la asta.

- Îți dai seama că riști să le pierzi pe amândouă, corect?

- De unde ai știut că sunt două? El clătină din cap și ridică o mână în aer. Nu contează. Am uitat de verificările tale extinse. Nu trebuie să-ți faci griji pentru nici una dintre ele. N-o să vă întâlniți niciodată.

Samantha își puse o mână peste piept și zâmbi.

- Superficial și ușor naiv.

Dumnezeule, iată că ea folosea din nou apelative la adresa lui.

- Poftim?

- Dacă tu și cu mine am fi împreună, iar tu te-ai hotărî așa din senin să te căsătorești cu o altă femeie, oricât de mult m-aș detesta pentru asta, aș găsi o modalitate să o cunosc pe femeia la a cărei înălțime nu m-am putut ridica. Femeile sunt niște creaturi emoționale, domnule Har... Blake. Aș putea să scot o spadă să mă lupt cu această trăsătură de gen, dar tot nu aș putea domoli anumite porniri. Mă îndoiesc destul de tare că Vanessa și Jackie...

- Jacqueline, o corectă el.

- Scuză-mă, *Jacqueline*, sunt în vreun fel diferite. Căreia dintre ele îi vei frânge mai tare inima?

Chestia asta cu onestitatea mergea prea departe. Chiar dacă obișnuita incursiune prin viața lui personală mai diminuase din temerile logodnicei sale, el, unul, nu se simțea deloc confortabil. Samantha își ghemuise picioarele sub șezut și pentru prima oară de când

se cunoscuseră, era relaxată. Zâmbetul de pe fața ei nu părea forțat, iar în ochii ei verzi apăruse o strălucire strengărească. Se gândi că i-ar fi plăcut să o aducă în această stare de spirit făcând altceva decât să discute de fostele iubite de dinaintea ei, ceea ce exact asta reprezentau acum. Se gândi pentru un scurt moment la ce ar spune Vanessa și Jacqueline când vor afla de căsătoria lui. Vanessa ar fi fost probabil înclinată să îl ia la palme și să plece. Jacqueline n-ar fi fost la fel de dramatică, însă continuarea relației cu ea ar fi fost riscantă.

- Ambele femei au știut una despre cealaltă.

- Însă care anume voia mai mult?

- Nu pot să cred că logodnica mea îmi pune aceste întrebări.

- Care anume, Blake?

Samantha era de neînduplecat.

- Vanessa. Deși, mă îndoiesc că ar veni să te caute. În plus, locuiește la Londra și vizitează New Yorkul doar pentru perioade scurte de timp.

- Ai dreptate, iar Jacqueline trăiește între New York și Spania.

Vocea pilotului răsună prin difuzoare, anunțând apropierea lor de aeroportul din Nevada.

- Ți-ai făcut temele.

Blake se mișcă spre scaunul de lângă ea.

- Întotdeauna.

Părea mândră de ea însăși.

- Și-o să mă informezi dacă vreuna dintre ele o să ajungă la tine la ușă?

Samantha își întinse picioarele și își puse centura de siguranță.

- O să fii primul care o să afle.

Avionul își începu coborârea, iar Samantha se uită pe geam. După vin și conversație, nu mai arătă deloc de parcă ar fi fugit de altar. Blake îi luă mâna în a lui și îi simți tresărirea evidentă.

- Ai putea încerca să controlezi asta, îi sugeră el.

Ea își aruncă privirea la mâinile lor și respiră adânc.
- Încerc.

Blake își lăsă mâna pe mâna ei și încercă să își întipărească în minte să facă asta mai des. Ea tresărise vizibil din cauză că atingerea lui o deranjase sau pentru că îi plăcuse? Poate că îi plăcuse, iar asta o deranjase. Ei bine, se gândi el contemplativ, trebuia să se obișnuiască cu asta.

Avionul reduce treptat din altitudine și apoi roțile lunecară pe pistă, iar Blake se uită la multitudinea de emoții ce se perindară pe fața Samanthei. Buzele ei roze și țuguiate, care zâmbiseră cu numai câteva momente înainte, erau acum încordate și formau o linie dreaptă. Cu orice altă femeie, el s-ar fi aplecat deasupra buzelor ei și i-ar fi îndepărtat îngrijorarea. În interiorul său creștea dorința neașteptată de a face exact acest lucru. Ce gust ar avea ea? Dulce de la vin, hotărî el. Gândul vocii ei sexy șoptindu-i la ureche, încurajându-l să facă mai mult decât să o sărute, îi trimise o fierbințeală în ventre. Se forță să își mute privirea de la fața ei și o strânse de mână. Când pilotul anunță că puteau să își desfacă centurile de siguranță, Blake se întoarse spre Samantha.

- Ești gata să te măriți?

Ea își întoarse mâna și își împreună degetele cu ale lui.

- Ce mama naibii! Dacă tot n-am avut alte planuri pentru ziua de azi!

Blake își dădu capul pe spate și izbucni în râs.

După o scurtă călătorie cu limuzina până la cel mai nou hotel amplasat în faimoasa zonă înțesată de hoteluri și restaurante, aflată la sud de stațiunea propriu-zisă, Samantha ajunse în fața altarului, ținându-l de mână pe Blake. În timpul ceremoniei, Sam îi puse pe deget verigheta pe care el i-o dăduse mai de vreme, însă rămase cu gura căscată când el îi strecură

pe deget un inel cu safire și încrustat cu diamante de patru carate:

- Pentru ducesa mea, spuse el.

Până și pastorul se uită cu gura căscată la inel.

Undeva între limuzină și inel, Samantha își dădu seama că cel mai probabil Blake o va săruta la încheierea ceremoniei. Și de ce n-ar fi făcut-o? Dacă avocații aveau să îi pună întrebări pastorului și martorului, Blake va dori ca ei să creadă că erau îndrăgostiți nebunește și că fugiseră la Vegas să se însoare în secret. Așa că, în loc să se gândească la legămintele ei de căsătorie, jurămintele pe care nici unul dintre ei nu avea de gând să le respecte, Sam nu se putea opri să se gândească la sărutul pe care să se producă.

Încăperea începu să fie prea călduroasă, iar palmele începură să îi transpire. Repetă vorbele după pastor și ascultă promisiunea lui Blake de a renunța la toate cele pentru ea.

- ... acum vă declar soț și soție. Poți să-ți săruți mireasa.

Ea înghiți în sec.

Și, deși ea era gata să se prăbușească pe podea, Blake era un monument de control. Își încolăci un braț în jurul taliei ei și se uită în jos drept în ochii ei. Ochii lui cenușii luciră, iar buzele lui perfecte se ridicară ușor la colțuri.

Ea își linse buzele și le curbă forțat în forma unui zâmbet. Stomacul i se strânse când el o trase mai aproape. Blake își puse mâna liberă pe obrazul ei. Ezită puțin deasupra buzelor ei. Samantha îi simți căldura respirației și își lăsă corpul să se relaxeze în îmbrățișarea lui.

Apoi buzele lui se lăsară pe buzele ei, umede, ferme și complet îmbătătoare. Electricitatea declanșată îi năuci creierul și îi coborî de-a lungul corpului. Deși era pe tocuri, trebui să se ridice pe vârfuri ca să poată răspunde sărutului lui. Brațul său îi lipi strâns trupul de al lui. Sâni ei împingeau în pieptul lui plin de mușchi. Ei i se tăie respirația, iar limba lui i se strecură în gură.

Samantha uită de pastor, de străinii care se uitau și, pur și simplu, cedă plăcerii pe care Blake Harrison o provoca în interiorul corpului ei. Trecuse o perioadă lungă de timp de când nu mai fusese sărutată și în mod sigur nimic din ce trăise vreodată nu se comparase cu acest sărut. Poate că era vorba de faptul că descoperirea atingerea lui Blake abia după ce schimbaseră jurămintele de nuntă sau poate că era vorba de bărbatul în sine. Poate că toți ducii sărutau așa cum o făcea el.

Cineva își dresе vocea, iar Samantha simți că Blake se trage într-o parte. O ușoară urmă de confuzie apărui în ochii lui. Era posibil ca Blake să simtă acel sărut la fel de profund cum îl simțise ea? Se gândi la cele două femei cărora el trebuia să le dea explicații și decise că sărutul nu putea să îl afecteze nici pe departe așa de mult cât o afectase pe ea. Blake, soțul ei, era un jucător. Va trebui să își amintească asta.

- Felicitări, domnule și doamnă Harrison! Fiți amabili să mă urmați să semnați câteva documente și apoi vă puteți începe luna de miere.

Pastorul îi conduse din capela mică într-un birou unde Samantha semnă, scriindu-și numele lângă cel al lui Blake pe certificatul oficial de căsătorie.

Cât ai bate din palme, deci, era o femeie măritată.

Blake nu era sigur cum anume își imaginase noaptea nunții, însă noaptea trecută nu fusese nici pe departe așa ceva. Închiriasе un apartament nupțial la o complex turistic de lux cu cazinou în incintă și se culcase pe canapea ascultând tot timpul cum se tot foise soția sa în dormitor și cum își făcuse rutina de seară până când, în cele din urmă, ea se liniștise în jur de ora unu dimineața.

Sărutul lor îl tulburase. Începuse ca un act teatral, o demonstrație publică a afecțiunii care, dacă era nevoie, putea fi relatată avocaților. Însă de când el și Samantha plecaseră de la capelă, nu se mai gândise la altceva decât

la cât de tare și-ar fi dorit să repete actul în sine. Felul în care fața ei se luminase și faptul că-și ferise privirea dovedea că și ea era la fel de excitată ca și el. Fir-ar să fie, n-ar trebui să tânjească trupește după soția sa. O soție de conveniență. O soție care adesea îl făcea să zâmbească și îl făcea să își pună la îndoială apucăturile de gigolo și trecutul superficial.

Își aminti de avertismentul ei referitor la „să și-o țină în pantaloni“ sau ceva de genul ăsta. Trebuia să se îndeparteze în curând de doamna Harrison sau varianta cu să și-o țină în pantaloni avea să-i fie peste poate.

Blake puse bine pătura și perna pe care le folosiseră noaptea trecută și așteptă să intre suficientă lumină în camera Samanthei ca să o trezească. Deja anunțase birourile avocațesti din Londra despre căsătoria sa „valvârtej“ cu mireasa de care se „îndrăgostise la prima vedere“. Nu va dura mult ca să se ducă vestea. Erau șanse să trebuiască să-și țină soția lângă el timp de vreo două săptămâni ca să îi convingă pe cei care urmăreau cu atenție dacă nunta fusese făcută pe bune. Avea să folosească acele câteva săptămâni să construiască câteva garduri în jurul libidoului său. Nu își făcea griji cu privire la inima lui, însă, dacă o dădea în bară cu inima Samanthei, risca să piardă totul. Iar riscul acesta era mult prea mare ca să și-l poată permite.

Un ciocănit ușor în ușa îl puse în gardă cu sosirea celor de la room-service.

Blake deschise ușa și îi făcu semn chelnerului în uniformă să împingă căruciorul pe roți în centrul camerei. Mirosul puternic de cafea bună îi trezi simțurile și îl făcu să-i plouă în gură. În momentul în care chelnerul îi înmână nota de plată, ușa de la dormitor se deschise și de-acolo ieși versiunea somnoroasă, cu ochii încetoșați ai soției sale înfășurată într-un halat de baie alb și pufos.

– Oare miroase a cafea?

Vocea de budoar a Samanthei îl sfâșie parcă, iar el aproape că gemu. Până și puștiul care așeza tăvile pe măsută uită ceea ce făcea și se întoarse în direcția vocii.

- Am comandat micul dejun.

- Oh, bine, mi-e o foame de lup.

Tălpile goale ale lui Sam lipăiră ușor în timp ce se apropia cu pași mărunți. Picioarele ei mici ieșiră la iveală prin despicătura de la halat. Chelnerul scapă nota de plată, iar Blake se repezi spre Samantha ca să-i blocheze acestuia câmpul vizual. Puștiul se înroși în timp ce ridică nota de plată și i-o înmână. Blake o semnă rapid și îl zori pe puști afară din cameră.

Luă o gură zdravănă de aer și își îndreptă coloana înainte să se întoarcă cu fața la ea. Bravada lui nu funcționează. Părul de pe ceafa lui Blake era zburlit. Samantha căuta pe sub capacele de argint cu o mână și își împingea părul ciufulit cu cealaltă. Era sexy precum păcatul capital. Ridică cafetiera și începu să toarne.

- Cum îți place?

Blake închise ochii și se forță să își scoată gândurile deloc cuminti din mintea înfierbântată de dorință.

- Simplă, fără lapte ori zahăr.

Se duse spre masă și se așează.

Mișcându-se iute, dar fără zgomot, Samantha îi dădu o ceașcă înainte să își presare puțin zahăr în cafeaua ei.

În momentul în care prima sorbitură îi atinse buzele, ea se prăbuși în scaunul ei cu un oftat. Sunetul gutural îi provocă la nivelul pielii un alt val de conștientizare a sexualității ei. Trebuia să plece naibii din Vegas sau toate pariurile cum că nu avea să facă amor cu soția lui erau pierdute.

Fără să-și dea seama de efectul pe care îl avea asupra lui, Samantha își ridică picioarele și le puse pe scaunul opus. Halatul se deschise larg, scoțând la iveală o altă bucată de coapsă dezvelită. Corpul lui Blake răspunse cu înverșunare. Ereția lui începu deja să îl doară, forțându-l

să își schimbe poziția în scaun ca să evite ca Samantha să bage de seamă.

- Cum ai dormit? întrebă ea, fără să se deranjeze să își acopere pielea albă și fină.

- Bine, minți el, încercând din răspuseri să-și devieze privirea de la coapsele ei.

- Pe bune? Eu m-am tot foit. Îmi fac mai multe griji cu privire la această căsătorie decât mi-am imaginat.

Cât de dificil ar fi fost să îi spună că și el simțea la fel? Însă ar fi sunat ca și cum nu era în stare să controleze situația. Blake conducea orice aspect din viața lui cu o mână de fier, inclusiv mariajul său.

- Sunt sigură că o să te obișnuiești, îndeosebi după ce o să plec eu la Londra.

Ea se întinse în față și luă o bucată de pâine prăjită de pe farfurie.

- Când pleci?

- Măine.

- Măine?

Păru surprinsă.

- O să te duc înapoi la L.A. ca să îți fac cunoștință cu personalul meu și cu Carter înainte să mă pregătesc să plec.

Ea luă îmbucături mici din pâine.

- N-o să pară suspect că pleci atât de curând după căsătoria noastră?

- S-ar putea, așa că va trebui să facem ca lucrurile să arate bine. Telefoane zilnice, ceva care să dovedească că vorbim unul cu celălalt. Avocații tatălui meu sunt foarte ai dracului. Au angajat detectivi particulari în numele tatălui meu când eram în facultate ca să le dea rapoarte cu privire la faptele mele imorale.

- Păi nu era o măsură cam extremă?

- Tata le oferea bani - bani frumoși - pentru fiecare faptă pe care o descopereau. Mă îndoiesc că s-a schimbat ceva de la moartea lui încoace.

Întrucât momentan Blake încă nu voia să intre în și mai multe detalii legate de istoria familiei sale, întrebă:

- Tu ai pașaport?

- Nu mai am de pe la douăzeci de ani, când mi l-au luat cei de la FBI. N-ar trebui să-mi fie prea greu să obțin unul. În orice eventualitate, o să fie o scuză bună să explici de ce nu merg cu tine.

Sam zâmbea acum, trezită de-a binelea după ce își terminase prima ceașcă de cafea. Blake nu-și închipuia că schimbarea subiectului trecuse neobservat, însă ea își păstră pentru sine orice întrebări avea în acest sens.

- O să mă apuc de luni de acte.

- Foarte bine.

- Mă gândeam noaptea trecută, când nu puteam să dorm, dacă ar trebui să-mi schimb numele de familie sau nu. O mulțime de femei își păstrează numele chiar și după ce se mărită. Ar putea fi mai ușor.

Ea se aplecă în față și își puse în farfurie niște omletă. Lui nu îi plăcu ideea, dar avea să se întrebe mai târziu de ce.

- Dacă ne-am fi căsătorit din dragoste și nu de conveniență, mi-ai fi purtat numele?

- Dar n-am făcut-o.

- Dar dacă am fi făcut-o?

Ea își aruncă privirea în jos la inelul de nuntă pe care el îl pusese pe deget cu numai o zi înainte.

- Da, probabil că l-aș fi schimbat.

El își termină cafeaua vădit mulțumit.

- Atunci îți schimbi numele. Nu vreau să pună cineva nici un fel de întrebări pe tema asta. O să avem suficiente obstacole de depășit în condițiile în care tu și eu o să locuim în majoritatea anului pe continente diferite.

Ea păru ca și cum voia să îl contrazică, însă în loc de asta oftă.

- Probabil că ai dreptate.

- O să deschid un cont pentru tine înainte să plec și o să-ți dau cheile de la casa mea.

Gândul la ea plimbându-se prin casă într-un halat pufoș de culoare albă îi aduse un zâmbet pe față.

- Nu-i nevoie.

- Ba chiar este, spuse el, punându-și în farfurie ouă, cârnați și pâine prăjită. Nu mi-aș lăsa soția fără resurse financiare.

- Bine, însă n-o să le folosesc. N-am nevoie de banii tăi, cel puțin nu acum că te-ai ocupat de Jordan. Și am propria casă.

Ea își mestecă mâncarea agale înainte să o înghită.

- Încă îți datorez cele douăzeci de procente ale tale. Folosește contul, Samantha. Soția mea ar avea totul asigurat și n-o să las lumea să spună că nu am grijă de tine.

Ea își lăsa mână să îi cadă pe masă.

- Nu o să-ți stric imaginea, Blake.

- Ba o vei face dacă conduci o mașină veche și dacă nu cheltuiești destul pe lucruri personale de calitate. Nu-ți sugerez să-ți cumperi un iaht, dar, te rog, nu te duce la shopping la magazinele universale unde se vând de toate pentru toți.

Își imaginează cum cei din mass-media o surprindeau în Walmart și se înfioră de dezgust.

- Îți dai seama cât de snob pari, da?

- Nu-mi pasă. Iubitele mele și-au făcut cumpărăturile la magazine de firmă; pe cale de consecință, soția mea nu o să ia rochiile de la nu știu ce raft cu reduceri de sezon.

Blake observă cum maxilarul ei se încordează și se pregăti pentru o discuție în contradictoriu.

- E ceva în neregulă cu modul în care mă îmbrac?

Oh, Dumnezeule... Acum mergea pe un teren minat fără echipament de protecție.

- N-am spus asta.

- Oh, ba da, ai spus-o.

El se opri din mâncat.

- Știi bine că am dreptate în privința asta.

Buzele ei tremurară, însă nu îl contrazise.

- Bine.

- Bun.

Am câștigat. Dumnezeuule, când fusese ultima oară când avusese o discuție în contradictoriu cu o femeie care să nu vrea să îi cheltuiască banii? Descoperi că pe buze îi apare involuntar un zâmbet.

- Ce-i așa amuzant?

Ochii ei scăpărau de furie mocnită. Erau peste măsură de adorabili.

- Cred că tocmai ce-am avut prima noastră ceartă în familie.

Umerii ei se lăsară brusc, și femeia izbucni în râs.

- Bănuiesc că așa e.

- Iar eu am câștigat, sublinie el.

Samantha îl fixă cu o privire intensă.

- Nu te aștepta ca asta să continue.

Nu, se gândi el contemplativ, nu era suficient de naiv ca să se îmbete cu apă rece și să creadă că va avea câștig de cauză de fiecare dată. Oricum, faptul că se întâmplase prima oară adăugă o cantitate apreciabilă de frișcă pe plăcinta sa maritală, conferindu-i un mare avantaj.

capitolul 4

La douăzeci și șase de ore după ce își spusese „Da”, presa îi descoperi pe Samantha și Blake în timp ce coborau de la bordul avionului lui Blake. Slavă Domnului că ea avusese flerul de a-și aduce ochelarii de soare cu rame mari pentru a-și ascunde stresul din privire. Cei din mass-media nu se schimbaseră de la arestarea tatălui ei. Le blocară calea, le făcură rapid fotografii și îi bombardară cu întrebări.

Blake își ținu întruna brațul posesiv în jurul taliei ei în timp ce o zorea să iasă din aeroport. Cu puțin noroc, cineva de la Hollywood avea să se reapece de băut după o perioadă de abținere și, până la sfârșitul săptămânii avea să le ia locul în lumina reflectoarelor. În caz contrar, ea avea să se descurce cu paparazzi de una singură. Blake scoase câteva cuvinte în timp ce treceau pe lângă aceștia, cuvinte precum „iubirea vieții mele” și „n-am crezut să fie atât de bine”. Părea atât de sincer... Dacă n-ar fi fost parte din stratagema lui, până și ea l-ar fi crezut. La un moment dat, Blake își coborî buzele spre urechea ei și îi șopti:

– O să fie mai rău în Europa, așa că apelează la snoaba din tine și zâmbește.

Ea răsă și se lipi de el ca să își croiască drum spre portiera unei mașini. Fotografia făcută în acel moment ajunse la toate canalele importante de televiziune și în trei reviste de scandal.

Prietenul lui Blake, Carter, se dovedi a fi o surpriză. Părul lui blond și înfățișarea lui frumoasă de surfer erau complet opuse față de înfățișarea soțului ei. Se dovedise că era deștept, pragmatic și că avea un simț al umorului

criminal. Îi dăduse lui Sam numărul lui de telefon mobil și o încurajase să îl folosească dacă avea nevoie de ceva în timp ce Blake era plecat din oraș.

După cum fusese planificat, Blake îi asigură Samantha accesul la casa sa dispusă la înălțime, deasupra plajei Malibu, cu o vedere nemaipomenită la ocean. Proprietatea era imensă - nouă sute de metri pătrați pe cinci hectare de pământ. Personalul său includea o bucătăreasă, o menajeră și o echipă responsabilă de amenajarea și îngrijirea spațiilor verzi. Neil, șoferul lui Blake, se ocupa de personal și locuia într-o cabană pentru oaspeți. Statura bărbatului ar fi intimidat o echipă de fotbal american. Blake îi preciză în mod clar că el avea rol dublu, fiindu-i și gardă de corp.

De îndată ce îi ură soțului său un zbor plăcut, Samantha se regăsi înapoi la casa ei închiriată, cufundată în gânduri. Evaluarea lui Blake și executarea operațiunii de a-și lua o soție fusese o mișcare extrem de inteligentă. Până și o femeie puternică precum ea fusese impresionată de o asemenea bogăție. Își răsuci inelul de pe deget și îl admiră:

- Nici măcar nu vreau să știu cât ai costat, murmură ea înspre mâna sa.

Avea să îl dea înapoi în cincizeci și patru de săptămâni, însă până atunci putea să se bucure de el. Ușa de la casa ei amplasată în șirul de case cu pereți comuni se trânti după ce o auzi pe Eliza tipând „Nu comentez“.

- La naiba, cât de mult o să trebuiască să acceptăm situația asta?

Mai mult prietenă decât angajată, Eliza își scoase geanta de pe braț și o aruncă pe măsuta de cafea.

- O să plece într-o zi sau două.

- Pari atât de sigură.

- Am mai trecut o dată prin toate astea. Divorțul nostru o să atragă chiar și mai multă media.

Eliza aruncă un ziar pe masă. Se deschise la acum deja familiara fotografie a lui Sam și Blake râzând.

- Voi doi sunteți foarte convingători.

Samantha zâmbi. În ciuda dorinței ei ca cei din presă să dispară, îi plăceau fotografiile pe care aceștia le făcuseră. La urma urmei, erau niște fotografii de nuntă.

- Arătăm binișor împreună.

- Binișor? Arătați fericiți precum doi porumbei.

- Porumbeii par fericiți? o tachină Sam.

- N-am nici cea mai vagă idee. Îmi pare rău că nu m-am întâlnit cu el când te-a adus cu mașina aici.

Eliza se prăbuși pe canapea și își puse picioarele lungi pe măsuta de cafea.

- Nu m-a adus el. De fapt, șoferul lui a făcut-o.

- Șofer?

Eliza avea cei mai uimitori ochi, maro ciocolatii, care se făcură mari de tot odată cu întrebarea ei.

- E bogat. De ce mama naibii ar conduce el însuși?

Samantha râse și își dădu ochii peste cap, apelând la cea mai bună figură de snoabă ce îi putea ieși.

- Ei bine, fițe și snobism. Scuzați-mă.

Însă prietena ei râdea. Telefonul firmei sună, iar Eliza sări de pe canapea ca să răspundă.

- Alliance.

Samantha își aplecă jumătate de ureche spre convorbire în timp ce Eliza asculta persoana de pe fir. Chiar și așa, cu el dominându-i silueta ce pe verticală o punea de departe într-o inferioritate vizibilă, fotografia ei cu Blake nu era atât de rea.

- N-avem de făcut nici un comentariu în momentul de față, spunea Eliza. Nu, nu suntem serviciu de escorte feminine... Încă o dată, nu comentăm.

Cu un oftat plin de frustrare, închise telefonul.

- Ar fi trebuit să prevăd că se va întâmpla asta.

Presa avea să-i facă praf afacerea dacă o lăsa.

- Probabil c-ar trebui să aveam o declarație standard pentru presă.

- Bună idee! Schițez ceva și i-o trimit lui Blake.

Telefonul sună din nou cu un alt reporter punând întrebări. În jumătate de oră Sam și Eliza renunță și deconectară linia telefonică a firmei. Cu puțin noroc, promovarea publicitară agresivă avea să se domolească în curând. Publicitatea putea aduce noi clienți, atât timp cât Samantha își putea menține anonimatul. Cu toată presa de scandal stând pe treptele din fața casei, asta nu se putea întâmpla, așa că trebuiau ca pentru o vreme să amâne orice fel de clienți noi.

- Asta-i nebunie curată, spuse Eliza în timp ce trăgea jaluzelele de la camera de zi.

Câțiva paparazzi se instalaseră afară pe stradă și reușeau să își plimbe aparatele de fotografiat cu teleobiectiv ori de câte ori una din ele deschidea brusc jaluzelele.

- O să fac ceva de mâncare pentru cină. Nu te deranjează să rămâi peste noapte, nu-i așa?

Eliza locuise în camera neocupată până în momentul în care se mutase cu iubitul ei în urmă cu șase luni.

- Asta-i modul tău de a-mi cere să rămân?

- La naiba, da. Nu vreau să fiu singură cu uliii ăștia de-afară. Oricum o să te urmărească până acasă, îi spuse Sam.

- Bine, însă eu sunt cea care alege filmul la care ne uităm. Spune-mi că ai o sticlă de vin.

- N-am întotdeauna?

Samantha stinse luminile de pe verandă și încuie ușa de la intrare. Ambele se îmbrăcară în pantaloni lungi comozi și niște tricouri confortabile și se așezară în fața televizorului cu felii de pizza ieftină și o sticlă bună de merlot.

- Am sentimentul că noi două nu vom mai face asta prea mult timp, spuse Eliza printre mușcături.

- De ce?

Sam scria ceva în carnetul ei, încercând să încropească o declarație de presă.

- Ești femeie măritată acum.

- Și?

Amândouă știau că era doar pe hârtie. Chiar acum, Blake probabil că dormea în dormitorul din avionul său particular și nu se mai gândea la ea.

- Ești măritată cu un duce, Sam. Ți dai seama cât de grandioasă e chestia asta?

- Nu-i decât un titlu. Precum „sir“ sau „doctor“. Numai că Blake n-a trebuit să muncească ca să-l obțină.

- A moștenit în mod automat titlul când a murit tatăl lui, corect?

Eliza își băgase picioarele sub fund și pusese pe canapea, între ele, un bol de popcorn. Samantha încuviință dând din cap.

- Însă a trebuit să se căsătorească pentru a moșteni și averea familiei?

- În majoritatea cazurilor, titlul și averea merg la pachet la primul nou născut de sex masculin al ducelui și ducesei. Însă tatăl lui Blake a fost un nemernic. A stipulat în testamentul lui că averea avea să fie împărțită, dizolvată de fapt, dacă Blake nu se așeza la casa lui până la aniversarea a treizeci și șase de ani. Un văr avea să primească o parte a averii, o mică rentă avea să ajungă la mama și la sora lui Blake, iar restul avea să ajungă la fundațiile de caritate.

- Asta înseamnă să nu-ți pese de ai tăi. Tăticul n-a făcut astfel încât propria soție să poată rămâne în căminul care era al ei de ani și ani de zile?

- Bănuiesc că nu.

Eliza se aplecă ușor în față.

- Ce nemernic!

- Blake mi-a spus că un titlu nobiliar fără avera aferentă este precum un rege fără țară. Îmi stă mintea în loc când mă gândesc la chestiunile astea nobiliare.

Telefonul mobil al Samanthaiei sună lângă ea. Numele lui Blake apăru imediat pe ecran. Simți un fior de emoție pe șira spinării.

- Hei, răspunse ea.

- Am vrut să te prind înainte să te duci la culcare.

Blake părea obosit, iar zgomotul de fundal făcea dificil pentru ea să îl audă.

- Iar eu credeam că ești la șase mii de metri altitudine. Unde ești?

- Am avut întârziere în New York. O să plec de-aici în mai puțin de-o oră.

Ziua lor începuse devreme și se părea că a lui nu avea să se termine prea curând. Samanthaiei, de fapt, chiar îi părea rău pentru el.

- Ascultă, ziariștii au înnebunit cu totul aici. M-am gândit c-ar trebui să dăm cât mai curând o declarație de presă. Poate c-o lasă mai moale și mai scap de ei, îi sugeră Samantha.

- Ești bine? Nu te hărțuiesc, nu-i așa?

În glas i se citea îngrijorare.

- Nu, sunt...

- Aș fi vrut să stai în casa mea.

- Am trecut peste discuția asta. Sunt bine aici. Lumea va înghiți povestea unei ușoare schimbări în viața mea.

Ea auzi o voce ce anunța zborurile din aeroport.

- Cum ți se pare asta? Domnul și doamna Harrison ar dori să le respectați intimitatea în timp ce se obișnuiesc cu viețile lor aflate într-o schimbare rapidă. Perioada în care au devenit apropiați și căsătoria lor ulterioară au fost la fel de neașteptate pentru cuplu ca și pentru întreaga lume. Actualmente este planificată o recepție în cinstea mirilor pentru a prezenta atât cuplul, cât și detaliile căsătoriei lor din dragoste.

- Căsătorie din dragoste?

Acesta fu singurul lucru pe care Blake îl puse sub semnul întrebării.

- Mda, sună aiurea. O să mă gândesc la altceva.

Blake râse.

- Singurul alt lucru pe care mai trebuie să-l schimb sunt numele noastre.

- Poftim?

Vocea lui abia se mai auzea.

- Îhî, trebuie să fie Lord și Lady Harrison, Ducele și Ducesa de Albany. Uite ce e, trebuie să plec. O să sun dimineată. Sună-l pe Carter sau pe Neil dacă ai nevoie de ceva.

După care legătura telefonică se întrerupse. Un fior de groază se abătu asupra ei așa cum cade cortina deasupra scenei.

- Oh. Dumnezeuule. Mare.

- Ce e?

Eliza se opri din a-și mai îndesa popcorn în gură și se uită la Samantha cu ochii mari.

- E mult prea mult pentru mine.

Ducesă! Era de-adevăratelea ducesă. Greutatea titlului ei nobiliar îi bloca toate celelalte gânduri.

- N-ai folosit cardurile de credit.

Acestea fură primele cuvinte ieșite din gura lui Blake peste trei zile. Samantha făcea jogging pe plajă cu o cască de Bluetooth în ureche. Numărul ziariștilor se mai subțiasse în fața ușii de la intrare, însă telefonul continua să sune. Hotărâse să îi dea Elizei niște binemeritate ore libere și fugea din casa ei din oraș cât de des se putea.

- Bună și ție.

Ea își redusese ritmul de alergare astfel încât să poată fi în măsură să aibă o conversație.

- Pari c-ai rămas fără aer. Ce faci?

- Jogging.

- Oh.

Părea surprins.

- Și ce se-aude?

- E vântul. Sunt pe plajă.

Sam ocoli câteva pietre și își continuă alergarea.

- Ești în siguranță? E cineva cu tine?

Ea râse:

- Da, sunt în siguranță, domnule detectiv Dan¹, și nu, nu este nimeni cu mine.

Deși îl tachina, o bucura îngrijorarea lui. Sam nu putea să își amintească vreun moment în viață în care să îi pese cuiva dacă alerga singură sau nu.

- Sunt sigură că n-ai sunat ca să afli detalii despre antrenamentul meu obișnuit. Ce s-a întâmplat?

- Voiam să mă asigur că ai completat formularele tipizate pentru pașaport.

- Marți am petrecut șase ore la biroul pentru evidența populației. Schimbarea numelui, eliberarea pașaportului, tot tacâmul. Le-am cerut să se grăbească, însă au spus că o să dureze minim zece zile lucrătoare.

Aerul rece al dimineții și ceața de afară îi umeziseră marginile părului și i-l lipiră de față în timp ce alerga. Îi plăcea la nebunie partea aceasta a zilei. La momentul respectiv pe plajă erau câțiva amatori de jogging și o duzină de surferi. Se ducea pe plajă cel puțin o dată pe săptămână ca să alerge. Alte dăți, alegea o rută din vecinătatea casei. Era adevărat, străzile pe unde alerga de obicei deveneau din ce în ce mai dubioase, iar Samantha opta să conducă până la o potecă amenajată sau un parc mai sigur. Nu se putu abține să se întrebe cum ar fi pe plaja de lângă casa lui Blake.

- Nu avem zece zile. O să dau un telefon și o să aranjez să se rezolve mai rapid.

¹ Detectivul Dan Dunn, erou al benzilor desenate din zierele perioadei interbelice, personaj fictiv creat de Norman Marsh, bine-cunoscut creator de desene animate și benzi desenate, în baza experienței acumulate în cadrul Secret Service și Departamentului de Poliție din Chicago (n.tr.)

- Regimul de urgență pentru care am plătit durează între zece zile și o lună. Mi-au spus că nu se poate rezolva mai rapid de-atât.

Respirația i se transformă în gâfâieli, însă ea continuă să se miște.

- O să mă ocup eu de problema asta.

Atitudinea lui de preluare a frâielor i se păru amuzantă.

- Oare îl refuză cineva vreodată pe marele și puternicul Blake Harrison? îl tachină ea.

- Numai tu. De ce nu te duci la cumpărături? Ți-am spus să te răsfeți și să nu-ți refuzi nimic.

Bărbatul era nemulțumit de ceva anume. Putea să simtă asta în vocea lui.

- Dă-mi voie să ghicesc. Ai văzut o poză de-a mea într-un tabloid îmbrăcată în niște blugi vechi și un tricou.

El ezită.

- Asta este, nu-i așa? Ea începu să râdă și trebui să se oprească din alergat ca să-și tragă sufletul. Oh, Blake, nu-ți mai bate capul cu asta.

- Du-te la cumpărături, Samantha. Recepția organizată în cinstea noastră o să strângă la un loc demnitari și numeroase familii influente. O să mergem la teatru, la meciuri de polo și la tot felul de evenimente publice.

- Și blugii mei tăiați nu o să se potrivească?

Simți cum ochii i se umplu de lacrimi de râs.

- Până și eu am văzut *Pretty Woman*. Du-te la cumpărături!

Numai gândul că el îndurase siropoasa poveste de dragoste o făcu să râdă și mai tare.

- Sper că femeia chiar a meritat asta.

- Care femeie?

- Cea care te-a târât la cinema.

El izbucni în râs. Sunetul îi aduse în fața ochilor imaginea feței lui frumoase și a ochilor cenușii.

- Am fost cu soră-mea.
- Asta explică totul.
- A câștigat un pariu. A trebuit s-o duc la film sau să îi pierd respectul și considerația.

Vocea lui se mai liniști pe măsură ce conversația continuă. După câteva minute petrecute la telefon părea că așa se întâmpla mereu. Iar Sam se trezise că aștepta cu nerăbdare ca el să o sune.

- Te-ai oprit din alergat? întrebă el.

Samantha se uită rapid la plaja goală și își puse o mână în sold.

- Îhî, spuse ea, în timp ce expira șuierând.

Blake gemu.

- Ce este?

- Vrei un răspuns sincer?

- Întotdeauna.

Ea se întoarse spre briză și își domoli în mod forțat respirația.

- Între respirația grea și vocea aia sexy a ta mi-e foarte greu să rămân impasibil.

Inima ei îi bătu cu putere să-i sară din piept. Își mușcă involuntar buza de jos.

- Ei bine, atunci n-o să-ți descriu ce port sau cum arăt ca să nu-ți distrug fantezia.

El chicoti:

- Sunt sigur că paparazzii sunt pe-acolo pe undeva, iar dimineată voi avea fotografia la mine pe birou.

Sam își aruncă privirea în jur, însă nu văzu pe nimeni cu vreun aparat de fotografiat.

- Poate.

- Înainte să închid, am încercat să sun la tine acasă, însă linia telefonică era defectă.

- Se tot auzea un pârâit dintr-acela static. Tipii de la deranjamente vin dimineată să-l repare. I-am adăugat și funcția de identificare a apelantului așa că pot să depistez când sună ziariștii.

Sam se învârti în loc și începu o alergare ușoară înapoi spre mașină.

- E un plan bun. O să sun mâine.

Ea zâmbi și, doar de dragul amuzamentului, adăugă:

- Oh, și Blake?

- Da.

Ea își coborî și mai mult vocea și respiră provocator în telefon.

- Sunt fierbinte și transpirată toată.

- Mrrrr.

Geamătul lui mârâit făcu să îi vibreze casca din ureche. După ce el închise, Samantha se întrebă cât de înțelept era să flirteze așa. În timp ce zâmbetul amenința să îi lase gropițe permanente în obraji, își alungă îngrijorările și pur și simplu se bucură la gândul că un bărbat era interesat de ea ca femeie.

Chiar dacă acest bărbat era soțul ei.

Presa probabil că renunțase, se gândi ea în timp ce urca treptele spre casa ei închiriată din oraș. Nu se mai vedeau nici un fel de reporteri de aproximativ patruzeci și ceva de ani, cu aparate foto în mâini, care să se ascundă în spatele tufișurilor sau care să folosească zoom-ul teleobiectivelor de după colț. Intră în casă, aruncă cheile pe măsuta de la intrare și o porni spre scări.

Când se auzi soneria de la ușă, se răsuci pe picioare și deschise dintr-o pornire impulsivă. La jumătatea mișcării însă, își dădu seama că probabil tocmai oferise prilejul să i se facă o fotografie nedorită, una care mâine îl va face pe Blake să clatine din cap.

Însă persoana de dincolo de ușă nu era un reporter sau în fotograf care să urmărească să facă niște bani rapid cu un minim de efort.

Era mai rău. Era Vanessa.

Femeia care se uita la rândul ei lung la ea era tot ceea ce nu era Samantha. Avea un păr blond atât de natural

încât nu era posibil ca nuanța să provină dintr-o sticlură de vopsea de păr, pomeți înalți și niște ochi albaștri strălucitori. Picioarele lungi îi ieșeau de sub o fustă de mătase făcută la comandă, care nu atârname niciodată pe raftul vreunui magazin universal.

Ei bine, Blake avea gust când venea vorba de femei, trebuia să recunoască asta.

- Știi cine sunt.

Vanessa van Buren nu era genul de iubită căreia i se dăduseră papucii și de la care Samantha s-ar fi așteptat să apară la ușa ei neanunțată. Ca să tragă cu ochiul de la distanță, poate, dar ca să bată la ușa ei îi trebuia ceva tupeu. Sam ar fi pariat că Jacqueline cea năvalnică și gălăgioasă ar fi făcut mai degrabă așa ceva.

Se înșelase.

- Iar tu știi cine sunt eu.

Privirea Vanessei măsură din cap până în picioare trupul lui Sam, iar pe buze îi răsări un zâmbet încrezut. Vanessa era îmbrăcată de la Gucci, Samantha de la Target. Fusesse o vreme când Samantha fusese mai tânără, înainte de decăderea tatălui ei, când o prietenă îi dăduse un sfat prietenesc. Aceasta îi spusese: „Nu te arunca în luptă fără un arsenal complet“. Samantha și o rivală de la liceu încercaseră amândouă să îi atragă atenția unui băiat la vremea respectivă. Din acea zi, Samantha nu mai plecase niciodată de-acasă fără machiaj pe față și îmbrăcată cu ceva care să aibă pe spate o etichetă de designer.

Își aruncă rapid privirea în jos la pantalonii ei scurți de bumbac și tricoul pe care scria că CEI CARE FAC JOGGING MENTIN RITMUL și se crispă.

- Ai de gând să mă inviți înăuntru?

„În nici un caz.“

- Nu văd rostul.

Vanessa păși înainte și intră pe lângă ea. Samantha se gândi să o oprească, însă ar fi trebui să o împingă,

fizic. Și imaginea aceea în tabloidul de dimineață probabil că nu i-ar fi pus într-o lumină bună pe Blake ori pe Samantha.

Așa că închise ușa și se puse în fața Vanessei împiedicând-o să meargă mai departe în încăpere.

- Până aici e suficient.

- N-o să dureze mult.

Vocea Vanessei emana o furie bine controlată în timp ce ochii ei se plimbau cercetători prin încăpere.

- Oare ce naiba a găsit Blake la tine?

Sam își încrucișă brațele peste piept.

- Tu tot timpul ai ghearele scoase? Sau noaptea le scoți?

- Ce deșteaptă ești! Știi că m-am culcat cu el nu mai departe de acum două săptămâni?

Mai multe replici tăioase îi veniră pe buze, însă Sam le înghiți iute.

- Eu și Blake n-am vrut niciodată să rănim pe cineva.

Sam făcu tot ce îi stătu în putință să evite să-i răsară în minte imaginea celor doi înlănțuiți în tangoul lor nud.

- Blake rănește pe toată lumea... în cele din urmă. Vei descoperi asta destul de repede.

- Chiar cred c-ar trebui să pleci.

Samantha era pe punctul de a renunța să se mai poarte frumos. Asta nu era o femeie care era îndrăgostită de un bărbat. Era un șarpe ce se încolăcea ca să atace.

- Știe de taică-tău? Despre familia sordidă pe care ai ascuns-o în trecut?

Maxilarul Samanthei se încleștă, iar unghiile de la mâini îi intrară în brațe.

- Blake știe totul.

Privirea rece și calculată din ochii Vanessei lăsa să se înțeleagă că știa ea ceva.

- Totul? Ești sigură de asta?

Samantha nu avea nimic de ascuns – ei bine, aproape nimic de ascuns. Păcatele ei erau atât de adânc îngropate încât nici chiar detectivii care lucrau pentru ea nu le-ar fi putut găsi.

– Pari o femeie disperată, Vanessa. Trebuie să-ți spun, asta nu dă deloc bine.

Zâmbetul atotștiutor de pe fața celeilalte femei dispăru.

– Nu-i nimic la mine care să denote disperare. Tu, pe de altă parte, ești însăși întruchiparea acestui cuvânt.

– Ding, ding. Această rundă s-a terminat în mod oficial.

Samantha deschise ușa larg, nepăsându-i dacă făcea cineva fotografii.

– Mișcă sau o să fiu nevoită să mă sui cu Nike-urile din picioare pe pantofii tăi Prada.

Îi bătea inima iute, tânjind să-i tragă niște șuturi ca lumea.

– Ai grijă, nu știi cu cine te pui.

Samantha se înghesui cât putu de aproape de Vanessa fără să o atingă.

– Cucoană, n-ai habar de *ce anume* sunt capabilă. Când mă gândesc că atunci când Blake mi-a povestit despre tine, chiar mi-a părut rău pentru tine. Ce risipă! Nu-mi dau seama cum a putut să se combine cu așa o persoană.

Din ochii celeilalte femei scăpăra venin. Întorcându-se pe călcâie, Vanessa își puse ochelarii închiși la culoare și porni cu pași mari spre o mașină sport de culoare roșie parcată pe stradă.

Trântitul ușii de la intrare ar fi dovedit cât de tare o afectase pe Samantha femeia asta răutăcioasă. Așa că alese să o închidă normal, iar apoi se sprijini sfârșită de cadrul ușii. Măinile începură să îi tremure în timp ce forța confruntării îi galopa prin sângele din vene.

Sunetul scos de pietrișul împrăscat de o mașină îi ajunse la urechi.

- Ce drăguț!

Sam se îndepărtă de ușă și se duse să-și caute geanta. Nedorind să vorbească, își deschise aplicația dedicată mesajelor text și apăsă pe numărul telefonului mobil al lui Blake.

„Câștig un premiu pentru că am avut dreptate?” îi scrisese ea soțului său.

În timp ce aștepta răspunsul lui, încuie ușa și o luă în sus pe scări ca să se ducă la duș.

Telefonul ei se auzi bâzâind când ajunse pe treapta de sus.

„În ce privință ai avut dreptate?”

„Tocmai m-am întâlnit cu vipera ta blondă. Evident că nu-mi dau seama ce-ai văzut la ea în trecut.” Și fiindcă chiar nu avea încredere în ea însăși să vorbească, adăugă: „Intru la duș, vorbim mai târziu”.

Sam își aruncă telefonul pe pat și se duse la baie. Nervii începeau să i se calmeze încetul cu încetul. Își aruncă privirea la reflexia din oglindă. Umezeala de dimineață îi făcuse părul varză. Pe față, în obraji, avea o tentă de roșu-vinețiu, de parcă fusese lovită.

- Ce dezastru!

În cealaltă cameră, îi sună telefonul. Îl ignoră. Samantha își scoase tricoul de pe ea și-l aruncă în coșul de rufe. Cuvintele prietenei sale din liceu îi răsunau în urechi. „Arsenal complet.”

- Știi ceva, Blake? Cred c-o să-ți accept oferta privind cardul de credit deschis de tine.

Cu femei precum Vanessa făcându-și apariția așa din senin, putea și ea la fel de bine să se pregătească pentru bătălie. Fiind născută într-o familie bogată, știa cum se joacă jocul acesta. Doar că alesese să n-o facă.

Până acum.

capitolul 5

Blake își frecă fața cu palmele pentru a mia oară pe ziua aceea. Mesajul pe care îl primise de la Samantha îl șocase și, pe urmă, de atunci încolo, nu mai putuse să vorbească cu ea.

Ce mama dracului era în capul Vanessei? Ce naiba îi spusese soției lui? Erau căsătoriți de mai puțin de o săptămână și deja Blake se găsea în postura de a încerca să găsească moduri prin care să o țină pe nevastă-sa departe de fosta iubită. Blake nici nu mai vorbise cu Vanessa de când îi pusese Samanthei verigheta pe deget. Încercase să o sune o dată. Dar când menajera ei îi spusese că doamna nu dorea să-i răspundă, nu crezuse că mai aveau ceva de vorbit unul cu celălalt.

Jacqueline îi trimisese un mesaj sec de genul „sună-mă când te saturei de ea“.

Ce naiba însemna „vipera“? Cu siguranță, nu ceva de bine.

La dracu'! Dacă nu ar fi trebuit să zboare o zi întreagă până acolo, acum s-ar fi aflat deja în avion. Nu era stilul lui să ia hotărâri pripite. Planul lui era să se întoarcă în State duminică seara, când putea să își ia soția și să o însoțească în Europa.

Și în afara cazului în care Samantha avea nevoie de el mai curând de-atât, intenționa să se țină de planul original. Cu toate astea, gândul că putea să o vadă rivaliza cu orice altceva. Discuțiile pe care le aveau la telefon îi luminau zilele într-un fel în care nu se așteptase. Iar felul în care flirtau ar fi putut să-i cam dea bătaie de cap dacă s-ar fi aflat în aceeași țară. Așa, cu un ocean între ei, se simțea în siguranță. Poate că tocmai de aceea lui

Blake i se părea ușor să se deschidă față de ea. Femeile fuseseră întotdeauna un joc pentru el. Mai întâi ca să le atragă, ceea ce nu era greu, și-apoi ca să le seducă. Deși până acum nu mai fixase vreodată o limită de timp pentru relațiile cu celelalte femei din viața lui, nu fusese niciodată mare amator ca vreuna dintre ele să dureze mai mult de șase luni, maximum un an. Atracția pe care o simțea față de ele de obicei se ducea mult mai repede de-atât. Blake nu avea nici o înclinație spre monogamie. Trăsătura aceasta era probabil singura pe care o moștenește de la taică-său.

Cu Samantha nu era nevoie să se joace. Așa că, pentru prima oară de când devenise adult, i se părea că e în siguranță chiar dacă era cât se poate de onest.

Din telefon se auzi un clinchet arătându-i că primise un mesaj.

- Sam, șopti el fără să vrea.

Sperând să fie de la ea.

Nu era.

Citi mesajul prin care banca lui îl informa cu privire la operațiunile efectuate cu cardul de credit pe care îl dăduse miresei sale.

Poate că vizita Vanesei nu fusese o pierdere totală, se gândi el. Observă suma cheltuită și zâmbi. Comentariul Samanthei cum că femeile se lăsau influențate de sentimente îi răsună în minte. Din câte se părea, soția lui nu era imună la asta.

Momentele traumatizante din viața oamenilor îi făceau să-și dezvolte un al șaselea simț în legătură cu diverse chestii. Sau cel puțin asta credea Samantha. Dumnezeu știa că avusese parte de destul dramatism în puținii ani pe care-i trăise până acum, cât să-i ajungă pentru două vieți.

Nemernicii de la tabloide își mutaseră atenția spre cea mai recentă starletă de pe piața de show-business,

care din cauza dependenței de droguri și comportamentului nesăbuit ajunsese în închisoare. Din fericire, se părea că uitaseră de noua ducesă care locuia în ținuturile joase din Tarzana. Totuși, senzația inconfortabilă de a fi urmărită în permanență, de a fi în atenția publicului, își spunea cuvântul asupra stării Samantha.

Și începea să o cam enerveze.

Ultimul an pe care taică-său îl petrecuse în libertate fusese tot oribil. Samantha observase studenți noi în campus care nu păreau să meargă vreodată la ore, dar tot timpul îi apăreau în cale. Mașini negre îi urmăreau decapotabila și parcau vizavi de locurile pe unde se ducea ea. Telefoanele de acasă scoteau un sunet aparte când ridica receptorul să formeze. Samantha ajunsese astfel să se îmbrace în baie sau în dressingul uriaș pe care îl avea ca să se asigure că nu este filmată.

Blake nu îi dezvăluise în detaliu cine avea să țină sub observație căsnicia lor în următorul an, ci numai faptul că sigur o va face cineva. Timpul pe care îl petreceau împreună trebuia să fie convingător pentru ceilalți, timpul pe care îl petreceau departe unul de altul părea dificil pentru amândoi. Presupunea că telefoanele pe care le primea zilnic de la Blake reprezentau o dovadă concretă a afecțiunii lui. Cel puțin apelurile efectuate, ușor detectabile pe desfășurătorul de convorbiri aveau să dezvăluie existența conversațiilor zilnice.

Samantha îl convinsese pe Blake că vizita Vanessei nu o afectase. Ceea ce era probabil numai pe jumătate adevărat și totodată prima oară când nu fusese pe deplin onestă cu el de când Samantha îl luase de soț. Nu era nevoie ca bărbatul să afle cât de bulversată fusese. Desigur, ravagiile făcute pe card vorbeau de la sine. Personajul interpretat de Julia Roberts nici nu se compara cu ce făcuse Samantha. Costume de firmă, rochii, pantofi și poșete. Stătuse la un centru de înfrumusețare o jumătate de zi să se coafeze, să-și facă manichiura

și pedichiura și un tratament cosmetic. Câteva pălării cu borul lat și ochelari mari de soare o ajutau să-și ascundă figura, însă îi rămase senzația înfricoșătoare că era tot timpul scrutată de cineva.

– Deja ești paranoică, își spuse Samantha trăgând jaluzelele vineri, după-amiaza devreme.

Aruncând ochii la ceas, Samantha calculă cât era ora la Blake, în Europa. El sunase de cele mai multe ori până acum și se gândi că probabil omul aștepta acum ca ea să preia inițiativa, asta în caz că într-adevăr cineva le urmărea telefoanele. Așa că ridică receptorul și se întinse spre hârtia de pe biroul ei unde-și notase numărul lui.

Se auzi tonul, apoi un clic și din nou, tonul.

Samantha încremeni.

Știa sunetul acela. Și-l amintea mult prea bine. După ce lăsă telefonul la loc în furcă, se gândi ce opțiuni avea. Să-l sune pe Blake de pe mobil era una dintre ele, dar era foarte posibil ca o cameră de supraveghere și un microfon să se afle în casă, să-i înregistreze orice mișcare. Slavă Domnului, cele mai multe dintre conversațiile pe care le purtase cu Blake avuseseră loc în afara casei, de pe celular.

Să plece de acasă și să sune era altă variantă.

Pe urmă, mai era opțiunea numărul trei. Dacă persoana care îi asculta convorbirile era pe fază și aștepta să audă o discuție despre o căsătorie falsă, avea să fie foarte, foarte dezamăgită.

Agenciile guvernamentale îi mai invadaseră și altă dată intimitatea. Iar rezultatele fuseseră letale. Deși de data aceasta miza nu era la fel de mare, era peste puțină ca Samantha să îi permită cuiva să aibă ocazia să-l deposeze pe Blake de ceea ce i se cuvenea de drept.

La bine și la greu, Blake era soțul ei – sau cel puțin pentru următoarele cincizeci și trei de săptămâni.

Samantha își aruncă pantofii din picioare și ridică din nou telefonul din furcă. Cu celularul în cealaltă mână, trimise un mesaj mai întâi.

„Ești acasă?”

Telefonul îi bâzâi.

„Pentru prima oară săptămâna asta.”

Începu să-i formeze numărul.

„Ține-ți mobilul la îndemână și ia-te după mine.”

Blake se holbă la ecranul mobilului și apoi clătină din cap.

- Să mă iau după tine? Ce înseamnă asta?

Era gata să scrie întrebarea, când îi sună telefonul fix.

Când răspunse, vocea ușor răgușită, de alcov a Samanthei, începu să toarcă de la capătul celălalt al firului:

- Bună, iubitule.

Iubitule? De unde și până unde? Deschise gura să întrebe, doar că Samantha continuă să vorbească, rostind fiecare silabă și mai pasional decât pe cea dinainte:

- Ce ai făcut azi?

- Am fost foarte ocupat. De-abia aștept ziua de mâine ca să-mi iau jumătate de zi liberă.

Îi bâzâi celularul.

„Auzi clicul acela de pe linie?”

Citi întrebarea Samanthei și dădu să-i răspundă cu voce tare.

- Samantha ce se petrece...?

- Dumnezeule, mi-e atât de dor de tine. Mi-ar plăcea să-mi iasă mai repede pașaportul și să ajungă la mine ca să pot să vin la tine.

Blake se uită în sus. Samantha nu părea să fi băut, deși îi plăcea ideea de a-i fi dor de el. Cu toate astea, își dădea cu ușurință seama când cineva îi vindea gogoși.

„Cineva îmi ascultă conversațiile. Vorbește mai departe.”

- Poftim?

Îi asculta conversațiile?

- Spuneam că îmi este dor de tine, ezită glasul Samantha.

- Și mie îmi e dor de tine, șopti el încet în timp ce îi scria un mesaj înapoi. „WTF se petrece?”

Samantha chicoti.

- Știi la ce m-am gândit astăzi toată ziua?

Vocea asemănătoare operatoarelor de la liniile erotice nu se potrivea deloc cu mesajele pe care le primea, ceea ce îl făcuse să nu mai înțeleagă nimic. Dacă cineva îi asculta convorbirile, însemna că pătrunseseră în casa lor ca să pună microfoane. Începu să îl doară capul și să-l cuprindă fierbințeala. Era la dracu' în praznic și nu putea ajunge la ea.

- Ce-ar fi să-mi povestești?

„Mă simt urmărită. Cred că și în momentul acesta ne ascultă cineva.”

- M-am gândit la zâmbetul ăla sexy al tău.

El ezită cu răspunsul la mesaj.

- Crezi că zâmbetul meu e sexy?

- Știu că e. Îmi e dor să-ți văd ochii râzând când suntem împreună.

Blake știa că vorbele ei erau pentru persoana care îi asculta, dar efectul lor nu își pierdea din forță din cauza asta. Poate că Samantha nu era actriță, dar se pricepea de minune la ceea ce făcea.

„Trebuie să pleci de acolo.”

- Știi de ce parte din tine îmi e mie cel mai dor? întrebă el, păstrând conversația exact la nivelul la care începuse ea.

- Spune-mi.

„Trebuie să-ți spun că ai dreptate, răspunse el.”

Era șocat că femeia era de acord fără să opună deloc rezistență.

- Poftim?

- Ziceam să-mi spui de ce parte din mine îți este cel mai dor, îl ajută Samantha să se concentreze.

Blake puse jos telefonul și se gândi doar la vorbele ei.

- Îmi este dor de părul tău răvășit sălbatic pe perna mea.

Imaginea era deseori în mintea lui, deși nu o văzuse niciodată în realitate - încă.

- Felul în care îți umezești buzele înainte să te sărut.

- Pe bune? spuse ea cu vocea ușor îngroșată.

- Îmi este dor de parfumul de lavandă al pielii tale. O să-l pun pe grădinar să planteze tufe întregi de levănțică aici ca de fiecare dată când trec pe lângă ele să îmi amintesc de tine.

De unde naiba ieșeau vorbele astea? Și de când era el poet?

În telefon nu se mai auzi nimic pentru o clipă.

- Samantha? Mai ești pe fir?

Aruncă o privire spre mobil să vadă dacă femeia îi mai trimisese vreun mesaj. Nu.

- Sunt aici. Doar că... doar că am nevoie să fiu mai aproape de tine. Poate ar trebui să mă mut în casa ta din Malibu.

El zâmbi.

- Mă bucur că în sfârșit ești de acord.

- Totul s-a petrecut atât de repede. Mă gândeam că e mai bine să o luăm încet. Acum, însă mi se pare o prostie.

- Ești o femeie pe picioarele tale. Înțeleg. Dar vom petrece timp aici în Europa și acolo. Ar fi bine să ajungi să te simți în largul tău în ambele locuri. Atunci vei ști măcar unde ești când trebuie să stăm departe unul de altul.

Era ciudat, fiecare vorbă pe care o spunea era adevărată, dar dacă nu ar mai fi fost încă o pereche de urechi

să-i asculte, probabil că nu ar fi spus nimic din toate astea.

- Ești... la dracu'! îi scăpă ei înjurătura de pe buze.

Lui i se făcu părul măciucă.

- Ce s-a întâmplat?

- Am... m-am lovit la degetul mic.

Părea enervată, nu că pățise ceva.

Îi bâzâi mobilul.

„Am găsit o cameră de luat vederi.“

- Ce faci acum? întrebă el.

Se ridicase în picioare și începuse să se învârtă prin cameră.

- Îmi caut niște cărți să le iau cu mine la tine acasă. Când ajungi aici duminică?

Dacă nu ar fi ascultat cu atenție, nu ar fi observat tremurul ușor din vocea ei. Găsi numărul lui Neil pe mobil și îi trimise un mesaj imperativ: „Du-te acum la Sam! Te sun în câteva minute“.

- O să-mi modific planurile și o să vin mai devreme.

„Cum ar fi, în noaptea asta.“

- Dar nu e nevoie, spuse ea.

- Nu sunt de acord. Suntem de prea mult timp despărțiți.

Iar cuvintele acelea îi vibrară chiar din suflet, în ciuda contractului pe care îl încheiaseră între ei de comun acord.

Ea răsuflă prelung.

- Aici nu te pot contrazice.

- Te sun mai încolo.

- Nu te grăbi să faci ceva, îi spuse ea. Sunt bine.

Doar că el nu era. Cineva îi spiona soția, îi asculta conversațiile... o privea. Ceea ce era cam mult chiar și pentru cineva care ar fi vrut să-i prindă cu minciuna.

- O să fiu acolo până dimineață.

- De-abia aștept.

Blake zâmbi și închise telefonul.

„Împachetează ce-ți trebuie pentru azi și pentru mâine. Neil e pe drum.“

Îi dădu un telefon gărzii lui de corp și îi explică situația. Următorul apel îl formă către pilotul lui. Își trecu mâinile de nenumărate ori prin păr silindu-se să facă aranjamente cât mai rapide pentru a o șterge de acolo. Căsnicia lui de la distanță brusc nu i se mai părea sigură. În minte îi bâzâia o senzație de nerăbdare care îl făcea să bată din picior și să dea din mâini de unul singur ca și când ar fi vrut să strângă de gât pe cineva. Oare vărul lui s-ar fi coborât până într-acolo? Ori Vanessa se simțise atât de jignită încât să-și dorească răzbunare? Chiar și firma Parker & Parker nu putea fi eliminată de pe lista cu posibili suspecti, de vreme ce și ei ar fi avut mult de câștigat dacă s-ar fi dovedit că Blake și Samantha și-au înscenat căsătoria.

Douăzeci de minute mai târziu, îi sună telefonul în timp ce se afla deja pe drum spre aeroport.

- Samantha?

- Da, eu sunt.

Părea epuizată. Extrem de tristă.

- Sunt acasă la tine.

- Atunci putem vorbi. Sistemul meu de securitate ar detecta un microfon dacă ar exista unul. Cum te simți?

Ea oftă. Iar sunetul acesta îi răsună amarnic în urechi.

- Sunt supărată. Credeam că s-au terminat zilele în care trebuia să mă feresc tot timpul din cauza telefoanelor ascultate și a camerelor de supraveghere ascunse. Cine naiba ar merge până acolo, Blake?

- Și eu mi-am pus exact întrebarea asta de când ai sunat. Am vorbit deja cu cineva să se ocupe să găsească răspunsul. Vom afla.

- Să-mi spui ce pot face și eu, ca să ajut. Indiferent cine este răspunzător, are în mine un dușman.

Scânteia războinică din glasul ei îi suna mult mai bine decât lipsa de vlagă de mai devreme. Soția sa cea arătoasă putea fi o adevărată văpaie când era pusă cu spatele la zid.

– O să ajung în noaptea asta, târziu. Ce cameră ai ales?

– O... aaa... nu eram sigură cine ce știe pe-aici, așa că i-am zis lui Neil să-mi pună lucrurile în camera ta, se bălbâi ea. Pot să mă mut, însă.

El zâmbi închipuindu-și capul ei pe perna lui, ochii închizându-i-se pe jumătate adormiți, în patul lui.

– Nu te muta. Ai dreptate. Nu că nu aş avea încredere în angajații mei, dar nu cred că e cazul să-i facem să-și pună întrebări.

– Ești sigur?

Părea din nou atât de vulnerabilă... Simți aproape dureros dorința de a o trage în brațele lui, de a o strânge la adăpostul puterii și căldurii lui.

– Te rog, insist.

Știa foarte bine că nu era cazul să pară prea poruncitor. De fiecare dată când vorbele lui sunau a ordine, Samantha avea grijă să i le întoarcă în față. Nu prea era obișnuit să facă rugăminți, dar începea să i se pară din ce în ce mai la îndemână.

– Bine. Ne vedem dimineată.

Degetele lui bătură ușor receptorul după ce închise. Gândul la Samantha atât de mică și subțire făcută ghem pe patul lui, cu ochii mari, lărgiți de frică îi puse o gheară în gât. Strânse pumnii. Indiferent cine recursese la chestia asta făcuse o greșală uriașă, de neiertat. Avea să zdrobească cu mâna lui persoana care violase intimitatea soției lui în halul ăsta. Una era treaba cu paparazzi care îi urmăreau pe stradă și trăgeau cu urechea la ce vorbeau în timp ce se aflau în vreun magazin sau cine știe unde. Dar asta era cu totul altceva! Dacă existau

camere de supraveghere și în dormitorul ei? Dacă era cineva care o privea cum se îmbracă sau se spală?

Nu era de mirare că părea atât de speriată.

Și cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât vedea mai tare roșu în fața ochilor.

Pe jumătate din amintire, pe jumătate în vis, creierul cufundat în somn al Samanthei filtra imagini cu ea trecând prin campus, cu un rucsac aruncat pe un umăr.

O urmărea cineva. Îl mai văzuse pe omul ăsta și înainte, doar că nu-și putea da seama unde. Panica pe care o simțise atunci crescuse simțitor în momentul în care își încredințase gândurile cele mai intime profesorului ei de administrarea afacerilor.

Undeva în subconștient, Samantha știa că visează. Știa încotro se îndrepta visul ăsta și încerca disperată să îl oprească.

Îi apărură în fața ochilor imaginea fugară a camerei ei de când era copil. O conversație inocentă cu o prietenă bună. Mama ei, în viață, spunându-i să nu vorbească urât.

Jordan, îmbrăcată cu bustieră de sport, râzând de ceva ce făcea câinele lor, Buster.

Toate imaginile astea se amestecară și făcură mai mare greutatea pe care o simțea deja Samantha în piept.

Doi bărbați în costume negre, cu insigne, o scoaseră din clasă și o luară la întrebări. Numai că, în loc să o întrebe unde era tatăl ei sau cu ce se ocupa, o întrebau despre Blake.

Ce face el este ilegal, Samantha. Mii de oameni au de suferit din pricina lui.

Nu! Se luptă în vis, încercând să forțeze imaginile să se schimbe.

Doar că acestea se derulară mai departe și spaima îi cuprinse inima.

Samantha sări în sus, în pat, cu respirația întretăiată și inima bătându-i să-i iasă din piept. Într-o clipită,

Blake se împinse în sus de pe fotoliul unde dormise până atunci și se repezi la ea.

- Sam, ești bine?

Măinile îi cuprinseseră brațele ca să o calmeze.

Forțându-se să respire din nou încet, ea dădu din cap.

- Am avut un coșmar.

- Tremuri.

Spuse asta și în același timp o prinse în brațele lui și o trase la piept.

Probabil că femeia ar fi rezistat acestei mișcări, doar că se simțea sleită de puteri. Inspiră adânc parfumul acela aparte, lemnos, atât de masculin care îl urma pe Blake oriunde. De aproape era și mai puternic, și mai intens. Samantha se rezemă de el și închise ochii.

Bărbatul își trecu mâinile de-a lungul spatelui ei și îi netezi părul.

- Nu s-a întâmplat nimic, șopti el.

Forța coșmarului își pusese însă amprenta asupra inimii ei. Amintirea mamei ei în viață și a surorii ei sănătoase. Toate erau de-acum trecute.

Din vina ei.

Blake o ținu așa în brațe pentru un timp ce i se păru nesfârșit. Când își ridică fruntea de pe pieptul lui, băgă de seamă că bărbatul era încă îmbrăcat în cămașă și pantaloni de la costum. Era neras și ochii îi erau întunecați de îngrijorare. Ca întotdeauna aproape necuviincios de chipeș, însă arăta obosit.

- Sunt bine acum, îi spuse ea.

Deși el se trase puțin înapoi, nu îi dădu drumul. Își coborî mâinile de-a lungul brațelor ei și apoi își înlănțui degetele cu degetele ei.

Iar ea simți o senzație neașteptată de apartenență, de siguranță. Ochii lui Blake îi studiară fața ca și cum ar fi căutat urme fizice ale vreunui abuz suferit. Grijă bărbatului pentru ea o făcea să simtă un nod în gât și atracția pe care o simțise mereu față de el crescua și mai tare

în intensitate. Și oricât de vulnerabilă se simțea, știa foarte bine că nu era cazul acum să flirteze cu el ori să-i atragă atenția la faptul că se afla în patul lui și nu avea pe ea decât o cămașă subțirică de noapte.

Samantha își desprinsese privirea din ochii lui și se uită de-a lungul camerei.

- Dormeai pe fotoliul acela?

- Păi am vrut doar să văd dacă ești bine. Probabil că m-a luat somnul.

Doar că își scosese pantofii din picioare și își împăturise frumos sacoul pe spătarul scaunului.

- Ce ne facem? Cineva e capabil să ia asemenea măsuri disperate numai ca să ne prindă cu minciuna.

- S-a mers prea departe.

Mâna lui se strânse pe mâna ei.

Îl strânse și ea, la rândul ei.

- Și-atunci ce facem acum? Dacă plecăm de aici, nu vom reuși decât să împingem și mai departe reacțiile celui care se află în spatele întregii istorii de atâta vreme. Agenții federali ne-au pus casa sub supraveghere și am fost monitorizați timp de mai bine de un an pe parcursul căruia procurorii și-au construit cazul. Nu avem de unde să știm dacă nu cumva cineva ne urmărește și ne ascultă în permanență.

Gândul că trebuia să se ferească de camere și de microfoanele din telefoane un an întreg îi dădea deja dureri de cap.

- O să aflu cine a făcut asta. În continuare este ilegal să pătrunzi în casa cuiva și să te-apuci să-l înregistrezi.

- Se poate să fie ilegal, dar asta nu îi va opri. Trebuie să îi convingem că își pierde vremea. Altfel, la un moment dat, cine știe cum, unul dintre noi va face o greșală și va dezvălui cât de vremelnică este de fapt căsnicia asta. Atunci vei pierde tot ce ești acum pe punctul de a câștiga și va fi cumva din vina mea.

Ea își îngustă privirea spunând aceste cuvinte, iar el își dădu capul pe spate:

- De ce să fie din vina ta? Amândoi am spus „Da“ din motive complet aiurea.

Temându-se că bărbatul îi citise în ochi păcate din trecut, Samantha își trase mâinile din mâinile lui și își ridică genunchii la piept. Privind în gol spre partea cealaltă a camerei, spuse încet:

- Poate că nu va fi totuși exclusiv vina mea.

Blake se trase într-o parte ca să ajungă în raza ei vizuală și își puse mâna pe genunchiul ei. Căldura palmei lui se răspândi iute în sus, pe picior, și îi atrase atenția spre bărbatul de lângă ea.

- Acum că știm cât de murdar se joacă în istoria asta, trebuie să câștigăm luptând cu armele lor. O să ne folosim de camerele pe care le-au pus ca să le demonstrăm cât de tare se înșală în privința noastră.

- Și cum sugerezi să facem asta?

El zâmbi ștrengar. Și îngrijorarea din ochii lui începu să pălească.

- Tu și cu mine vom merge acasă la tine să-ți împachetăm lucrurile. Și înainte de a ajunge acolo, voi trimite o echipă să vadă dacă mai sunt și alte camere pe-acolo.

- Dar nu va fi o mișcare prea evidentă?

- Oare nu a fost o mișcare prea evidentă când au venit cei care le-au pus?

Ea se întrebase în privința asta toată noaptea. Tipii care reparaseră telefonul fuseseră singurii care intraseră în casa ei de când se căsătorise cu Blake.

- Nu.

- Vom găsi camerele de supraveghere și ne vom juca rolurile în fața lor.

Pulsul ei începu să crească.

- Ne vom juca rolurile?

Blake întinse mâna și îi dădu un cârlionț după ureche. Iar pielea ei sfârâi parcă la atingerea lui. Simți și el fiorul. Iar ea îi citi asta în ochii aceia cenușii, minunați.

- Ți-ar fi atât de greu să mă mai săruți? Pentru camere?

Ea își umezi buzele uitându-se la ale lui.

- Un sărut?

Îi cuprinse obrazul în palmă.

- Poate și niște mângâieri mai intense. Cu siguranță sunt locuri unde nu bat camerele de supraveghere și unde ne-am putea refugia apoi. Să o facem să se întrebe ce s-a petrecut apoi pe persoana care ne urmărește.

Oho... se gândi ea. Se gândi cum avea să se simtă în brațele lui. De fapt, se gândise cum avea să fie dacă se săruta iar cu el încă din ziua în care se căsătoriseră.

- Și ce ar dovedi asta? întrebă ea, ignorând cum degetul lui mare îi dezmiarda obrazul, trezindu-i în minte imagini erotice cu mâinile lui dezmiardându-i alte părți ale corpului ei.

- Ar dovedi că avem o relație intimă, că ne simțim bine unul cu celălalt și în afara spațiului public. Câtă vreme ei nu știu că noi știm că suntem monitorizați, ar trebui să funcționeze. Deci, ce zici, Samantha? Ești în stare să răspunzi acestei provocări?

Ea își ridică privirea de la buzele lui și întâlni privirea lui, ce o fixa stăruitor. Deja știa foarte bine cum să îi trezească interesul, să o motiveze, să o stârneasă.

- Sunt.

Zâmbetul lui stingher se transformă într-unul cât toate zilele.

- Ce fată bună! Acum hai să mergem să-i spunem bucătăresei să-ți facă ceva de mâncare în timp ce dorm și eu vreo două ore! După aia mergem la tine. În felul acesta, oamenii mei vor avea suficientă vreme să găsească toate microfoanele.

El își coborî mâinile și se dădu jos din pat.

- Blake? Dar mâine? Dar poimâine? Cum vom putea ține pasul cu toate astea timp de un an întreg?

- O să o luăm încet, iubito. Pas cu pas. Suntem doi oameni deștepți care împărtășesc același țel. O să ne dăm noi seama cum să procedăm.

capitolul 6

Erau camere de supraveghere la ea în sufragerie, în bucătărie și în ambele dormitoare. Deja știau că linia telefonică este ascultată. Conform spuselor oamenilor lui Blake, mașina ei era în regulă.

Însă, la naiba! Cineva o urmărise cum se îmbracă, o urmărise în somn. Samantha îi dezvălui lui Blake conversația pe care o avusese cu Eliza, singura care putea să aibă un indiciu al înșelătoarei lor căsătorii. Camerele de supraveghere fuseseră cel mai probabil plantate de indivizii care se dăduseră drept tipii de la deranjamente telefonice. Sau poate că cineva se strecurase pe furiș în timp ce ea fusese plecată la jogging.

După aceea, conversațiile fuseseră toate făcute prin intermediul telefonului ei mobil și de regulă când era plecată de-acasă. Nu că asta ar fi contat. Nu vorbiseră decât despre recepția ce urma să fie organizată în cinstea lor și oamenii cu care ea se întâlnise. După cum se știa, vorbiseră asemenea unui cuplu căsătorit de mult timp, ceea ce era surprinzător, ținând cont de cât de puțin se cunoșteau unul pe celălalt.

Blake conduse mașina în timp ce Sam îi dădea indicații referitoare la drumul înspre casa ei. Pe măsură ce se apropiară de casa din oraș, realitatea a ceea ce făceau ei acum făcu ca îngrijorarea să o cuprindă cu totul, în mâini și picioare.

- Vezi că-ți frânghi mâinile prea tare, îi spuse Blake. Ce te frământă?

- Vrei un răspuns sincer? îl întreabă ea, știind ce anume i-ar răspunde el.

- Întotdeauna.

- Că trebuie să te sărut.

El îi aruncă o privire rapidă din spatele ochelarilor de soare, iar apoi își mută din nou privirea la drum.

- E ceva în neregulă că trebuie să mă săruți?

- Da, îi scâpă ei. Adică, nu.

El chicoti.

- Da sau nu?

- Of. Dacă o să mă înec? Dacă n-o să par convingătoare?

Dacă o dădea în bară și arăta camerelor ascunse exact ceea voiau să vadă dușmanii, iar Blake își pierdea moștenirea? Blake își luă o mână de pe volan și o puse peste mâinile ei reci.

- Samantha?

- Da.

- Relaxează-te. Lasă-mă pe mine să preiau controlul aici.

Ea clătină din cap.

- Nu sunt obișnuită ca bărbații să preia controlul în viața mea.

- Știu asta. Însă poți avea încredere în mine.

Ea voia să aibă încredere în el. Însă mâinile îi tremurau în momentul în care intrară pe aleea din fața casei ei. El scoase cheia din contact și își schimbă poziția în scaun.

- Hai să mergem înăuntru și să începem să-ți împachetăm lucrurile.

- O să mă săruți imediat ce-o să ajungem înăuntru?

Dumnezeule, trebuia să știe ca să se poată pregăti. Blake se aplecă în față și își scoase ochelarii de soare.

- Vino încoace, șopti el, uitându-se lung la buzele ei.

Ea se trase puțin în față, gândindu-se că el voia să îi șoptească ceva important.

În schimb, el se aplecă peste scaun și își puse ușor buzele pe buzele ei. Căldura o cuprinse instantaneu și coborî sfârâind până la degetele de la picioare. Ochii ei clipiră des și se închiseră pe măsură ce se lăsă pradă sărutului lui. După care el se trase într-o parte.

- Sărutatul va fi partea cea ușoară, îi spuse el deasupra buzelor ei deschise. Să ne desprindem din sărut se va dovedi mult mai greu.

Blake își plimbă degetul mare peste buza ei de jos înainte să se întoarcă și să-și deschidă portiera. Samantha păși pe picioarele tremurânde și îi permise lui Blake să o țină de braț să o sprijine. El își aruncă rapid privirea de-a lungul străzii cu o expresie evidentă de dezaprobare.

- Cartierul acesta nu mi se pare sigur. De când locuiești aici?

- De doi ani, îi spuse ea în timp ce își băga cheia în broască și descuia ușa.

Pășiră în holul de la intrare, iar Samantha își puse geanta pe masă.

- Am niște cutii într-o magazie de-afară, în spatele casei.

- Eu o se le aduc pe cele din mașină.

În timp ce se duceau în direcții opuse, Samantha își dădu seama că se uită fără să vrea spre camera de supraveghere despre care știa că este ascunsă în biblioteca ei cu cărți. Trecând pe lângă ea, se îndreptă spre magazia de-afară trecând prin bucătărie și se întoarse cu mai multe cutii de carton prăfuite de diferite mărimi. Le aruncă pe măsuta de cafea și se uită de jur împrejur prin cameră.

Blake aduse șase cutii, încă împachetate, și o rolă de bandă adezivă de împachetat.

- De ce nu le folosim pe acelea pentru hainele mele dacă tot sunt curate? îi sugeră ea.

- OK, spuse el, aruncându-și privirea rapid în sus spre scară.

Samantha îl conduse spre dormitorul ei și îl puse pe Blake să lase cutiile la ea pe pat. El le luă una câte una și le asamblă. Cu puțină bandă adezivă, cutiile erau gata să fie umplute.

- De unde vrei să încep? întrebă Blake.

- Din garderobul cu haine și pantofi.

După mai multe minute de împachetat lucruri, Samantha uită cu totul de camerele de supraveghere și se bage cu capul cu totul în șifonier. Înșfăcă o bentiță simplă și își legă părul la spate, ca să n-o mai deranjeze.

- Ar trebui să-mi fac griji cu privire la toți pantofii aștia de-aici? întrebă Blake din garderob.

Ea răs:

- Tu ești cel care mi-a spus să mă duc la cumpărături, îl tachină ea.

- Am impresia că o să angajez un meșter ca să construiască un alt dressing separat, doar pentru tine, prin care să te poți plimba în voie.

În vocea lui se distingea un râs discret.

- Femeile iubesc hainele.

- Și pantofii din câte s-ar părea. Dumnezeuule, n-am crezut că cineva are nevoie de atâția.

Samantha își îndesă lenjeria intimă într-o cutie și se întinse după și mai alte articole de îmbrăcăminte.

- Sunt mică de înălțime, în cazul în care n-ai observat asta. Am nevoie de tocuri ca să văd cum trăiți voi, restul lumii.

Vocea lui Blake se auzi de undeva din apropiere.

- Nu ești deloc mică, spuse el.

Ea se întoarse ca să îl vadă ținând o pereche de pantofi cu toc de zece centimetri.

- Atunci, am probleme de inferioritate pe verticală. Ea se ridică ca să își dovedească afirmația. Vezi?

Lângă el, vârful capului ei ajungea la bărbia lui.

- Mică!

Ochii lui părură să o absoarbă cu totul.

- N-aș schimba nimic la tine, îi spuse el.

Blake întinse mâna și îi scoase bentița din păr. Degetele lui se plimbară pe capetele șuvițelor, iar Samantha uită să mai respire. Cu cât el se apropia mai mult de ea, cu atât era mai puțin aerul disponibil pentru plămânii ei. Samantha își înalță capul în timp ce el se lipi de ea și îi permise gurii lui să se apropie de a ei.

Mâna lui Blake lăsă pantofii să îi cadă și se arcui în jurul taliei ei, ținând-o strâns.

Sânii ei se striviră de pieptul tare al lui Blake în timp ce el își aplecă și mai mult capul ca să o sărute și mai apăsat. Abia când limba lui îi linse buzele, ea își aminti de camerele de filmare îndreptate spre ei. Înțepeni, însă Blake nu îi dădu drumul. În schimb, el își plimbă mâna în jos pe spatele ei și apoi peste fundul ei.

Corpul ei tremură, iar limba lui începu un dans lasciv cu a ei. Mirosul lui de pin și respirația fierbinte îi distraseră ușor atenția de la orice altceva, în afară de senzația dată de modul în care el o ținea, o atingea.

Ea simți cum se umezește în timp ce un fior sălbatic de dorință îi urcă de-a lungul coloanei, tot mai sus. Nu mai fusese sărutată în acest fel de atât de mult timp încât uitase cât de bine era. Și oare se simțise vreodată atât de bine? Nu prea credea.

Blake gemu, sau poate ea o făcu, în timp ce buzele lui le părăsiră pe-ale ei și începură să o coboare de-a lungul bărbiei, apoi al gâtului ei. Poate că el doar exagera toate astea pentru camera de supraveghere, însă corpul lui nu cunoștea regulile. Fierbințeala erecției lui era lipită de abdomenul ei, scoțând la iveală o nevoie pe care o simțea și ea.

- Mi-a fost dor de tine, îi șopti el în păr.

Samantha își duse mâinile în jurul umerilor lui și se apucă de marginile cămășii lui.

- Și mie mi-a fost dor de tine.

Privirea lui o captă pe a ei, iar strălucirea aceea obrăznică de acolo o făcu să zâmbească. Când mâna ei îi găsi pielea dezvelită a spatelui, ochii lui se întunecară. O sărută din nou, de data aceasta cu și mai multă disperare. Ea îi simți mâna cum cuprinde sânul ca o cupă prin materialul textil al tricoului. Voia să îl simtă mai aproape, voia ca el să îi guste pielea pe acolo pe unde i se plimbau mâinile.

- Oh, Doamne, spuse ea în șoaptă.

„Asta-i periculos.“ Dorința lor era reală, sau cel puțin era pentru ea.

- Știi ce vreau? întrebă el după ce îi eliberă buzele.

- Ce?

Ea îi sărută bărbia și începu să îi desfacă nasturii de la cămașă. Blake se aplecă și o ridică în brațe.

Ea scânci și se apucă cu putere de umerii lui ca să nu cadă.

- Vreau s-o facem la duș.

Samantha zâmbi și își încrucișă gambele în timp ce Blake ieșea din încăpere cu ea în brațe și se îndepărta de privirile indiscrete ale celor care îi supravegheau. Când ajunseră la ușa de la baie, el o lăsă din brațe pe propriile picioare și îi cuprinse buzele din nou. Partea din spate a picioarelor ei se lipi de blatul ieftin în timp ce se înghesuiau în spațiul mic de acolo. Blake o ridică până când ea ajunse să stea lângă chiuvetă. În tot acest răstimp, buzele lui își continuară dansul cu buzele ei. El se băgă între coapsele ei, iar șoldurile ei se mișcară sacadat în față pentru a se lipi mai tare de el.

Sunetul ușii închizându-se fu înregistrat într-un colțișor al creierului ei, însă buzele îi rămaseră în continuare lipite de ale lui Blake.

Erau singuri. Fără camere de supraveghere, fără ochi indiscreți.

Gura molatică a lui Blake se desprinsese de a sa și se lipi de tâmpla ei. Ea scânci în lipsa senzației de bine. El își menținu brațele încolăcite în jurul corpului ei, o ținu strâns în îmbrățișarea lui. Realitatea începu încetul cu încetul să își întindă tentaculele în timp ce amândoi încercau să-și revină.

Ea n-ar fi trebuit să se simtă atât de confortabil în brațele lui. Cum avea să stea departe de patul lui dacă tot continuau să joace ruleta asta rusească? Samantha dădu să se tragă într-o parte, însă Blake o ținu strâns.

- Mai lasă-mă puțin, îi spuse el sacadat la ureche, cu vocea îngroșată de dorință.

Ea se lipi de el și reduse strânsoarea umerilor lui largi. Timp de câteva minute, rămaseră nemișcați, fără ca nici unul să vorbească. Blake își plimbă mâinile în sus și în jos pe spatele ei cu mișcări încete și regulate.

- N-ar trebui să pornim apa la duș? întrebă ea într-un final, nefiind sigură dacă Blake avea să îi dea vreodată drumul din îmbrățișarea-i strânsă.

Privirea încetoșată a lui Blake o întâlni pe a ei, iar sprâncenele lui se ridicară.

- Asta-i o invitație?

- Pentru camera de supraveghere, spuse ea în grabă. În privirea lui apăruse o undă de dezamăgire?

- Ai dreptate.

El clătină din cap și se trase din brațele ei. Încăperea se răci instantaneu.

Micuța baie nu le asigura prea mult spațiu de manevră nici unuia dintre ei, așa că Samantha rămase pe blatul chiuvetei și se uită cum Blake deschise apa de la duș. Când se întoarse spre ea și își sprijini spatele de ușă, el încercă să zâmbească, însă zâmbetul nu îi ajunsese și la ochi.

- Asta-i nebunie curată, nu-i așa? îl întrebă ea, dorind cu disperare să știe ce gândea el.

El își trecu o mână prin păr într-un gest pe care Sam începu să îl recunoască drept un semn al stresului.

- Da, e o nebunie cât de mult te doresc și cât efort depunem ca să convingem lumea că ne culcăm împreună când de fapt n-o facem.

Ea încercă să zâmbească, să îi mai amelioreze starea de spirit.

- Când pui problema așa, chiar părem nebuni de legat.

Aburul de la duș începu să umple încăperea. Pentru prima oară de când se cunoscuseră, tăcerea se așternu în fața lor precum Marele Canion.

- Cât de mult ar trebui să stăm aici?

Blake își aruncă privirea la nișa dușului ca și cum ar fi deținut răspunsul la întrebarea ei.

- Ei bine, dacă aș fi înăuntru făcând dragoste cu tine, aș petrece o grămadă de timp ca să-ți descopăr fiecare păticea a corpului.

Samantha își mușcă buza de jos și își imaginează buzele lui frecându-se de pielea ei și lăsând în urmă dăre umede.

- Genul acesta de discuții o să ne creeze amândurora probleme.

- Mai zi-mi o dată de ce stăm aici și lăsăm apa aia fierbinte să se scurgă aiurea?

La naiba dacă ea știa. Oh, da! Erau căsătoriți, dar nu se pusese problema niciodată să fie intimi unul cu celălalt.

- Pentru că amândoi suntem niște mercenari, iar culcatul împreună nu face parte din planul de ansamblu. Acțiunile impulsive ar putea distruge totul.

Cuvintele ei aveau sens, însă inima ei nu asculta. Încăperea se umplu de abur, iar hainele începură să i se lipească de trup.

- Putem să schimbăm planul, sugeră el.

Simți furnicături la ideea acestei posibilități.

- Sugerezi să avem o relație în toată regula timp de un an de zile?

Oare putea ea să facă așa ceva?

Acum zâmbetul lui ajunsese mai sus și îi lumina privirea.

- Suntem amândoi adulți și între noi există în mod evident o atracție reciprocă.

Ceea ce pentru ea încă era greu de înțeles și de acceptat. Oare ce putea Blake să vadă la ea? În comparație cu Vanessa sau Jackie - „scuză-mă, Jacqueline“ -, Samantha era o biată rățușcă neagră într-un lac plin de lebede albe. Poate că el își dădea seama că mariajul cu ea timp de un an de zile avea să îi afecteze în mod serios viața sexuală.

- Nu m-am angajat niciodată într-o relație având în minte o dată terminus.

- Nici eu.

În timp ce vorbea, se trase mai aproape de ea, punându-și mâna lângă ea pe blatul chiuvetei.

- Corect! Atunci de ce relațiile tale n-au durat niciodată mai mult de o perioadă cuprinsă între șase și nouă luni?

- Din pură coincidență.

- Mincinosule.

Ochii lui se măriră în semn de falsă oroare.

- Acum chiar m-ai rănit.

- Ar fi nevoie de mai mult de-atât ca să te rănesc.

Blake își plimbă un deget de-a lungul bărbiei ei și al buzei de jos.

- Deja mă cunoști atât de bine! Noi suntem la fel, Samantha. Ce-ar fi în neregulă cu o relație fizică satisfăcătoare care ar avea un început și un sfârșit?

Privirea lui coborî spre buzele ei, iar el se trase și mai aproape de ea. Îi era greu să gândească din cauza atracției de netăgăduit pe care o simțea pentru bărbatul acesta. Iar asta era problema. Sexul îi încețoșa creierul precum aburul din încăpere. Poate că se măritase cu el pentru bani, însă putea să nu se implice emoțional dacă începeau să se culce împreună?

- Ești la fel de convingător și în afaceri?

- Să înțeleg că sunt pe cale să te conving?

Măinile lui îi găsiră talia, iar degetele lui îi presau pielea.

- Nu este corect să mă întreb asta, acum când sunt excitată. Știi asta, nu-i așa?

Cealaltă mână a lui poposi pe coapsa ei și începu o ascensiune ușoară.

- Rareori joc corect. Și nu joc niciodată când nu cred că nu voi câștiga.

Acesta era un avertisment, unul căruia ea chiar trebuia să îi dea atenție.

Fără prea mare tragere de inimă, Samantha îi opri mâna ce îi urca pe picior.

- O să mă gândesc la asta, îi spuse ea, căci n-ar fi fost posibil să spună nu și ar fi fost complet necugetat să spună da.

Blake lăsă un zâmbet recunoscător să îi persiste pe buze.

- O să mă mulțumesc cu asta.

Ea se lipi de pieptul lui, sări de pe blat și începu să își tragă tricoul peste cap.

- Ai terminat deja cu gânditul?

Samantha își dădu ochii peste cap și își aruncă tricoul pe podea. Pe dedesubt purta un sutien din dantelă roz.

- Dă-mi cămașa ta, îi ceru ea autoritar.

- Poftim?

Privirea lui Blake nu se dezlipi deloc de sâni ei. „Bărbații sunt atât de ușuratici.” O pereche de sâni și, gata, rămân fără cuvinte.

- Cămașa ta.

El clipi, de două-trei ori, iar apoi își desfăcu nasturii cămașii lui albe scoțând la pieptul puternic, atât de masculin.

Mutându-și privirea într-o parte, Samantha îl ocoli pe Blake și trase perdeaua de la duș la locul ei. Apa se mai răcise în timp ce ei vorbiseră, ceea ce servea scopului ei. Menținându-și restul corpului în afara apei, își băgă capul sub șuvoiul împrăștiat de apă și tremură ușor când apa îi udă părul.

- Ce faci?

Bietului Blake îi era greu să se prindă despre ce era vorba. Faptul că reușise să îl mențină într-o stare de semiconfuzie o făcu să se simtă năpădită de un val de plăcere pur feminină.

- Îmi pare rău că nu ți-ai dat seama, însă noi doi tocmai am făcut dragoste la duș. Ieșind de-aici cu părul uscat ar fi un indiciu clar că n-a fost chiar așa.

Privirea ei se plimbă în josul corpului lui spre vizibila lui erecție ce presa în interiorul pantalonilor.

- Asta și... alte lucruri.

Blake își aruncă rapid privirea în jos și gemu. Samantha își băgă mâinile în mânecile cămășii lui. După ce îi închise nasturii de jos până sus, își scoase sutienul cu grijă, iar apoi se aplecă ca să își scoată blugii. Când se eliberă complet de haine, trăgându-le un șut blugilor, și își îndreptă corpul până ajunse la înălțimea ei completă, ochii lui Blake musteau de dorință într-un asemenea hal încât aproape că îi păru rău de el. Apa rece ce îi picura din păr și i se scurgea pe spate făcea o treabă destul de bună în a-i mai domoli libidoul, se părea.

- Ești rea.

Vorbele aproape lătrate ale lui Blake o făcură să izbucnească în râs. El se întinse după ea, însă ea se retrase și reuși să se ferească. El lăsă mâinile să-i cadă pe lângă corp.

- Fă un duș rece, Blake. Am zis că o să mă gândesc la asta.

- O să mă dezbrac și putem să ne gândim împreună la asta.

Ea râse.

- Chiar dacă m-aș hotărî în privința propunerii tale total protesti, n-aș face nimic în acest sens acum, nu cu o cameră de supraveghere plasată în camera alăturată.

Blake își frecă fața cu mâinile.

- Dar încercăm să convingem pe indiferent cine se uită că am făcut-o. De ce să nu...

- N-o să se întâmple și gata, îl întrerupse ea. Fă un duș rece.

Având pe ea lenjeria intimă și cămașa lui Blake, Samantha ieși din baie și zâmbi în timp ce continua să-și împacheteze lucrurile.

Împachetară un minim necesar de lucruri, în mare parte haine și lucruri personale de care Samantha avea

imediată nevoie. După aceea Blake sugera să apeleze la o companie specializată în mutări care să se ocupe de restul. Cu puțin efort, ajunse să pomenească despre această intenție exact în fața camerei de supraveghere din camera de zi. Cu puțin noroc, indiferent cine plan-tase camerele de supraveghere avea să se grăbească să le scoată de-acolo înainte ca cei de la firma de mutări să aibă ocazia să le găsească.

Neil deja angajase niște prieteni ca să țină casa sub observație și să îi urmărească pe cei care veneau și plecau, după care să adune informații despre aceste persoane. Poate că aveau noroc, îi găseau pe vinovați și puneau capăt operațiunii de supraveghere.

Odată întors la casa sa din Malibu, Blake aduse la cunoștința personalului că orice și tot ce avea Samantha nevoie urma să fie imediat adus la îndeplinire. Ea deținea controlul complet asupra casei lui și se aștepta să fie tratată asemenea unui ducese, ceea ce și era. Se gândi la micul ei rol de aici ca la un fel de repetiție generală pentru ceea ce urma să vină.

- A trecut multă vreme de când n-am mai avut femeie în casă, îi spuse Sam de îndată ce rămaseră singuri.

- Nu pot să-mi las soția să se ocupe de treburile casnice.

El era pregătit pentru obiecțiile ei și zâmbi când ea nu îl contrazise.

- Nu mi-a plăcut niciodată să spăl podelele cu mopul. Așa că n-o să ai parte de nici o împotrivire din partea mea.

O asemenea sinceritate dezarmantă legată de unul dintre cele mai simple lucruri posibile îi făcu plăcere.

- Oricum n-o să ai timp pentru așa ceva, o informă el.

Stăteau afară pe verandă și se uitau la soarele ce apunea deasupra Pacificului.

- De ce?

- Am nevoie de tine ca să vorbești cu cei de la firma de catering și cu designerii despre recepția organizată la Albany Hall.

- Vrei să planific o petrecere într-un loc în care n-am fost niciodată, pentru niște oameni pe care nu îi cunosc?

Blake îi aruncă o privire plină de înțelegere.

- Am nevoie ca tu să fii cea care este de acord cu tot ceea ce propun ei pentru petrecere. Am încredere totală în personalul meu de-acolo, însă ei trebuie să fie pregătiți să-ți ceară părerea cu privire la aceste lucruri când o să ajungem acolo. Este cel mai bine ca să începem această relație chiar acum.

Ea își întinse picioarele pe șezlong și le băgă sub o pătură.

- Asta ar fi prima petrecere care o dai la tine acasă?

- Nu.

- Și-atunci, cine le-a planificat până acum? Nu mi te pot imagina făcând-o chiar tu.

Era atât de deșteaptă.

- Mama s-a ocupat de cea mai mare parte a planurilor de genul acesta.

Chiar dacă mama lui ar fi vrut să continue să planifice totul în vechea lui casă, voia să se asigure că Samantha avea șansa să intervină în toate cele.

Curiozitatea lui Sam nu o lăsă să lăncezească prea mult fără să continue cu întrebările:

- Unde locuiește mama ta?

- La Albany Hall.

- Locuiește în casa ta?

În vocea lui Sam era o oarecare doză de surpriză. Blake se întrebă cât de mult ar trebui să îi spună, cât de mult din adevăr putea să îi încredințeze soției sale. Începu cu chestiile pe care Samantha putea să le obțină de una singură dacă s-ar fi deranjat să le caute.

- Mama mea a fost ducesa de Albany tot timpul cât a fost măritată cu tatăl meu. După moartea lui, și-a păstrat titlul până când m-am căsătorit cu tine.

- Aoleu. Asta apropo de ceea ce ar putea înrăutăți relația dintre o mamă și o noră. Nu poate fi ceva de bine.

Blake își schimbă poziția în scaun.

- Era de așteptat. Știa că mai devreme sau mai târziu va veni și ziua asta. De îndată ce-a fost citit testamentul tatălui meu, sunt sigur că și-a dat seama că voi face tot ce îmi va sta în putere ca să-mi asigur moștenirea.

- Cât de apropiați sunteți tu și mama ta?

- Destul.

- Asta nu sună prea încurajator.

Aerul din jurul lui începu să se răcească. Fusesse o vreme când el și mama fuseseră apropiați. Când scopul lor comun fusesse să-l urască pe tatăl lui.

- Nu trebuie să-ți faci griji în privința ei.

Samantha păru să pună cap la cap informațiile, să le proceseze și apoi să iasă cu o evaluare solidă.

- Însă există cineva în privința căruia trebuie să-mi fac griji, nu-i așa?

El vru să mintă, însă nu putu. Cu Sam, simțea că este în neregulă să înceapă cu tot felul de minciuni nevinovate care era posibil să le afecteze relația.

- Vărul meu. El este pe lista cu cele mai probabile persoane care ar fi putut să planteze camerele acelea de supraveghere la tine în casă.

- Glumești.

- Aș vrea eu. Howard așteaptă să moștenească o sumă mare de bani dacă mariajul nostru eșuează.

- Să înțeleg că voi doi nu sunteți prea apropiați.

- Abia dacă ne tolerăm reciproc, mai bine zis. Vine și stă la Albany cât de des poate. Mama este prea cumsecade să îl dea afară de-acolo.

- De ce n-o faci tu?

- Nu stau suficient de mult pe-acolo ca să-mi pese. Deși, acum asta se va schimba.

- Cum așa? întrebă Samantha.

- Mama mea are dreptul să locuiască în casă până când întreaga avere îmi va reveni mie la anul. E de la sine înțeles că din momentul în care am o soție, ea își va asuma îndatoririle de ducasă, iar mama se va muta în casa mai mică de pe proprietate.

Nu se aștepta ca Sam să absoarbă toate informațiile astea și să le înțeleagă, însă voia ca ea să se prindă în bună măsură cum stăteau lucrurile înainte ca să plece în Europa.

- Nu cred că-am făcut destule cercetări asupra reședinței familiei tale. Am bănuir că Albany Hall era un nume convenabil pentru un conac. Ceva pe care voi britanicii îl folosiți ca să faceți lucrurile mai mari decât sunt de fapt.

Samantha se juca cu o șuviță de păr în timp ce vorbea. Privirea ei continua să plutească undeva spre mare.

- Când o să vezi Albany Hall, o să-mi înțelegi reținerea de a alege o mireasă.

- Hmm, știi ce, ceva m-a tot frământat încă de când ne-am cunoscut.

- Ce anume?

- Cum se face că n-ai accent englezesc? Ai crescut acolo, corect?

Amintirea vocii tatălui său care îl critica cu asprime pentru că nu vorbea limba engleză ca lumea încă îl mai bântuia. Blake făcuse tot ce putuse ca să se opună dorințelor tatălui său, mergând până într-acolo încât să vorbească engleza americană și nu engleza Reginei.

- Mi-am petrecut vacanțele la Albany când eram la școala cu internat. Cu orice ocazie posibilă, mama ne aducea pe sora mea și pe mine aici în Statele Unite. M-am aruncat pur și simplu în cultura americană.

Blake observă bancul de ceață ce se apropia în timp ce mintea lui rătăcea la întâmplare odată cu el.

- Mi-am manifestat răzvrătirea împotriva tatălui pe mai multe niveluri.

- Crezi că disensiunile dintre voi doi l-au determinat să se hotărască să facă totul mai dificil pentru tine ca să intri în posesia moștenirii?

Blake clătină brusc din cap.

- Tatăl meu a trebuit să aibă ultimul cuvânt. Până și în moarte.

- A fost atât de îngrozitor când a fost în viață?

- Tata era un membru tipic al familiei regale britanice. Banii veniți prin tradiție îi umpleau buzunarele și îi ofereau posibilitatea de a se purta ca un nemernic de mare clasă oricând dorea acest lucru. S-a căsătorit cu mama știind că n-avea să-i fie credincios.

Își amintea prima dată când o văzuse pe mama plângând din cauza infidelității tatălui. Un tabloid din Marea Britanie postase figura senină a tatălui său pe copertă, la braț cu o femeie cu zece ani mai tânără ca el. Asta fusese pe vremea când călătoriile în America începuseră să îi contureze viața lui Blake.

- Credea că are tot dreptul să-i calce în picioare pe ceilalți.

- Și mama ta de ce nu l-a părăsit?

Blândețea din vocea Samantha îi deturnă atenția lui Blake de la mare. Ochii ei verzi, strălucitori se uitau la el printre gene, ca și cum ar fi fost un intrus ce evita cu grijă să nu fie depistat.

- Nu știu. Probabil datorită banilor. Ea n-a vorbit niciodată de divorț. Au trăit vieți separate în majoritatea timpului. După ce s-a născut sora mea, au încetat să mai doarmă în aceeași cameră.

- Așadar, ura față de modul în care tatăl tău o trata pe mama ta a fost motivul separării voastre ireconciliabile?

Oare chiar își urăse tatăl? Blake nu își definise niciodată emoțiile cu un cuvânt atât de puternic. Nu îi plăcuse omul, asta era cât se poate de clar.

- Tatăl meu voia ca eu să fiu exact ca el. „Du-te la școală, învață, însă să nu crezi că trebuie să muncești mai mult de o zi pe săptămână.“

Blake lăsă ca accentul tatălui său să fie evident în modul în care îl imita. Un zâmbet trist se așternu pe fața Samantha.

- Așadar, te-ai răzvrătit ca să-ți creezi propria avere.

Blake își schimbă poziția corpului, așezându-se mai sus.

- Mi-am direcționat alocația spre achiziționarea de acțiuni la compania de transport maritim pe care o dețin acum. La jumătatea facultății, am făcut primul meu milion. Tata a fost furios.

- Voia să te aibă sub control, spuse Samantha. N-ar fi putut să facă asta dacă erai pe propriile picioare.

Blake se uită lung la soția sa și avu un sentiment coșecător de mândrie. Nu putea să își amintească vreo persoană care să fi pătruns atât de adânc în trecutul lui și să sintetizeze totul atât de bine. Samantha ascultase și chiar auzise ce spusese el.

- Exact.

- Ia spune-mi, atunci de ce te agiți atât de mult să îi păstrezi banii? Nu-i ca și cum chiar ai avea nevoie de ei.

- M-am gândit să las totul de izbeliște. Însă sora mea, care nu cunoaște decât stilul de viață în care am fost crescuți, și de asemenea mama, din exact același motiv, nu merită să aibă viețile distruse. Ca să nu menționez faptul că vorbim de al naibii de mulți bani.

El răsă, încercând să lase poteca sumbră a amintirilor în urmă. Samantha păru să se mai gândească la informațiile primite timp de câteva minute în timp ce ultimele raze de soare coborau în ocean.

- Știi ceva, Blake? întrebă ea, în timp ce privirea ei o abandonă pe a lui și se uită lung la soarele ce apunea.

- Ce?

- Încep să mă gândesc că ești mai mult erou decât mercenar.

El răsese pufnind, se întinse spre ea și îi luă mâna în a lui.

- Asta vine din partea unei femei care s-a măritat cu mine ca să se asigure că sora ei va avea parte de îngrijire.

Samantha ieși brusc din starea confuză în care se afla și îl strânse de mână.

- Oh nu. Jordan.

Ea începu să se împingă în sus din poziția confortabilă în care se afla.

- Ce este?

- E sâmbătă. Am uitat de vizita săptămânală la sora mea.

Samantha își trase mâna din mâna lui.

- Trebuie să plec.

- Nu-i prea târziu?

Samantha dădu din mână.

- Bineînțeles că nu.

Ea îi aruncă o privire curioasă.

- Vrei să vii cu mine? Să vezi unde se duc toți banii tăi?

Blake avea o grămadă de lucruri pe care ar fi trebuit să le facă în loc să își etaleze trecutul în fața soției sale. Nu voia să facă nici unul dintre ele.

- Mi-ar plăcea să-ți cunosc sora.

capitolul 7

- Locul ăsta este uimitor.

Eliza se învârti într-un cerc complet în mijlocul camerei de zi a casei lui Blake în care erau primiți invitații.

- Nu pot să cred că n-ai venit să locuiești aici din minutul în care v-ați întors din Vegas.

- Nu mi s-a părut în regulă.

- Însă acum este? Ce s-a schimbat?

Eliza se așază relaxată pe o canapea ultrapufoasă și își încrucișă picioarele. Samantha își coborî vocea chiar dacă bucătăreasa era ocupată să le pregătească masa de prânz, iar menajera făcea numai Dumnezeu știa ce. Blake trebuise să își petreacă ziua la birou, ceea ce o lăsa pe Sam fără prea multe de făcut.

- Bănuiesc că începem să ne simțim din ce în ce mai confortabil împreună. N-aș fi putut beneficia de genul acesta de siguranță în Tarzana.

- Aici ai dreptate. Tipul ăla Neil e cam înfricoșător dacă e să mă întreb pe mine.

Eliza trecuse pe lângă bărbatul mătăhălos când omul venise să-i deschidă portiera mașinii.

- Nu spune prea multe.

- Mie nu mi-a spus nimic. Doar s-a uitat la mine.

- Blake insistă că este inofensiv pentru cei care nu se pun cu el.

Samantha stătea cu fața la prietena ei într-unul din fotoliile Queen Anne din încăpere. Costumul de damă din mătase moale, cu jachetă și pantalon, pe care îl purta îi aluneca pe deasupra pielii și o făcea să se simtă ca și cum nu purta nimic. Cu timpul suplimentar avut la dispoziție, Sam își permitea să petreacă mai mult timp

îmbrăcându-se dimineța, mai mult timp ca să se aranjeze și să se pregătească pentru ziua respectivă.

Când Blake venise cu ea la Moonlight, Samantha se confruntase cu forța deplină a faptului că era măritată cu un bărbat atât de bogat și de frumos precum soțul ei. Fermecase pur și simplu personalul și avusese parte de-o mulțime de zâmbete din partea surorii ei. De la atacul cerebral al lui Jordan, abilitatea ei de a-și exprima nevoile fusese foarte dificilă. Pierderea sau afectarea puterii de a înțelege sau folosi expresiv cuvintele era felul în care doctorii îi descriau starea. Pentru a preîntâmpina posibilitatea ca sora ei să fie extrem de anxioasă sau frustrată în exprimare, Sam termina adesea propozițiile lui Jordan în locul ei. Blake păruse să înțeleagă situația și se chinuise din răspuțuri să pună întrebări al căror răspuns să fie da sau nu și evitase subiecte care ar putea să provoace stres.

La plecare, Blake găsisese un administrator, și ca și cum i-ar fi acționat cineva un buton, șarmul său încetase, iar latura omului de afaceri ieșise la iveală prin toți porii. Se arătase interesat de securitatea clădirii, de modul în care ei o țineau pe Jordan în siguranță și împiedicau orice fel de persoane străine să intre la ea în cameră, respectiv cine se ocupa de ea în afara programului de masă. Fusese lansat un flux rapid de întrebări, pe care el ar fi putut să i le pună Samanthei, la care i se răspundea înainte ca ea să îl poată întrerupe. Sinceritatea lui cu privire la siguranța surorii ei și modul în care era ea îngrijită o împiedicau pe Sam să fie supărată pe el. Cu toate acestea, după ce plecaseră, când el începuse să pună la îndoială abilitatea clinicii de a avea grijă cum trebuie de Jordan, Samantha intrase în defensivă.

– E cel mai bun sanatoriu de îngrijire a celor aflați în situația lui Jordan. Majoritatea clinicilor sunt echipate și destinate pentru pacienții mai în vârstă, bolnavi

de Alzheimer. Moonlight se specializează în pacienți mai tineri cu probleme în dezvoltare.

- De ce n-a primit îngrijire la domiciliu?

Bineînțeles, asta ar fi fost ideal, însă Samantha nu își permisesese genul acela de îngrijire non-stop la domiciliu.

- N-am putut.

Ea încercase să facă asta înainte, pe cont propriu, însă eșuase. Îndată ce Blake își dădu seama cât de tare o supăra conversația, avuse bunul simț să renunțe la subiect.

- Mă bucur că Neil este de partea ta. N-aș vrea să fiu dușmanul acestui om, spuse Eliza, întrerupându-i brusc gândurile Samanthei. Așadar, ce-o să facem cu Alliance?

Ea se gândise mult timp cum să procedeze cu afacerea ei. Ideea era că asumându-și rolul de soție a lui Blake Harrison avea să îi ocupe majoritatea timpului și să o facă să călătorească peste tot prin lume. După cum stăteau lucrurile, pașaportul ei sosise la prima oră în dimineața aceea a zilei de luni, iar ea și cu Blake se pregăteau să plece miercuri devreme.

- Am o propunere pentru tine.

Așteptă până când Eliza își întoarse privirea spre ea înainte să înceapă.

- Am muncit mult prea mult ca să pierd tot ce-am făcut pentru Alliance, însă-i evident faptul că nu voi fi disponibilă în decursul următoarelor luni.

- Am crezut că voi doi o să trăiți pe continente diferite.

Sam clătină din cap.

- Planul nostru n-o să meargă așa cum sperasem noi inițial. Ținând cont de microfoane și camerele de supraveghere, credem că-i cel mai bine să stăm aproape unul de altul.

Samanthei îi veni brusc în minte propunerea lui Blake. El nu o presase să se culce cu el de la momentul

petrecut în baia ei, însă îi aruncase numeroase priviri sugestive și făcuse numeroase comentarii sexy ca să o facă să știe că încă o voia la el în pat. În momentul de față, Samantha dormea în camera de lângă cea a soțului ei și le spusese celor din personal că nu se simte bine. Scuza era neconvingătoare, însă nimeni nu comentă.

- Și în ce postură lasă povestea asta compania Alliance?

- Ce-ai spune dacă mi te-ai alătura ca parteneră de afaceri?

Ochii Elizei se măriră și pe buze îi apărură un zâmbet.

- Cam cum ar fi asta?

- Aș avea nevoie de tine ca să faci niște muncă de teren.

Amândouă știau că asta însemna că Eliza va trebui să participe la reuniuni unde femeile erau în căutare de soți bogați, evenimente ce atrăgeau atenția și la care participau cei cu bani. Socializarea era cea mai bună modalitate de a aduna potențialii clienți. Viul grai funcționa mai bine decât orice reclamă și anunț publicitar din presa scrisă.

- Karen deja a fost de acord să îți facă cunoștință cu unii din vechii ei prieteni pentru a te pregăti.

- Karen este cea care conduce Moonlight, corect?

Minunata blondă cu efect dezarmant la care Blake nu se uitase de două ori. Sam dădu aprobator din cap.

- Când ai câte o persoană nouă de contact, trimite-mi informațiile prin fax, iar eu o să încep să fac cercetările privind trecutul acestora. Pot să inițiez asta de oriunde din lume. Ceea ce nu pot face este să mă întâlnesc cu oamenii aceștia până când voi avea din nou timp la dispoziție.

- Și când te-astepti să se întâmple asta?

- În câteva luni. Poate mai devreme.

Eliza părea să analizeze această perspectivă.

- Bănuiesc că nu se face să vorbesc despre căsătorii temporare după cununia ta la Vegas cu Blake. Lumea ar putea să pună întrebări.

- N-ar da bine deloc. Eu o să fac toate lucrurile în numele tău ca să pară că sunt angajata ta.

Deoarece, în caz contrar, orice avocat mai de soi și-ar fi dat seama cam cum stă treaba.

- Ai face tu asta?

- Am încredere în tine. Iar când ți-am oferit un parteneriat, am vorbit serios. Dacă lucrurile devin prea dificile pentru tine cât sunt plecată, o să angajăm o secretară temporară. Dacă lucrurile merg pe un făgaș bun și câștigăm ca lumea, vom angaja una cu normă întreagă. O să împărțim profiturile, fiecare câte cincizeci la sută, iar cât timp îmi joc rolul de ducesă, o să acopăr eu toate cheltuielile.

Ochii Elizei se luminau.

- Cheltuieli precum costume de bal mascat și cine sofisticate cu clienții?

Samantha râse.

- Sunt sigură că putem să ne încadrăm într-un buget rezonabil.

- Nu-s prea sigură, ce să spun?

- Spune da.

- Însă firma asta-i ca și copilul tău, e creația ta. Ai muncit pe brânci, iar eu sunt nouă în combinație.

Întinzându-și picioarele până atunci încrucișate, Sam se aplecă în față și își puse o mână peste mâna prietei sale.

- M-ai ajutat când vremurile erau grele și nu te-ai plâns când banii erau puțini.

- Iar tu mi-ai oferit o cameră la tine în casă. E cam greu să te plângi când tu m-ai lăsat să locuiesc cu tine pe degeaba.

Sam dădu sugestiv din mână, în semn că nu conta.

- Poate că eu am început afacerea asta, însă a fost nevoie de amândouă ca s-o aducem acolo unde-i azi. N-am încredere în nimeni altcineva în afară de tine, Eliza.

Ușoara mișcare din cap a Elizei se încheie într-un încuviințat în toată regula și un zâmbet.

- Cum poate o fată să spună nu la așa ceva?

- Bine.

- Doamnă Harrison? strigă bucătăreasa din pragul ușii de la intrarea în camera de zi.

- Da, Mary?

- Prânzul dumneavoastră este gata. Vreți să mâncați aici sau să vi-l las în sufragerie?

Zâmbetul șiret al Elizei îi spuse Samanthei cât de impresionată era.

- O să mâncăm aici. Sper că o se ni te alături și tu.

Ochii lui Mary se măriră în semn de alarmă.

- Oh, nu, n-aș putea să fac așa ceva.

Samantha și Eliza se ridicară amândouă în picioare și se duseră spre Mary.

- Oh, da, ba poți.

Sam râse în timp ce vorbe.

- Nu mă aștept ca tu să pregătești prânzul, iar apoi să mănânci singură.

- Dar...

- În plus, ziua de naștere a lui Blake este în mai puțin de o săptămână și, ca să-ți spun adevărul, n-am absolut nici o idee ca să-i cumpăr. Poate că tu poți fi de ajutor.

Gura lui Mary se rotunji, formând un O perfect. Încetă să o mai contrazică și le urmă pe Sam și noua ei parteneră de afaceri în sufragerie. Pe la jumătatea mesei de prânz, Samantha își dădu seama cât de rapid revenise la rolul unei femei cu bani. Se opri în timp ce mânca, aducându-și aminte cât de rapid putea să se prăbușească totul. În situația ei, avea să se întâmple. Aranjamentul ei și al lui Blake era temporar, cu un început clar și un sfârșit specific. Avea să trebuiască să pună sub cheie

toate aceste gânduri timp de un an de zile sau risca să-și expună căsătoria pe termen scurt oricui ar fi căutat nod în papură.

Și ca să poată să le pună sub cheie, trebuia să înceapă să se comporte ca o femeie măritată, se gândi ea.

O femeie cu o căsnicie fericită.

Blake trecu cu mașina prin porțile deschise ale proprietății sale din Malibu două ore mai târziu față de ora la care îi spusese Samanthei că va fi acasă. Cu răsturnarea de situație din Orientul Mijlociu, câteva din rutele sale de transport pe mare trebuiau să fie deviate pentru a evita tulburările politice manifestate pe plan internațional. Iar fi fost mai ușor să se ocupe de situația actuală de criză a companiei dacă ar fi fost în Europa, însă Blake crescuse fiind obișnuit să amestece lucrurile între cele două continente. Acum, având-o pe Samantha în viața lui, avea un motiv și mai bun să își mute treptat o și mai mare parte din munca sa în State.

Când o sunase la cinci și jumătate ca să îi spună că o să întârzie, ea păruse dezamăgită. Acea dezamăgire îl determină să se miște mai repede astfel încât să poată reuși să stea puțin timp cu ea înainte ca ea să se retragă la ea în cameră. Chiar manifesta o dorință sinceră de a o cunoaște mai bine pe Samantha.

Nu existau nici un fel de jocuri cu soția lui. Sinceritatea ei debordantă, ce mergea până la a-i declara „Vreau să mă culc cu tine“, era revigorantă.

Amintirea ei în momentul în care își scosese tricoul și se eliberase complet de blugi, trăgându-le un șut, îl făcea să aibă erecție de fiecare dată când se gândea la asta. Imboldul de a o avea pe soția sa în propriul pat, tânjind după atingerile lui, era irezistibil. Deși îi promisese să îi acorde timp ca să se gândească la oferta lui, asta nu însemna că nu avea să încerce să apeleze la seducție ca să obțină ce voia. La naiba, și ea îl dorea. Văzuse asta

în privirile ei piezișe când nu credea că el se uită și în felul în care își lungea buzele când se uita lung la ale lui.

Blake evitase în mod intenționat să o mai sărute de când se mutase la el. Cu toate astea, fiecare atingere în parte, de fiecare dată când o ajuta să coboare din mașină sau își punea mâna pe spatele ei fin ca s-o ghideze printr-o ușă, era tortură curată.

De-abia aștepta să mai exploreze atracția lor volatilă și să vadă cât de sus aveau să ajungă înainte să explodeze. Pașind în interiorul casei sale, Blake avu un imbold puternic de a striga: „Bună, scumpo, sunt acasă!” Zâmbi la gândul acesta și merse prin holurile pline de liniște până când lumina difuză a unei lumânări din sufragerie îi captă atenția.

Samantha stătea la masă purtând o rochie delicată din mătase de un roșu aprins și având un zâmbet pe față. Părul i se revărsa peste umeri asemenea unei cortine moi. Ochii ei luciră în momentul în care îl văzu intrând în încăpere.

Apoi mirosul de vită succulentă îi ajunse la nas și îi reaminti că nu mai mâncase de la prânz.

Samantha ridică un pahar de vin roșu și se ridică de pe scaun înainte să vină spre el.

- Ce-i cu toate astea? întrebă el în timp ce privirea lui îi urmărea liniile zvelte ale conturului corpului ei.

Sânii îi împingeau linia decolteului rochiei, expunându-i pielea deschisă la culoare. Picioarele ei, cele de care ea se plângea întotdeauna că sunt prea scurte, ieșeau la iveală prin șlițul rochiei și se înălțau pe niște pantofi cu tocuri de zece centimetri ce făceau niște lucruri extraordinare mușchilor gambelor. Decise că îi plac pantofii de damă. Un al doilea dressing era un preț mic de plătit pentru această imagine sexy.

- M-am gândit c-ar fi plăcut să cinăm singuri atunci când putem. Casa ta din Europa pare foarte... plină.

Blake luă paharul pe care ea i-l oferi și încercă să audă sunetele scoase de Mary în bucătărie sau de Louisa în hol. Nu auzi nimic în afară zgomotul atenuat al oceanului printr-o fereastră deschisă.

- Suntem singuri?

- Le-am dat liber lui Mary și Louisei astă-seară.

Lui îi plăcea cum sună asta. Privirea provocatoare de sub uitătura piezișă a Samantha îi aduse mai multe întrebări pe vârful limbii. Le lăsă pentru mai târziu și se lăsă condus de ea. Dacă ea se hotărâse să accepte oferta lui legată de o relație în toată regula, avea să descopere asta în curând.

- Sunt sigur că nu au avut nimic împotrivă.

Samantha îi trase scaunul și îl încurajă să se așeze.

- Tot ce au întrebat a fost la ce oră ar trebui să fie aici mâine-dimineață.

- Dimineață? Dar locuiesc aici.

Samantha scoase capacul unuiia dintre platourile de servire, iar din acesta ieși abur. Îi umplu farfuria din față cu friptură și o ornă cu cartofi gratinați și vârfuri de sparanghel.

- Louisa are un iubit care a fost mai mult decât fericit să îi ofere cazare peste noapte.

- N-am știut că are iubit.

- Iar Mary a fost cu adevărat fericită să își viziteze nepotul și fiica.

Samantha termină de pus mâncarea în farfurii pentru amândoi și se așeză lângă el înainte să își ia furculița. I se păru imposibil să se concentreze asupra mâncării cu mirosul de lavandă al pielii ei atât de aproape de el.

- Și Neil?

- E la el în cabană. L-am rugat să ne acorde puțină intimitate.

Blake își simți stomacul ghiorăind și corpul încălzindu-se brusc.

- De ce avem nevoie de intimitate, Samantha?

Ea îi aruncă o privire șireată cu coada ochiului și își luă furculița.

- Am crezut că ar fi o schimbare plăcută.

Își întepă sparghelul cu furculița și îl duse la vârful limbii ca să îl guste. În timp ce sparghelul îi dispăru în gură, iar privirea ei o fixă pe a lui, toate îngrijorările privind unde anume avea să se încheie această seară se disipară.

Întrebarea era, aveau să mănânce înainte... sau după?

Blake gemu în momentul în care ea mușcă cu delicatețe, mișcându-și maxilarul lent.

Gura lui se umezi din abundență. Blake își menținu privirea atintită asupra soției sale în timp ce se întindea după paharul de vin.

Fortându-și furculița să ia mâncare din farfurie și gura să i se deschidă, el luă două îmbucături în contrapartidă la îmbucătura ei.

- Ce-ai făcut azi?

Întrebarea ei inocentă fu pusă după ce linse buza paharului de vin înainte să ia o gură din băutură.

- Bine.

Asta era vocea lui?

Ea zâmbi, știind al naibii de bine ce efect avea asupra lui. După aceea sorbi puțin din vinul ei și luă o îmbucătură mică de mâncare. Buzele ei se mișcau încet, reducându-i creierul lui Blake la o grămăjoară inertă de moloz. Mâncatul nu i se păruse niciodată mai seducător.

El mestecă cu repeziciune.

Incapabil să mai bage încă o bucată de mâncare în gură, Blake dădu pe gât restul vinului și puse apăsător paharul pe masă.

Zâmbetul nevinovat al Samanthei și surpriza simulată adăugară un plus la tensiunea sexuală ce îi înconjură pe amândoi.

- E totul OK?

El se ridică, scaunul lui fiind împins în spate fără nici un fel de urmă de ceremonial.

- Oh, totul este absolut minunat.

Ea întinse mâna după paharul ei de vin, însă el i-o prinse la jumătatea drumului și o trase ridicând-o în picioare. Nu îi oferă nici o scăpare înainte de a-i prinde buzele cu ale lui. Ca și el, ea îi acceptă cu lăcomie limba și i-o oferă în aceeași măsură pe a ei.

Avea gust de vin și mirosea a primăvară. Blake își schimbă poziția gurii și o sărută și mai apăsător. Strânsoarea mâinilor ei ce apucaseră cămașa lui se relaxă în curând, se desprinse, iar ea le plimbă peste tot peste pieptul lui înainte să îi cuprindă spatele. Samantha scânci și se topi în brațele lui. Fiecare atingere a acestei femei era reală și animată de dorință. I se potrivea perfect. Lupta ei pentru deținerea controlului, chiar și acum, era excitantă și nouă. Nimeni nu deținuse vreodată controlul în relațiile lui. Blake nu le dădea niciodată cârma corabiei. Cu Samantha, putea să o mai slăbească un pic și să aibă încredere că ea îi va duce pe amândoi în ape sigure.

În timp ce Samantha îi împingea haina de pe umeri, el își desprinse buzele din încheștarea buzelor ei ca să poată respira, permițându-și totodată să arunce o privire ochilor verzi și pasionali ai femeii din brațele lui.

- Ești atât de frumoasă.

Spre deosebire de orice alt moment în care el îi făcuse câte un compliment, se gândi că de data aceasta ea îl credea.

Degete îndemânatică începură să îi desfacă cravata în timp ce Blake o întinse pe spate pe capătul îndepărtat al mesei din sufragerie, departe de farfuriile și de mâncarea lor. Cravata lui căzu pe podea, iar Samantha se aplecă în față, lingând și mușcând în drumul ei în sus spre bărbie și gât. Vocea ei sexy de alcov se auzi printre mușcăături:

- M-am gândit la ultima ta propunere.

Mai mult decât pur și simplu gândit.

Plimbându-și mâna peste umărul ei, el îi coborî măneca rochiei și își lipi apăsător buzele de zona dintre umărul și gâtul ei. Ce dulce era.

- Și ai ajuns la vreo concluzie? Întrebă el, făcându-i jocul, însă știind care avea să fie rezultatul final.

Dinții lui îi prinseră lobul urechii, iar corpul ei se cutremură. În minte, el își notă informația legată de acel punct sensibil al corpului ei, observând că îi trimisese un fior de plăcere prin tot corpul. Își jură să găsească multe alte locuri similare înaintea ca seara asta să se încheie.

- M-am... m-am hotărât că sunt mercenară și nu masochistă.

El îi linse partea din spate a urechii.

- Oh, Doamne, mai fă asta o dată.

El zâmbi peste gâtul ei și făcu ce îi ceruse. Senzația piciorului ei ce se freca de al lui și a soldurilor ei ce căutau să se frece de el făcu ca fiecare mușchi al corpului lui să se încordeze la atingerea ei. Mai avusese vreodată până acum această nevoie acută de o femeie? Până și în creierul lui îmbibat de sex, voia să fie absolut sigur că Samantha își dorea aceleași lucruri ca și el.

Blake își îngropă mâinile în părul ei și o forță să se uite în ochii lui.

- Ești sigură de asta, Samantha?

Ochii ei îi căutară pe ei lui.

- Da, șopti ea.

Inima lui îi bătea cu putere în piept.

- Te întreb pentru mai mult de-o noapte.

Lăsându-se pe spate, ea ridică o mână spre bărbia lui.

- Bine. O noapte n-o să fie de ajuns. Vreau tot anul.

Cu privirea pierdută în profunzimea verde a ochilor ei, Blake consfinți cea mai nouă și mai nebunească înțelegere a lor cu un sărut îndelung.

Blake îi ridică șoldurile și o așeză pe masă înaintea să se mute între coapsele ei. Îi găsi pielea dezvelită la genunchi și o luă în sus pe lungimea mătăsoasă a picio-
rului ei. Peste tot pe unde o atinge, voia să o guste, să
îi simtă răspunsul. Ea își mușcă buza de jos, iar mintea
lui și-o imaginea folosindu-și gura la niște părți mult mai
agreabile ale anatomiei lui.

Samantha își încleștă degetele pe cămașa lui până
când fiecare nasture fu deschis, iar mâinile ei se repeziră
să îl atâțe. Îi apăsă sfârcurile cu degetele, înainte ca să îi
dea drumul la buze și să se aplece ca să îl guste. Mintea
lui se încetoșa din ce în ce mai tare în timp ce ea se
juca cu corpul lui. Picioarele se încolăciră în jurul taliei
lui, iar căldura miezului ei feminin presa pe erecția lui.
Cu o singură respirație lungă, Blake îi absorbi parfumul
adânc în piept.

În clipa în care începu să îi tragă în jos fermoarul
rochiei, el își deschise ochii și observă suprafața tare a
mesei unde era ea așezată. Nu era normal ca prima lor
experiență împreună să se consume printre farfuriile
murdare.

În timp ce Samantha îi lingea și săruta pielea dezveli-
tă, el o ridică cu ușurință de pe masă.

Ea chicoti și își încolăci și mai strâns picioarele în
jurul lui, după care își prinse mâinile în jurul umerilor
lui. Mersul până la cea mai apropiată canapea fu mai
erotic decât credea el că este posibil. La fiecare pas căl-
dura corpului ei se lipea și îi aluneca de pe corp, un fior
electrizant de plăcere ce îl îmboldea și mai mult.

A naibii casă era prea mare. Îi trebui mult prea mult
timp să o așeze cu spatele pe o canapea moale și să îi
acopere corpul cu al lui. Cămașa lui o luă într-o direc-
ție, rochia ei în alta. Blake se uită fix la cum se bombau
sânii ei mari prinși într-un sutien negru de dantelă.

- Atât de frumos.

Se jucă cu sânul ei prin material, făcând ca sfârcul să i se întărească sub atingerea lui. Ezită înainte să îi dezgolească sânul moale și se aplecă pentru prima lui degustare.

Samantha se arcui, lipindu-se de el, împingându-și sânul mai adânc în gura lui.

- Te rog, Blake.

Șoldurile ei se ridicară mai sus, întinzându-se spre el. El voia să îi descopere corpul, să îi găsească fiecare punct sensibil și să i-l venereze. Însă Samantha îl trăgea de pantaloni, găsindu-i fermoarul și băgându-i mâna înăuntru. Când ea își închise degetele în jurul erecției lui ce pulsa fără încetare, îl lăsă complet fără aer. Uită de sânul ei, de faptul că ea încă purta lenjerie intimă și nu se gândi la nimic altceva decât la cum să afunde adânc între faldurile ei.

Textura moale a mâinii ei îl ținea strâns cu fermitate. Buzele ei îi sărutară gâtul.

- Te vreau în mine, îi șopti ea cu vocea ei sexy și profundă.

- O să mă ai, îi promise el în timp ce își forța corpul să se depărteze suficient de mult de-al ei încât să își scoată în grabă pantalonii, pantofii și boxerii.

În timp ce el se lupta să se dezbrace, Samantha își undui șoldurile subțiri și își scoase chioteii de dantelă.

Blake scoase un prezervativ din portofel și și-l puse rapid. Când se întoarse din nou la ea, Samantha își îndoise un genunchi, proptindu-și piciorul de partea din spate a canapelei. Ea se întinse ca să îl tragă înapoi în îmbrățișarea ei.

Se vâri între coapsele ei primitoare și îi găsi buzele pentru un alt sărut. Ea își băgă limba și mai adânc, nelăsându-l să mai respire. Blake știa că va fi pasională, avusese fantezii cu ea în pat încă de când se cunoscuseră, însă ce se întâmpla acum era mai mult decât își putuse dori vreodată.

Membrul lui împinse aproape de miezul ei umed, tânjind după ea. Când Samantha își încolăci picioarele în jurul mijlocului său, asigurându-i toată poziția de care el avea nevoie ca să le producă amândurora plăcere, alunecă brusc în ea.

Zgomotul ca un țipăt scurt pe care ea îl scoase când el se afundă adânc în corpul ei lipit de-al său îl făcu să se simtă minunat.

- E-atât de bine, spuse ea după ce își desprinse buzele din sărutare.

Respirații fierbinti, rapide îi scăpară din plămâni, iar soldurile ei începură să se miște.

Era și mai bine. Faptul că era în brațele ei era perfect. Dorința lui Blake de a o face pe Samantha să se zvârcolească de plăcere, plăcere pe care să i-o provoace el, îl obligă să își rețină toate gândurile privind propria eliberare.

- Ești atât de strâmtă, îi spuse el.

Privirea lui o fixă pe a ei. Buzele ei se despărțiră ușor de patimă, bătăile inimii pulsându-i la gât.

- Avantajul de a fi micuță.

Însă era mai mult de-atât. Mai încolo, după ce amândoi erau complet satisfăcuți, avea să o întrebe despre trecutul ei, despre bărbații din viața ei. În momentul de față, totul se reducea la o atinge, la a îi crea plăcere. Când degetele ei i se înfipseră în umeri, apoi i se plimbară circular pe fund, respirația ei se intensifică și mai mult, iar el știa că avea să găsească ritmul de care ea avea nevoie.

- Da, gemu ea. Chiar acolo.

Cu soldurile legănându-se, el se forță să se abțină, așteptând momentul în care Samantha avea să ajungă în culmea extazului. Când o făcu, ea îi strigă numele și se încordă, trăgându-se mai aproape de el, corpul ei pulsând în jurul lui acolo, ca într-un cocon strâmt. Blake

renunță la propriul control de a se abține cu orice preț și o urmă în paradis.

Greutatea corpului lui Blake o apăsa în canapea, iar respirația lui suna la fel de neregulată ca și a ei. Ea își întinse piciorul și îl plimbă de-a lungul părții din spate a piciorului lui. Nu se putea opri din zâmbit. Chiar și când tremurăturile violente ale corpului ei provocate de plăcere se reduceră la un mic spasm, îl ținuse lipit de ea.

Da, ca și cum ea ar fi putut să spună nu acestei înclătări. Și să se gândească că va avea acces la corpul lui incredibil și la talentele lui sexuale timp de un an de zile... Sfârșitul relației lor care avea să vină în cele din urmă o făcu să facă o mică pauză, însă își alungă din minte imaginile în care spunea la revedere și se concentra pe mirosul și pe senzația creată de bărbatul care era încă afundat în corpul ei.

- A fost...

- Incredibil, termină el.

Oare așa fusese pentru el? El avusese de departe mai multe iubite decât ea. La naiba, ea putea să își numere iubii pe degetele de la o mână și încă îi mai rămăneau trei degete nefolosite. Însă Blake avea pagini întregi cu escapadele sale pe care să le compare. Vru să îl întrebe, însă propriile sentimente de nesiguranță o opriră.

- Ce-i cu privirea asta? Întrebă el, uitându-se fix la fața ei.

- Ce privire?

- Cea de nesiguranță, cea pe care o ai ori de câte ori îmi spui că ești mică de înălțime sau alte prostii de genul ăsta.

Relația lor era una bazată pe sinceritate, însă cât de multe putea ea să întrebe fără să pară o neghioabă emotivă cu o nevoie acută de iubire și atenție?

- Așa fost? Incredibil pentru tine?

- Samantha, spuse el în timp ce expira.

El îi duse o mână la față și îi mângâie bărbia cu partea din spate a degetului. Șoldurile lui erau încă strâns lipite de ale ei.

- Ai observat cât de bine ți se potrivește corpul pe al meu?

Sânii ei erau la același nivel cu pieptul lui, picioarele ei erau încolăcite în jurul șoldurilor lui. Buzele le erau atât de aproape încât ea încă putea să îi simtă gustul.

- Da. Ești perfectă. Mai pasională decât mi-am imaginat vreodată. Și, deși în momentul de față sunt mai mult decât satisfăcut, nu cred c-am terminat cu tine astă-seară. Acesta - o sărută cu tandrețe în timp ce vorbea - este începutul unui lucru minunat.

Ei bine, cu siguranță el știa cum să facă o femeie să zâmbească chiar și după ce a avut orgasm.

Blake se desprinsese din brațele ei suficient cât să se ridice în picioare. După care o ridică și pe ea în brațe și o porni agale ca să iasă din încăpere.

Samantha își aruncă privirea îngrozită spre podea.

- Blake, hainele noastre.

El chicoti. Ignorându-i cuvintele, o duse pe scări spre dormitorul lui, unde își puse în aplicare amenințarea de mai devreme.

Până la ora la care ea coborî pe scări, era deja a doua parte a dimineții. Hainele lor fuseseră luate de acolo, iar masa fusese strânsă. Imaginea lor înlănțuiți în actul sexual ar fi putut fi singurul lucru mai evident decât mesajul pe care îl lăsaseră să fie găsit de personalul care îi deservea. Din cauza sentimentului de jenă, fața i se încălzi brusc și își cobora privirea ori de câte ori trecea pe lângă Mary sau Louisa. Femeile erau extrem de politicoase. De fapt, Samantha ar fi preferat ca ele să o fi înghiontit ușor și să își ridice degetul mare în semn de aprobare

decât să acționeze de parcă ar fi strâns săptămânal după Blake și iubitele lui.

Din cauza acestei situații, Samantha adusese subiectul fostelor iubite în discuția avută cu Blake în timp ce își împachetau hainele:

- Așadar, Blake, începuse ea ca și cum ar fi fost complet inocentă, ia spune-mi, o să gădesc vreo urmă din trecutul iubitelor tale ascuns în vreunul din dulapurile tale?

El se oprise și se ridicase ca să se uite lung la ea, însă ea nu se opri din împachetat. La urma urmei, ea era cea care avea nevoie să își pună haine în bagaje. Blake avea tot ceea ce îi trebuia pe cele două continente.

- Nu sunt sigur ce vrei să spui.

- Știi și tu. Vanessa sau Jacqueline au avut un sertar al lor?

Privirea lui fixă parcă îi sfredeli spatele, însă refuză să se uite în ochii lui. Ei n-ar fi trebuit să îi pese, însă voia să știe dacă el își găzduise adesea iubitele la el acasă.

- N-am găsit pe nimeni care să merite un sertar al ei, îi spuse el.

Ei bine, asta chiar însemna ceva.

- Nici măcar un chiloțel lăsat în urmă?

Ea continuă să facă bagaje, fără să se uite la el. „Sunt patetică.”

- Samantha?

El se duse lângă ea. Își întinse mâinile și îi atinse umezii ca să o întoarcă spre el. Privirea lui o fixă pe a ei.

- Am casa asta doar de patru ani. Tu ești singura femeie care a dormit în patul meu.

Un zâmbet interior îi apărură în adâncul pieptului, însă ea îl împiedică să i se întindă pe buze, nedorindu-și ca el să vadă cât de multă plăcere îi făceau vorbele lui.

Samantha dădu aprobator din cap.

El își lipi buzele de buzele ei și o sărută moale.

- Te-ar fi deranjat dacă ar fi fost vreun sertar plin de lucrurile altei femei?

Nu ar fi trebuit să o deranjeze. În urmă cu trei săptămâni erau doar doi străini.

- Ei bine, bănuiesc că nu...

„Ba da, la naiba.“

- Samantha?

Numele ei era rostit tăgănat, plin de subînțelesuri.

- OK, da, mărturisi ea. Deoarece...

Ea căută o scuză validă și găsi una care să îi fie la îndemână.

- Personalul tău va avea o părere mai bună despre mine sau despre noi... ca și cuplu dacă eu nu sunt decât un număr pe-o listă aici la casa ta.

Patetic. N-ar trebui să încerce să fie mai mult decât un număr pe o listă cu trofee. Ar trebui, oricum ar fi, să încerce să ridice niște bariere în jurul inimii ei, sentimentelor ei și să evite orice fel de atașament în plan emoțional de bărbatul care se uita lung în ochii ei.

- Nu ești un număr, Samantha. Dacă vei simți vreodată că personalul de aici sau din Europa te tratează altfel, trebuie să-mi spui.

Ea clătină din cap.

- Toată lumea a fost și este minunată.

Ochii lui Blake se îngustară pentru puțin timp, ca și cum ar fi încercat să rezolve o enigmă. După care se întoarse ca să își termine împachetatul minimului de lucruri din bagaj.

Când ea se întoarse cu fața la valiza ei, își permise un zâmbet mic care să îi apară pe buze. Era greșit din partea ei să idealizeze ceea ce se întâmpla între ei sau să îi dea o tentă romantică. Aveau doar o relație sexuală prin care se satisfăceau reciproc și erau căsătoriți doar așa, dintr-o pură întâmplare. Nu era o mare scofală.

- Deci, Samantha?

Blake își croi în mod forțat cale în gândurile ei.

- Da?

- Tu ai avut vreodată bărbați în viața ta care să merite să le aloci un sertar pentru lucruri?

Mâna ei ezită.

- Nu, fu răspunsul ei scurt referitor la lipsa vreunei vieți personale.

Continuarea să facă bagajele.

- Niște iubiți mai recentți care ar putea să ne bată la ușă?

Samantha își aruncă rapid privirea peste umăr. Blake stătea cu spatele la ea în timp ce aranja ceva în mâini. OK, deci soțul ei era curios cu privire la trecutul ei. Nu era ca și cum trecutul ei ar fi fost răspândit prin toate rubricile de știri din tabloide precum al lui.

- Ei bine, iubitul s-a evaporat de ceva vreme, îi spuse ea.

- Cât de tare s-a evaporat? întrebă el în momentul în care ultimul cuvânt ieși de pe buzele ei.

Ea se întoarse și așteptă ca el să îi simtă privirea în ceafă și să se uite la ea.

- Când tatăl meu s-a dus la închisoare, mi-am impus să nu mă mai apropiu de nimeni.

- Aveai douăzeci și unu de ani când tatăl tău a fost condamnat.

- Corect.

- Și n-a mai fost nimeni de când...

- Nimeni.

El se gândi la asta un moment, cu privirea plimbându-i-se pe tavan.

- Deci asta înseamnă...

- Că am avut doi iubiți în afară de tine, îi spuse ea, știind încotro se îndrepta conversația asta.

Era ciudat să știe cu exactitate care avea să fie întrebarea lui.

- Unul în liceu, deoarece toate lumea merge la balul de absolvire, și altul în facultate.

Cel din facultate îi sucise mințile și îi distrusese încrederea în bărbați. Probabil că pe față îi apăruse ceva, întrucât Blake renunță la întrebări și se duse din nou spre ea.

- Spune-i orgoliu masculin, însă îmi place să știu că sunt pe o listă foarte exclusivistă.

Gândurile legate de anii ei de facultate, plini de tulburări emoționale și durere, erau greu de îndepărtat din mintea ei. Ea se forță să afișeze un zâmbet pe buze și să scoată un comentariu nesperios din vârful limbii.

- Ei bine, dacă o femeie nu se poate culca cu soțul ei, cu cine se poate culca?

Ochii lui Blake se îngustară.

- Ai dreptate.

El dădu să se întoarcă, însă între ei se formase într-un fel sau altul o ușoară răceală.

- Blake?

- Da?

- Îmi place să știu că sunt singura care a fost aici.

Tăcerea se așternu între ei. Amândoi se uitau fix unul la celălalt și nu spuneau nimic. Când Blake se întoarse la treaba lui, Samantha o termină pe a ei.

capitolul 8

Avantajele atunci când aveai un avion privat erau parcă și mai mari dacă erai femeie. Faptul că făcuseră dragoste pe la jumătatea drumului și că apoi reușiseră să doarmă câteva ore ar fi trebuit să-i găsească pe amândoi odihniți și relaxați, când se iniție procedura de aterizare. Din nefericire, însă, își dădu seama că Samantha nu se simțea deloc în largul ei și făcu tot ce îi stătea în putință să îi abată gândurile.

Făcuse deja rezervare pentru o noapte la un hotel de lângă aeroport, cu intenția de merge acasă, la Albany, a doua zi. Ai lui însă se dovedi că erau de altă părere.

Când ateriză avionul dimineața foarte devreme, pentru Samantha și Blake era seara târziu. Blake vedea limpede - dat fiind modul cum își frângea mâinile Sam că avea nervii întinși la maximum.

Își păstră brațul pe umerii ei când coborără din avion. La sugestia lui, ea se schimbă și-și pusese o pereche de blugi tociți, foarte comozi, și un tricou cu mânecă lungă.

- Nu ai de ce să te îmbraci cine știe cum, că vei da ochii doar cu șoferul mașinii, îi spuse el, asigurând-o că vor avea timp să doarmă, să facă un duș și să se îmbrace ca lumea înainte să întâlnească pe cineva important.

Cu toate astea, când mașina pe care o comandase apărură la scara avionului și se deschise portiera din spate, primele ieșiră picioarele perfecte ale mamei lui, încălțate în pantofi cu toc, făcându-i pe Blake și Samantha să înțepenească.

- Spuneai că nu te aștepti să apară nimeni la aeroport, șuieră ea spre el, nervoasă.

- Păi chiar nu mă așteptam.

Era, fără îndoială, silueta mamei lui, care coborî ușor de pe bancheta limuzinei. Șoferul îi ținu umbrela deasupra creștetului ca să împiedice picăturile de ploaie să strice opera de artă ce necesitase fără îndoială ore bune la coafor.

În ciuda căsniciei sale anterioare absolut oribile, Linda Harrison ar fi putut cu ușurință trece drept o femeie cu zece ani mai tânără decât era. Părul ciocolatiu era strâns într-o coafură grațioasă la spate, sub o pălărie stilată. Pardesiul lung și gri acoperea ceea ce Blake știa că nu avea cum să fie decât o fustă conică și o bluză de mătase. Mama lui se îmbrăca întotdeauna perfect. Și chiar dacă soarele se ascunsese sub un strat consistent de nori, femeia purta o pereche de ochelari de soare cu lentile uriașe, ca să-și ascundă ochii și sentimentele ce i s-ar fi putut citi în ei.

- Deci, cine e doamna?

Blake înghiți în sec. Dacă era să-și fi dat seama de un lucru sigur în ceea ce o privea pe soția lui, acesta era sentimentul teribil de nesiguranță. În ciuda atitudinii ei bătaioase și nonconformiste, Samantha nutrea o dorință fierbinte și neștiută de a fi acceptată.

Știu, dincolo de orice îndoială, că sugestia lui de a-și schimba costumul de mătase cu niște haine confortabile avea să-l lovească în față precum un bumerang, doar că mai încolo.

- E maică-mea.

Pașii lui Sam șovăiră, dar Blake continuă să o ghideze ușor de la spate, nedezipindu-și mâna de pe umerii ei.

- Dar...

- Mamă? Blake își luă mâna de pe spatele Samanthei numai cât să se apropie de mama lui și să o sărute pe ambii obraji. Nu te așteptam.

Avea un ton neutru, dar spera să-și fi făcut clar vizibilă nemulțumirea.

- Păi nu vă puteam lăsa pe tine și pe mireasa ta să sosiți fără să fie nimeni aici ca să vă întâmpine.

Blake se întoarse spre Samantha și o împinse ușurel în față.

- Samantha, ea e mama, Linda. Mamă, ți-o prezint pe soția mea, Samantha.

Buzele mamei lui se ridicară într-un surâs studiat.

- Încântată, spuse ea, întinzându-i mâna Samanthei.

- Am auzit multe despre dumneavoastră.

- Chiar? Eu, aproape nimic despre tine.

Samantha înțepeni lângă el, iar Blake pași iute între cele două femei.

- Tocmai de-asta ne aflăm aici, îi spuse el mamei. Nu era nevoie să vii să ne aștepți. Știi doar cât de lung a fost zborul din State până aici.

Linda îl bătu ușor pe umăr.

- Sunt convinsă că ați avut suficientă vreme să vă odihniți în timpul lui.

- Am avut multă treabă până chiar înainte de călătoria asta, după cum îți poți închipui. Abia așteptăm să dormim câteva ore.

Mama lui aruncă o privire spre șoferul care îi ținea umbrela deasupra capului și pe urmă spre mașină.

- În cazul ăsta, am face bine să vă ducem acasă ca să dormiți.

Blake simți că răbdarea cam începuse să i se termine. Și partea cea mai rea era că Samantha nu spunea absolut nimic. Pur și simplu se uita la ei, fără a deschide gura.

- Am rezervat o cameră la Plaza.

- Ce prostie...

- Mamă!

Se săturase.

- Linda? Nu te deranjează dacă îți spun Linda, nu-i așa? Își recăpătă și Samantha glasul.

- Sigur că nu, draga mea.

- Bun. După cum se vede limpede, am mare nevoie să fac un duș și să dorm puțin. Sper să fii atât de amabilă încât să aștepți să venim la Albany după ce eu și Blake apucăm să ne revenim cât de cât din buimăceala asta provocată de schimbarea fusului orar.

Tonul și cuvintele Samanthei erau mai formale decât oricare altele auzite vreodată de Blake ieșind de pe buzele ei.

- Probabil că ai dreptate.

Samantha îl apucă de braț pe Blake și se sprijini de el.

- Îți mulțumim mult că ai venit să ne aștepți, foarte frumos din partea ta. Nu ai idee cât înseamnă asta pentru mine.

Din nou Blake se trezi că nu știa ce să spună. Le conduse pe soția și mama lui spre mașină, le lăsă să urce și apoi urcă și el.

În clipa când portiera mașinii se închise, Samantha se strânse, lipindu-se de Blake.

- Ce pardesiu frumos, îi spuse Sam mamei lui.

- Mul... Mulțumesc.

- Sper că îmi vei spune și mie de unde l-ai luat. Mă tem că nu am nimic care să se compare cu el și din câte se pare, judecând după norii de pe cer, voi avea nevoie de unul în călătoria asta.

- Desigur. Avem destul timp să facem cumpărături.

Îngrijorarea lui Blake provocată de sosirea neașteptată a mamei la aeroport începu să se estompeze.

- Maică-mea și nevastă-mea la cumpărături. Oare e cazul să intru la idei? spuse el pe un ton glumeț.

- Depinde, răspunse Samantha.

- Depinde de ce?

- Dacă vine și sora ta cu noi sau nu. Trei femei cu un card de credit fără limită sunt cu adevărat periculoase.

Izbucniră cu toții în râs. Și, în ciuda diferențelor evidente dintre mama și soția lui, el nu-și mai făcu gânduri

cum că era posibil să nu se înțeleagă. Samantha îl ascultase cu atenție când o descrisese pe mama lui, când îi vorbise despre cât de cheluitoare era și de împătimită de modă, iar acum se folosea de toate informațiile acestea ca să o câștige. Până să ajungă la Plaza, Blake era deja sigur că mama lui nici măcar nu băgase de seamă blugii obișnuiți ai Samanthei sau pantofii ei care nu erau de firmă. Pe de altă parte, Blake era la fel de sigur că Samantha avea să arunce la gunoi hainele de pe ea imediat ce se dezbrăca.

Din fericire, mama lui le făcu semn cu mâna de la ușă și nu intră cu ei în hotel. Faptul că abia se crăpase de ziuă se dovedi un lucru bun, căci holul mare de la intrare era pustiu. Băiatul de la intrare îi duse iute până sus, la apartamentul lor. Blake îi dădu un bacșiș generos și închise ușa în urma lui.

Rămași singuri, Sam își azvârli dintr-o mișcare pantofii din picioare și se aruncă pe canapea.

- E posibil chiar să ajung să-mi placă maică-ta, în pofida faptului că s-a năpustit asupra noastră în felul acela la aeroport.

- Eu o rugasem să ne aștepte la Albany.

- E mamă, asta e. E curioasă.

- Chiar și așa, ar fi trebuit să aștepte.

Și intenționa cu prima ocazie să-i spună două vorbe în privința asta, între patru ochi.

- Avea nevoie să vadă cu ochii ei că nu sunt gravidă în cinci luni.

Blake tocmai dădea să-și pună valiza pe pat, când înregistră înțelesul vorbelor Samanthei.

- Gravidă?

- O, te rog, tu nu ai văzut cum mi-a măsurat talia din ochi.

Nu, lui nici nu-i trecuse prin minte așa ceva.

- Doar nu vorbești serios.

- Ba da, foarte serios. Era în misiune de recunoaștere. Mai întâi, ca să vadă dacă un moștenitor se află deja pe drum, apoi să se asigure că nu sunt complet varză în ceea ce privește ținuta și clasa.

Blake se rezemă de marginea patului, preocupat, cântărind în minte șansele ca Samantha să aibă dreptate.

- De unde știi?

- Femeile sunt ființe emoționale. Li se citește totul în ochi. Odată ce maică-ta și-a scos ochelarii de soare, i-am putut citi fiecare privire, fiecare gest involuntar.

El ridică din umeri.

- Cred că va trebui să te invit la următoarea ședință cu directorii mei. Am impresia că ai în sânge intuiția asta de spion.

- Știi că la facultate am avut psihologia ca a doua specialitate.

- Ai fi putut face carieră la procuratură.

- Puțin probabil. Date fiind păcatele părintelui meu, cum se spune, și așa mai departe...

Samantha se ridică de pe canapea, punând capăt discuției lor. Și din poziția trupului, și din aerul ei, în timp ce despachetă câteva lucruri și intră în baie, bărbatul își dădu seama că suferea. Cu siguranță fusese foarte afectată de ce făcuse taică-său. Din păcate, Blake nu știa sigur cât de adânci îi erau rănila. Își puse în minte să afle neapărat.

Samanthei i se păru că abia își pusese capul pe pernă că Blake o și trezi. După un duș lung și fierbinte și o masă frugală - căci adevărul era că simplul gând la mâncare îi făcea greață în momentul acesta - cei doi proaspăt însurații porniră spre Albany. Gândul că familia lui Blake avea să îi studieze fiecare mișcare îi dădea fiori pe șira spinării. Samantha știa că inițial reușise să îi abată atenția cercetătoare a mamei lui Blake. Nu avea de unde să știe dacă Linda era la fel de ușor de distras și când Sam se afla pe teritoriul ei.

Îmbrăcată cu un deux piece cu fustă, de culoarea toamnei ruginii, se pregăti să îi cunoască pe membrii familiei. Blake nici măcar nu întrebă de ce blugii și tricoul fuseseră îndesați în coșul de gunoi de la hotel. Pur și simplu observă că erau acolo și izbucni în râs. Se așteptase, doar! În primul rând nu ar fi trebuit să-i ia cu ea; apoi nu ar fi trebuit să fie îmbrăcată cu ei când dăduse ochii cu Linda pentru prima oară. Ne-fiind dispusă să mai fie surprinsă altfel decât la patru ace, Samantha se asigură că hainele pe care le purta erau cât se poate de asemănătoare celor purtate de fosta ducesă de Albany, poate câțiva ani mai moderne ca stil, dar cât se poate de demne de femeia ce pășea la brațul lui Blake.

Ploaia se domoli mult după-amiază, după ce-și începură călătoria spre Albany. Londra rămase în ceața din urma lor și curând șirurile de dealuri și văi li se așternură dinainte. Încercă să se relaxeze pe locul ei, în dreapta, în timp ce Blake îi povestea despre sora lui, care era cam de aceeași vârstă cu ea.

- Gwen și-a dorit mereu să mă așez la casa mea.

Sam simți un nod în stomac când auzi aceste vorbe.

- Și nu te temi că...?

Sam nu încheie întrebarea, privirea îndreptându-i-se spre șoferul din față. Ar fi vrut să întrebe dacă nu se temea că sora lui se va atașa prea tare de cumnata ei în intervalul scurt cât avea să dureze căsnicia lor.

Blake tresări. Pe față îi apărură o expresie de nesiguranță.

- Tu și Gwen vă veți înțelege foarte bine. E foarte drăguță. Poate că un pic prea răsfățată, dar niciodată răutăcioasă.

Samantha amână discuția despre posibilitatea ca Gwen să se atașeze de o cumnată temporară pentru un moment când puteau sta de vorbă fără altcineva de față. Gândul că îi înșela pe toți cei pe care avea să-i cunoască peste puțin timp începuse deja să o facă

să se simtă prost. Imaginea tatălui ei, chiar în clipele de dinainte de a fi încătușat, îi apărură în fața ochilor.

La facultate, cum specialitatea sa principală era administrarea afacerilor, Samantha petrecuse destul timp în afara sălii de clasă discutând cu profesorii ei despre succesul pe care îl avusese tatăl ei. Chiar și Dan, prietenul ei de la vremea aceea, voise să știe totul despre Harris Elliot și micul său imperiu ce-i adusese bogăție și prosperitate.

Dan fusese fermecător, charismatic și mai viclean decât o vulpe care aștepta lângă vizuina iepurașului să-și scoată căpșorul blănos de la adăpost.

Sam fusese iepurașul care habar n-avea că i se întinsese o cursă.

Îi venea să-și ia câmpii când se gândea că se culcase cu bărbatul care în cele din urmă îi băgase tatăl la pușcărie. Cât de idioată fusese! Leșiseră împreună, învățaseră împreună, sau cel puțin așa-și închipuise ea, și mai și mototoliseră multe așternuturi împreună. Iar tot timpul acesta, Dan înregistrase conversațiile dintre ei, pusese întrebări aparent nevinovate și îi ajutase pe procurori să-și construiască rechizitoriul solid împotriva tatălui ei.

Chiar și acum, la ani buni după aceea, așezată lângă soțul ei vremelnic, Samanthei i se făcea rău când se gândea la asta. Nu că ea ar fi oferit cu bună știință acuzării dovezi împotriva tatălui ei, dar păcatele acestuia căpătaseră efectele unui bulgăre de zăpadă și duseseră la moartea mamei ei și existența ratată a lui Jordan.

Samantha își amintea ziua în care Dan îi arătase fără milă și fără nici un echivoc cine era cu adevărat – cum stătuse lângă agentul federal care o amenințase pe Samantha că o va băga și pe mama ei la pușcărie dacă nu coopera cu anchetatorii. Agentul și Dan scosese la iveală niște nereguli în modul în care taică-său făcea

afaceri și o informaseră despre microfoanele pe care i le plantaseră peste tot prin casă.

– Avem motive să credem că mama ta știe mai mult cu privire la infracțiunile comise de tatăl tău. Avem nevoie ca tu să demonstrezi că nu este așa, altfel vom fi forțați să îi trimitem de amândoi în spatele gratiilor.

Samantha știa că mama ei habar nu avea despre nimic și fusese prea șocată în momentul acela ca să întrebe de ce un agent federal îi cerea unei fiice să dovedească nevinovăția mamei ei. În cele din urmă, Dan și prietenii lui pur și simplu se folosiseră de Sam ca să-l înfunde pe taică-său. Știa bine că mama ei, Martha, nu avusese nimic de-a face cu șmecheriile lui Harris.

De-a lungul anilor, Samantha își pusese deseori întrebări cu privire la legalitatea faptelor tatălui ei. Omul avusese parteneri ascunși, sau cel puțin așa susținea, dar Samantha nu cunoscuse pe nici unul dintre ei. Abia când era la colegiu, în primul an, iar profesorul de administrarea afacerilor o întrebase despre profesia tatălui ei, Sam devenise suspicioasă. Nu putea da răspunsuri concrete despre ce făcea tatăl ei ca să producă bani – știa doar că producea, și încă mulți.

Cât despre mama, ea era doar soția unui bogătaș. Lua prânzul cu vecinele ei înstărite, nu-și spăla niciodată vasele singură și se făcea că nu vede când taică-său avea câte o aventură. Era mereu perfect îmbrăcată și nu le lăsa pe Samantha și pe Jordan să iasă din casă îmbrăcate cu haine uzate ori ieftine.

Primul an pe care Samantha îl petrecuse la colegiu îi deschisese ochii în legătură cu lumea reală. Surorile ei din frăția fetelor, cele care dispăruseră precum gândacii când se aprinde lumina când tatăl ei ajunsese la închisoare, îi arătasera lui Sam multe despre gestionarea banilor. Două dintre fete proveneau din familii destrămate și-și dovediseră talentul desăvârșit la mulsul banilor de la tati pentru așa-zisul trai de zi cu zi ca să-și poată lua

surorile și pleca oriunde în vacanța de primăvară. Îi prezentară lui Sam hipermarketuri uriașe unde obiectele esențiale nu costau neapărat o mică avere. Samantha fusese mândră când îi povestise mamei cum își gestiona banii astfel încât facturile pe care trebuia să le plătească taică-său erau aproape jumătate decât se gândiseră în mod inițial.

Martha se uitase lung la blugii pe care îi purta Sam și refuzase să o mai asculte.

- În ruptul capului fiică-mea nu va ieși pe stradă îmbrăcată așa.

Ofensată, dar nevrând ca îngustimea de vederi a mamei ei să o împiedice să afle pe deplin cum stă treaba cu realitatea financiară, Samantha continuase să pună deoparte, într-un cont separat, aproape jumătate din alocația primită de la tatăl ei, în fiecare lună. Contul acesta îi salvase fundul când FBI-ul pusese mâna pe banii lui Elliot.

Acum Samantha își relua un stil de viață pe care la momentul respectiv îl lăsase în urmă. Nu se putu abține să nu-și facă griji cu privire la cât de dezamăgiți de înșelătorie se vor arăta Linda, Gwen și toți ceilalți căroră avea s-o prezinte Blake în momentul în care ei doi se despărteau.

Mâna lui Blake o acoperi pe a ei, făcând-o pe Sam să realizeze cum își frângea mâinile în poală, inconștient. Când privi în minunații lui ochi cenușii, citi în ei compasiune și înțelegere. „Se gândește probabil că am emoții din cauza întâlnirii cu familia.”

Nu avea de unde să știe că grijile ei mergeau mult mai departe de-atât.

Pentru prima oară de când îi pusese inelul pe deget, ea se gândi dacă procedase corect.

Dacă spunea sau făcea ceva și se alegea praful de plânul lui Blake, iar el, sora și mama lui rămâneau fără nici un ban?

Sam se cutremură.

Dacă Linda avea parte de soarta mamei ei?

Sam clătină din cap și se forță să-și alunge din minte amintirile de la înmormântarea mamei.

- Totul va fi bine.

Brusc, însă, Samantha nu mai fu așa de sigură. Albany Hall apăru în fața ochilor ei când mașina ajunsese la capătul unui drumeag izolat și o făcu la dreapta pe alea circulară din fața casei.

- O, pe cuvântul meu că..., suieră ea printre dinți.

Casa în care crescuse Blake era de mărimea unui mic castel. Două aripi distincte se întindeau în stânga și în dreapta clădirii principale. Samantha numără trei etaje, dar asta fără să pună la socoteală pivnița generoasă ce se întindea fără îndoială cât ținea clădirea. Potrivit lui Blake, erau treizeci și cinci de camere, fără a pune la socoteală odăile servitorilor. Blake vorbise despre un salon de bal și despre o cămară imensă, despre o bibliotecă în care erau mai multe cărți decât ar fi putut cineva citi vreodată și salonașe de zi denumite firesc după culoarea predominantă ce fusese folosită la decorare. Gen „Camera Albastră este dincolo de holul principal, iar Camera Roșie chiar lângă ea“.

Pășind afară din limuzină și în lumea lui Blake, se simți un pic precum Cenușăreasa la bal. Doar că ticăitul ceasului avea să țină un an. Samantha ar fi trebuit să se simtă confortabil la gândul acesta, doar că în fața ochilor îi apăru dovreacul, șoriceii alergând printre picioarele ei și imaginea ei înseși rămasă în urmă, cu un pantof de cristal în mână și nenumărate regrete în suflet.

- Ești pregătită? întrebă Blake înainte de a o conduce înăuntru.

Dacă Gwen Harrison avusese ceva îndoieli în legătură cu prezența Samanthei alături de Blake, se pricepu de minune să o ascundă. Se agăță de brațul lui Sam în clipa

în care Blake o introduse în inima masivului domeniu și nu îi mai dădu drumul. Era tânără, frumoasă, foarte impetuoasă și, fără îndoială, și foarte răsfățată. Linda o întâmpină cu un zâmbet relaxat și o prezentă pe Samantha unei mătuși din partea Lindei, unchiului lui Blake și celor doi veri care o măsurară cu priviri curioase.

Servitorii erau în apropiere, gata să îi ia bagajele, să-i aducă ceaiul și apoi să se facă nevăzuți.

- Nici nu-ți dai seama cât mă bucur că mai am o femeie apropiată de vârsta mea aici, îi spuse Gwen Samanthei.

Blake își ascundea cu măiestrie accentul britanic, dar se părea că Gwen era mândră de el.

- Niciodată nu ai dus lipsă de companie, îi aminti Linda fiicei ei.

- Companie, da, dar e cu totul și cu totul altceva când e vorba despre membrii familiei. Nu ești de acord, Samantha? Nu am avut niciodată o soră care să-mi fie confidentă.

Gwen îi zâmbi larg și frumos și pentru o clipă Sam se simți vinovată. Deși ea avea o soră, Jordan nu era suficient de sănătoasă pentru a avea o relație cu ea de genul celei sugerate de Gwen.

Era ca și cum Sam primea o a doua șansă să aibă o soră prin intermediul lui Blake. Pe de altă parte, nu trebuia să scape din vedere perspectiva amenințătoare a sfârșitului acestui an ce ticăia apropiindu-se precum o bombă cu ceas.

- Ba da, cred că da, spuse Samantha.

- Am pus să se servească ceaiul în Camera Roșie, Blake. Ce-ar fi să mergem acolo, să ne așezăm și să ne povestești despre vârtejul nebun ce te-a făcut să o curtezi atât de repede pe Sam și să o iei de soție?

Blake reuși să se strecoare aproape de Samantha și o luă de braț. Căldura lui aproape de ea o făcu să se simtă

un pic mai bine și să-i adune gândurile ce o luaseră razna. Se aplecă până lângă urechea ei și îi șopti:

- Cum ești?

Samantha îl observă pe vărul lui Blake, Howard, privindu-i cu ochii îngustați și fără să zâmbească. Îi ridică mâna lui Blake și îi sărută ușor degetele. Lumina de pe fața soțului ei reuși să alunge în oarecare măsură norii rău-prevestitori pe care îi vedea plutind dinspre viitor.

- Bine, șopti ea aproape fără să deschidă gura, iar Blake o strânse ușurel de mână.

Linda îi pofti în Camera Roșie, cea cu tavane boltite deasupra pereților acoperiți cu tapet roșu, gri și alb. Tablourile cu flori și perdelele de mătase confereau încăperii un aspect feminin și pe policioara de deasupra șemineului de piatră fusese așezată o vază cu un buchet proaspăt de flori.

Bărbații se întinseră spre platourile cu prăjiturile și tartine de pe măsuță înainte să-și ia ceaiul.

- Ai mai fost până acum în Europa? întrebă Linda în timp ce turna ceaiul negru în ceșcuțe.

- Când eram la liceu.

- Atunci știi despre obiceiul de a lua ceaiul de după-amiază, spuse Gwen.

- De fapt, e doar o scuză pentru a lua o gustare, îi zise Blake.

Gwen făcu un gest spre frate-său.

- Nu-l asculta. Zici că face alergie la orice are legătură chiar și vag cu Anglia. Nu cred că vreunul dintre noi a fost surprins să afle că și-a luat o soție americană.

- Gwen! strigă Linda muștrător.

- E adevărat.

Samantha chicoti.

- Nu e vina mea că femeile din Europa nu mi-au trezit deloc interesul, se apăra Blake.

Howard se opri din mâncat ca să întrebe:

- Deci, tu și Samantha vă cunoașteți de mult?

Samantha și Blake conveniseră că el va fi cel care va răspunde primul oricăror nelămuriri legate de relația lor. În felul acesta, nici unul dintre ei nu risca să-l contrazică pe celălalt.

- Nu aș spune asta.

- Dar ce ai spune? întrebă Mary, mătușa lui Blake.

- Ne-am cunoscut acum o lună.

- Acum o lună? exclamă Gwen șocată. Cum poți să te căsătorești cu cineva pe care abia l-ai cunoscut?

Blake puse jos ceașca de cafea și se întinse să apuce mâna Samanthei.

- Eu m-aș fi însurat cu Samantha din prima zi în care mi-a spus da. Uneori, în viață, se întâmplă să știi așa, fără prea multe pregătiri, când faci ceea ce trebuie să faci.

Paul, unchiul lui Blake, se ridică puțin în scaun.

- Când faci ceea ce trebuie să faci, zici. E ceva ce nu ne spui?

Blake strânse ușor din dinți.

- Adică cum?

Femeile tăcură, toate cu ochii la Samantha.

- Ea e însărcinată?

Blake înțepeni.

- Ea are un nume și insist să începeți să-l folosiți în loc să vă comportați ca și cum Samantha nu ar fi în încăpere.

Tonul rece ca gheața pe care îl folosi Blake o șocă. Bărbatul avea partea aceasta întunecată pe care nu o văzuse prea des și spera nici să nu o vadă vreodată îndreptată spre ea.

Un zâmbet încrezut traversă fața lui Paul, dar înainte să mai apuce să spună ceva, Samantha răspunse:

- Nu, nu sunt însărcinată.

Chiar dacă femeile din încăpere nu spusese nimic, din toate piepturile parcă ieși un oftat de ușurare, la unison, la auzul veștii.

- Atunci te-ai însurat din cauza testamentului.

Asta veni din partea lui Adam, verișorul mai mic așezat lângă Howard, care nu spusese nimic până atunci.

Blake sări în picioare cu pumnii strânși.

Samantha se chinui să-și lase jos ceșcuța și farfurioara instantaneu fără să verse nimic și-l apucă pe Blake de mână.

- Dragule, doar știam că ne vor pune la îndoială motivele, nu? Apoi, ca și cum ar fi fost cel mai natural lucru din lume pentru ea să mintă, continuă: De unde ar putea cunoaște ei curentul de energie pe care l-am simțit amândoi în ziua când ne-am cunoscut ori motivele pentru care ne-am îndrăgostit și ne-am căsătorit atât de repede, fără să-mi faci curte suficient de mult timp?

Linda vorbi în sfârșit, detensionând întru câțva atmosfera din salonaș:

- Vorbele tale sunt atât de romantice, Samantha...

Sam îl trase pe Blake la loc pe scaunul lui și rămase cu mâna în mâna lui, ca să-l împiedice să sară în sus și să le rupă gâtul tuturor bărbaților din cameră.

- Sunt sigură că nu vrei să auzi chiar toate detaliile, dar cu siguranță ai un fiu foarte romantic.

- Ba eu vreau detaliile, spuse Gwen mușcându-și buzele în timp ce vorbea.

Blake îi aruncă o privire piezișă.

Ochii Samanthei se îndreptară spre Howard. Bărbatul privise întreaga scenă fără a spune nimic. Iar tăcerea lui îi spunea că nu era de acord. Uitătura lui rece și neclintită se mută asupra lui Blake, iar Samantha nu putu decât să se întrebe până unde era, de fapt, dispus să meargă omul acesta pentru a pune mâna pe moștenirea lui Blake.

Parker cel bătrân de la firma de avocatură Parker & Parker era așezat la birou, vizavi de Blake, pentru a discuta câteva amănunte specifice privind testamentul

și ultimele dorințe ale tatălui lui. Blake își amintea bine cuvintele pe care taică-său le declamase parcă din mormânt, cerându-i să se însoare pentru a putea intra în posesia averii lui, dar îi scăpaseră alte detalii. De fapt, adevărul era că Blake îi cam luase vorba din gură avocatului la acel moment. Blake abia împlinise treizeci de ani când murise taică-său. Acum, la treizeci și șase, avea impresia că trecuse parcă o viață.

Îmbrăcat în costum, cu cravată, și o expresie stoică pe față, Mark Parker își deschise servieta și scoase un teanc gros de hârtii.

- Văd că nu ți-a trebuit prea mult timp să faci rost de o soție, spuse bărbatul.

Ultima întâlnire dintre ei avusese loc cu doar două luni în urmă. Mark îi amintise lui Blake despre termenul-limită pe care îl stabilise Edmund, dar asta numai pentru că nu avusese încotro. Dacă Blake ar fi ratat termenul acesta, Parker & Parker ar fi avut de câștigat douăzeci și cinci la sută din valoarea domeniului, mama și sora lui ar fi primit o mică stipendie, deși nu suficientă încât să-și poată păstra stilul de viață actual, iar restul s-ar fi îndreptat spre Howard și câteva instituții de caritate.

- Eu și Samantha suntem în culmea fericirii, îi spuse Blake bărbatului fără sa aibă deloc aerul că s-ar scuza.

- Chiar așa?

- Sunt sigur că îți vei da seama și singur în weekendul acesta. De multă vreme nu am mai simțit că abia aștept să mă duc acasă la sfârșitul zilei.

Ciudat, nu avu senzația că mințea în timp ce cuvintele îi ieșiră de pe buze. Adevărul era că aștepta cu nerăbdare să o vadă pe Samantha în fiecare seară și în fiecare dimineață de când începuseră să împartă patul.

Mark strânse din buze, afectat, iar ridurile de la coada ochilor îi deveniră și mai pronunțate.

- Sarcina de a convinge firma că înșurătoarea asta a ta nu este una de conveniență va cădea pe umerii tăi și ai soției tale.

- Sunt perfect conștient de clauzele stipulate de Edmund în testament. Astăzi ne aflăm aici numai pentru a stabili efectiv ce așteaptă firma de la mine în următoarele douăsprezece luni.

Mark își trecu degetele peste bărbie.

- Tatăl tău a avut intenția clară să facă astfel încât ție să-ți fie imposibil să manipulezi și să-i fentezi într-un fel sau altul pretențiile.

Taică-său era un nemernic. Dar nu avea de ce să îi împărtășească acum lui Mark gândurile sale în legătură cu un om care murise.

- Știm deja asta.

- A petrecut foarte mult timp în birourile noastre completând clauzele și condițiile legale.

Ceva din atitudinea înțepată a lui Mark, o scânteie ce se zări în ochii lui îl făcu pe Blake să simtă că i se face pielea de găină.

- Am parcurs deja clauzele și condițiile.

Gura lui Mark se deschise într-o exclamație mută înainte să clatine din cap și să spună:

- Cea mai mare parte. Am discutat cea mai mare parte dintre ele.

Blake avu senzația că podeaua de sub picioarele lui începe să se scufunde. În loc să-și arate stânjeneala în fața avocatului uns cu toate alifiile, însă, Blake se rezemă de spătarul scaunului și așteaptă ca bărbatul să-și clarifice spusele.

- Sunt sigur că la momentul citirii testamentului lui Edmund, erai prea îndurerat ca să bagi în seamă toate chichițele. Cum ar fi cea potrivit căreia în momentul în care te căsătoreai intra în vigoare un alt codicil ce trebuia citit și dus la îndeplinire.

Acum Mark zâmbea precum ar fi zâmbit o vulpe șoa-recelui prins în gheare.

- Sunt absolut intrigat, murmură Blake. Ce altceva și-ar mai fi putut dori tatăl meu?

- Iată aici un document suplimentar, sigilat, ce trebuia deschis după ce te vei fi căsătorit.

Scoase un teanc de hârtii din mulțimea aflată în fața lui și începu să citească.

- „Foarte bine, Blake, fiule, până la urmă se pare că nu am crescut chiar un nătâng fără speranță. Până acum sunt sigur că în ochii tăi am ajuns unul dintre cei mai răi oameni care au trăit vreodată pe acest pământ. Te asigur că intenția mea este numai aceea de a-ți dovedi o dată pentru totdeauna cât de importantă ar trebui să fie familia pentru tine. Probabil că un bărbat mai cumsecade s-ar fi dus la cele veșnice lăsându-și soția și copiii asigurați după moartea lui, fără a-și forța moștenitorul să se conformeze dorințelor lui. Amândoi știm bine că nu am fost genul acesta de bărbat. Așa că, fiule, îți las o ultimă sarcină de îndeplinit înainte ca moștenirea să intre în posesia ta. Sunt încredințat că te-ai căsătorit chiar înainte de a împlini treizeci și cinci de ani, ceea ce îți lasă un an să înfăptuiești ceea ce îți cer.“

Lui Blake începu să îi fiarbă sângele în vene, știind cât se poate de bine încotro bătea tatăl lui, dar cu toate astea nefiind în stare să oprească vorbele să iasă de pe buzele lui Mark Parker.

- „Dacă într-adevăr te-ai hotărât să te așezi la casa ta și ești gata să îmi duci numele mai departe, atunci trebuie să o dovedești făcându-ne un moștenitor.“

Mark se opri puțin ca să evalueze reacția lui Blake.

Blake se forță din toate puterile să pară relaxat, ținându-și mâinile împreunate în poală. Imaginea Samanthei îi juca în fața ochilor.

Ce naiba va face acum?

- „Lucrurile astea durează, dar într-un an ar trebui să fii în stare să te apropii măcar, dacă nu să fi devenit deja tată.“

Ca mai devreme, Blake încetă să mai asculte când Mark continuă să vorbească despre cum sexul copilului nu conta și că nu era neapărată nevoie să se nască înainte de a treizeci și șasea aniversare a lui Blake. Mark termină de vorbit și își dresе glasul tușind ușor.

- Din câte se pare, tatăl tău s-a gândit la tot.

- Și dacă eu și soția mea dorim să mai așteptăm ceva până să ne-apucăm să facem copii?

Mark pufni.

- Tatăl tău îți oferă milioane de motive să îți grăbești planurile. Sigur că, dacă nu aveai de gând să faci copii sau să rămâi însurat și așa mai departe....

Blake ridică mâna întrerupându-l pe avocat.

- Abia ne-am căsătorit, Mark. Sau poate ți-a scăpat acest aspect.

- Nu-mi scapă nimic din ceea ce faci tu. Oameni mai de seamă decât tine s-au însurat numai ca să pună mâna pe averi considerabile, fără a avea cea mai mică intenție de a rămâne căsătoriți odată ce fondurile respective le intrau în conturi.

Acum Mark se înfuriase și rostea cuvintele scurt și ușor răstit.

- Clauza aceasta suplimentară era sigilată, dar tu știai despre ea, nu? Tot timpul acesta?

Mișcarea involuntară ușor batjocoritoare a buzelor lui Mark îi dădu răspunsul.

Blake simți un imbold, pe care nu-l simțise prea des până acum, și anume să îl facă pe Mark să-și ia toate hărtoagele și atitudinea aia arogantă și să i le bage undeva. La propriu.

- Dar mi se pare absolut excelentă ideea de a deveni tată, spuse Blake lăsându-și accentul pe care îl avea în copilărie să îi răsune în vorbe.

Lui Mark îi îngheță zâmbetul superior.

- Iar Samantha va fi o mamă minunată.

Ceea ce Blake credea într-adevăr. Își păstră mai departe pe față expresia imposibil de deslușit.

- Va fi nevoie de mai mult decât niște simple vorbe să ne convingi.

- În privința asta nu am absolut nici un dubiu.

Mark își adună hârtiile și se ridică să plece.

- Ținem legătura.

Blake se ridică și el și îi întinse mâna.

- Ne vedem în weekend la recepție.

- Sigur.

Când avocatul se întoarse să iasă, Blake îl opri.

- O, Mark, încă ceva. Te rog să îi spui secretarei tale să-mi facă și mie o copie după testamentul tatei.

Mark dădu din cap și ieși din biroul lui Blake.

Acesta se răsuci pe călcăie și se apropie de ferestre ca să se uite de sus la străzile pline de băltoace.

Un bebeluș.

Să-l ia dracu' pe taică-său și tot ce reprezenta el. Parte din Blake ar fi vrut să se desprindă complet de toate acestea. Să îi spună Samanthei că planul lor ieșise la iveală și deci eșuase. Știa cât se poate de clar că Samantha nu ar fi fost dispusă să aducă pe lume un copil de dragul unor milioane de dolari. Deja ce se petrecuse cu familia ei și minciuna pe care o trăiau acum o traumatizaseră mult prea mult. Nu ar fi fost în stare să înșele un copil. La dracu', Blake putuse practic să simtă el însuși nodul din stomacul Samanthei în momentul în care Gwen începuse să vorbească de planuri de viitor.

Blake anticipase că avocații de la Parker & Parker aveau să încerce să îi forțeze pe el și Samantha să rămână împreună tot anul următor. Crezuse că Mark venise astăzi la el să-i spună ceva de genul: „Blake, bătrâne, tu și soția ta nu aveți voie să fiți despărțiți mai mult de două

săptămâni odată ca să fim noi convinși că sunteți fericiți și deplin mulțumiți de căsnicia voastră”.

Dar nu, firma de avocatură le impunea ceva mult mai greu de înfăptuit.

Dar dacă Samantha rămânea până la urmă însărcinată? Oare asta ar fi fost de rău? Simți o căldură în abdomen care începu să i se ridice cuprinzându-i pieptul. Imaginea ei cu rotunjimile acelea amețitoare devenind și mai pronunțate, cu sânii umflându-i-se ca să îi umple lui palmele și mai mult decât o făceau deja, cu abdomenul pronunțat în care să se afle fiul lui...

Blake scutură capul ca să-și alunge imaginile astea, la urma urmei nu atât de dificil de conturat, din minte.

Poate că echipa de avocați pe care o angajase el, la rândul lui, putea să găsească ceva ilegal în legătură cu testamentul lui taică-său. Oricum intenționa să-i pună pe direcția asta ca să vadă dacă ieșea ceva.

Între timp, avea de gând să țină doar pentru sine această ultimă răsturnare de situație.

capitolul 9

Samantha se chinuia din răspuțeri să scape de disconfortul produs de schimbarea de fus orar, deși erau în Europa de mai bine de o săptămână. Pe de altă parte, normal că se simțea istovită dat fiind că trăia într-o minciună. Chiar și Blake i se părea cam stresat.

Recepția urma să aibă loc a doua zi și totul era gata. Ceea ce avea nevoie Samantha era însă să petreacă ceva timp departe de familia atât de solicitantă a lui Blake. Evadase în bibliotecă, hotărâtă să-și găsească acolo ceva de făcut, când acesta dădu peste ea.

- Aici erai.

Blake arăta absolut delicios cu pantalonii aceia sport și un pulover care îi scotea în evidență umerii lați.

- Credeam că te-ai dus la birou.

El clătină din cap.

- Nu te puteam lăsa astăzi.

Derutată, ea întrebă:

- Dar ce e astăzi atât de special?

El își duse mâna la piept și se prefăcu că-și pipăie rana mortală pe care o avea acolo.

- Nu pot să cred că ai uitat.

Samantha izbucni în râs.

- Să nu cumva să renunți la slujba ta ca să te-apuci de actorie, îl tachină ea.

- Tu chiar nu ai habar ce zi e astăzi, nu-i așa?

Nu era nici o zi de sărbătoare, nici englezească, nici americană, ziua lui de naștere trecuse deja, iar pentru a ei mai avea de așteptat câteva luni.

- Nu, chiar nu am habar.

Blake îi luă mâna într-a lui și și-o lipi de piept.

- Împlinim o lună de căsătorie.

O, Doamne, avea dreptate. Iar faptul că se gândise la asta și că i se și părea o chestie atât de importantă nu demonstra altceva decât că ducele acesta uluitor era un tip atât de neobișnuit de sentimental.

- Oho. O lună întreagă, deja.

I se părea că trecuse mult mai mult.

- Și știi și cum vreau să sărbătoresc.

- Vrei să sărbătorim aniversarea noastră de o lună? spuse Samantha aruncând o privire pe după umărul lui Blake ca să vadă dacă era cineva în apropiere cu urechea ciulită.

Nu vedea nimic în hol, așa că își ținu pentru ea întrebările gen „ce mare lucru?”

Blake îi făcu cu ochiul și își trecu degetele printre ale ei.

- Vino.

O trase după el afară din cameră, de-a lungul holului spațios și apoi afară pe ușa de la intrare.

- Unde mergem?

Îi plăcea foarte tare acest Blake vesel și fără griji.

- Plecăm de-acasă.

- Mai precis? întrebă ea. Unde?

- O să vezi.

În loc să o conducă la o mașină, el o duse înspre grajduri.

- Spuneai că știi să călărești, nu?

Avuseseră o discuție despre cai după ce sosiseră la Albany.

- Da, doar că nu am mai făcut de mult asta.

- Nu e prea mult de mers.

Soarele era pe cale să-și facă în sfârșit apariția pe cer. Aerul cald și păsărelele din jur o făceau și pe Samantha să se simtă mai puțin stresată. La grajduri îi așteptau doi cai cu șaua pusă. Blake îi mulțumi tânărului care

le întinse hăturile și pe urmă șopti ceva în urechea puștiului, ceva ce Samantha nu putu să audă.

Băiatul roși, aruncă o privire iute spre Samantha și pe urmă se întoarse să plece.

- Da, domnule, îi spuse lui Blake.

- Ai nevoie de o mână de ajutor să te sui? o întrebă Blake.

Iapa maronie o măsură cu un aer temător când se apropie de ea. După ce o mângâie însă, pufni scurt, blândă, ca și cum ar fi spus ceva de genul „Bine, fie“.

- S-ar putea să am nevoie să mă sui pe ceva.

Blake se aplecă ținându-și palmele căuș ca să aibă ea un punct de sprijin. După câteva încercări, femeia fu sus pe cal, cu frâiele în mâini.

Ca un călăreț încercat, Blake se aruncă în șa dintr-o mișcare și, cu spatele drept, ieși din grajd.

- Care e numele calului meu? întrebă Samantha în timp ce struneau caii spre întinderea largă din spatele Albany Hall.

- Cred că Maggie.

- Și al tău?

- Blaze.

Dându-și capul pe spate, Samantha izbucni în râs.

- Maggie sună foarte blând, în timp ce Blaze inspiră agitație și viteză.

Blake îi făcu cu ochiul.

- Păi exact așa și e.

- Eu ți-am spus că știu să călăresc. Nu e nevoie să mă sui pe mama mare din grajdul ăsta.

Maggie întoarse capul spre ea făcându-i și pe Blake și pe Samantha să izbucnească în râs.

- Nu cred că i-a plăcut ce ai spus, comentă el. Mi-ai zis că nu ai mai călărit de ceva vreme. Nu aș vrea ca din cauza mea să-ți rupi ceva în cazul în care te aruncă din șa.

Sam se întinse peste gâtul iepei și o mângâie pe creștet, în spatele urechilor.

- Nu ai de gând să mă arunci, nu-i așa?

- Nu ar îndrăzni.

Samantha se gândi dacă să o îmboldească cu picioarele să o ia la galop, totuși, dar nu avea habar încotro se îndreptau.

- Când a fost ultima dată când ai mers călare? Întrebă Blake.

- Înainte să...

Lăsă în suspensie propoziția, ca și cum Blake ar fi trebuit să știe la ce se referea.

De mulți ani încoace, toată viața ei se rezuma la perioada de dinainte sau de după ce familia ei pierduse totul.

Samantha îl observă pe Blake măsurând-o răbdător.

- Înainte ca tata să ajungă la închisoare. Înainte de moartea mamei. Înainte de Dan. Înainte de tentativa de sinucidere a lui Jordan. Eu și Jordan ieșeam tot timpul călare.

Amintirea surorii ei pe cal o făcu să zâmbească.

- Cine e Dan?

- Dan era nemernicul cu care mă întâlneam când eram la facultate.

- Sigur există o istorie în spatele acestui nume.

Blake nu o presa ca să primească răspunsuri. Poate că acesta era motivul pentru care nu avea nici o problemă în a-i vorbi deschis.

- Dan ieșea cu mine numai pentru a afla chestii despre tata. Lucra pentru FBI.

Expresia de pe fața lui Blake împietri pur și simplu.

- Se culca cu tine ca să ajungă la taică-tău?

Indignarea din glasul lui o făcu să zâmbească. Era așa de bine să ai pe cineva care să vadă lucrurile din punctul tău de vedere...

- Se culca cu mine. Îmi spunea că mă iubește. Nu numai femeile mint pentru a obține ceea ce urmăresc.

- Cu siguranță te-a rănit foarte tare.

Ea își aminti zilele acelea, durerea, dezamăgirea provocată de înșelăciunea lui.

- Acum cred că-ți dai seama de ce mi se pare foarte dificil să am încredere în cineva.

- Ar trebui să mă simt onorat că în mine ai.

- La dracu', chiar că așa e.

Râse și îi făcu cu ochiul. Nu ieșiseră la plimbare în această frumoasă zi ca să zăbovească pe nisipurile mișcătoare ale trecutului ei.

Blake își aduse calul aproape de al ei, se întinse să o apuce de mână și i-o duse la buze pentru un scurt sărut.

Iar inima ei îi săltă din piept și se deschise complet. Oricât ar fi încercat, nu ar fi avut cum să se abțină să facă comparație între sentimentele pe care le avea pentru el și cele pe care le avusese pentru bărbatul pe care păruse să-l iubească odinioară. Cei doi nici măcar nu păreau a fi de pe aceeași planetă.

- Unde mă duci? întrebă ea ca să schimbe subiectul.

Blake îi aruncă o privire peste umăr cu un zâmbet fugar pe buze.

- Nu prea îți plac surprizele, nu-i așa?

- Ba da. Doar că... sau, bine nu, nu-mi prea plac surprizele. Unde mergem?

Blake arătă spre un petic de pământ acoperit de copaci, un fel de crâng ce se vedea în depărtare, cam la un kilometru și ceva.

- Acolo e un pârau și lângă el e o căbanuță unde m-am gândit să luăm prânzul în liniște astăzi.

Samantha își lăsă umerii ușor, plăcut surprinsă și nu se putu abține să nu zâmbească precum o fetișcană naivă.

- Ce draguț din partea ta!

- Doar mă știi cât de draguț sunt. Întruchiparea dragălășeniei.

Era sarcastic acum, dar ea se gândi că într-adevăr epitetul i se potrivea de minune.

- Deci dincolo de copacii ăia spui?

- Da.

Calul lui mergea în continuare la pas. Coapsele lui puternice erau lipite de-o parte și de alta ale animalului și o făcură pe Samantha să se mai uite o dată cu atenție spre ele. Profilul puternic al lui Blake și umerii lui lați ce se potriveau de minune cu spatele-i zvelt o făcură practic să saliveze de poftă. În cap îi răsări instantaneu ideea cabanei îndepărtate și a intimității de care puteau avea parte acolo.

- Cât ne ia să ajungem?

- Maximum o jumătate de oră.

- Hmmm.

Fără veste, Samantha lovi cu călcâiele și se ținu bine când Maggie țâșni ca o săgeată înainte.

- Sam? strigă Blake din urmă.

Ea își propti strâns genunchii în greabănul iepei până ce Maggie găsi un ritm confortabil de galop.

Nu trecură mai mult de câteva secunde înainte ca Blake să o depășească. Iar privirea lui îngrijorată se luminează când îi văzu zâmbetul trecând pe lângă ea. În loc să-l oblige să oprească, îl lăsă pe Blaze să preia comanda, și Maggie îl urmă.

Curentul de aer rece flutură prin părul Samanthei eliberându-l din agrafa cu care și-l prinsese la spate. Străbătură în goană peisajul încântător fără să apuce să vadă prea mult din el, dar nu fără să simtă parfumul îmbătător al tufelor de levănțică aproape înflorită ori iarba proaspătă de sub copitele cailor. Se putea obișnui fără îndoială cu cheștiile astea. Cu libertatea asta de a se putea desprinde oricând de grija zilei de mâine, cu pajiștile astea nemăsurate unde putea evada.

Parcurseră ținutul în cinci minute și trebuiră să-i strunească bidiviii ca să poată pătrunde printre copaci.

Și se părea că și Maggie, și Samantha aveau nevoie să-și tragă răsuflarea.

- A fost minunat.

Ochii cenușii ai lui Blake îi prinseră și-i susținură privirea. Pentru a doua oară în ziua aceea, îi păru relaxat și lipsit de orice griji. Pentru o clipă, se gândi că avea să-i zică ceva, dar el doar își plecă ochii și trase de hățuri ca să-l conducă pe Blaze mai departe în adâncul dumbrăvii.

- E atât de frumos aici. Și de liniște.

- Când eram mic, luam tot timpul câte un cal și veneam aici ca să scap de taică-meu.

- Era chiar atât de rău?

Din câte se părea, relația dintre soțul ei și tatăl lui fusese una dintre cele mai oribile, doar că Blake nu îi vorbise niciodată în detaliu despre asta.

- Nu eram ca el.

- Și asta voia, să-i fii identic? Un fel de miniatură a lui?

Blake dădu din cap.

Samantha ar fi vrut să îl mai întrebe ceva, dar Blake o luă înaintea ei, căci poteca se îngusta. Curând, zgomo-tul apei acoperi tropăitul cailor.

Când copacii se răriră scoțând la iveală luminișul unde se afla pâraul, Samantha își dădu seama de ce Blake alesese locul acesta pentru clipe de restriște. Apa clară precum cristalul se revărsa în cascadă în jos pe stânci și se scurgea vijelios printre crengi căzute și trunchiuri de copac. Pe fiecare mal, de-o parte și de alta a apei, crescuseră mușchi și iarbă grasă. Îi veni ușor să și-l închipuie pe Blake când era doar un băiețel și stătea pe marginea apei aruncând pietre.

- Și aici e tot proprietatea ta?

- Da. Moșia are peste cinci sute de acri. Dar acesta este cu-adevărat cel mai frumos loc de pe tot cuprinsul ei.

- E uimitor, Blake!

Poteca dădea într-un luminiiș la capătul căruia se vedea o căsuță. Odată ce depășiră zona copacilor, Blake se aruncă jos din șa.

- Îi lăsăm să se adape întâi, pe urmă îi priponim.

Samantha alunecă și ea pe pământ, cu picioarele ușor tremurânde. Dar energia pe care i-o dăduse galopul o făcea să se simtă bine, îi dădea o senzație de prospețime. În timp ce la pârâu caii beau deja apă, ea întrebă:

- Cât de frecvent e folosită cabana asta?

- Nu prea e. Pentru o vreme eu am fost singurul care venea aici. Cred că după ce m-am mutat a început să o folosească Gwen ca să se ascundă.

- Va trebui să o întreb.

Blake duse caii aproape de un stâlp și îi legă, lăsând funia suficient de largă ca să poată paște în jur.

- Hai să te duc să ți-o arăt.

Samantha îl apucă de mână, bucurându-se de căldura degetelor lui înlănțuindu-le pe ale ei și merse alături de el cei câțiva pași ce îi despărțea de veranda cabanei.

Ușa se deschise când el o împinse ușurel doar.

- Nu o încuiati?

- Nu avem de ce.

Când pași înăuntru, Samantha simți pur și simplu că i se taie răsufarea.

În centrul încăperii era pusă masa pentru două persoane. Cu șervete de bumbac apretat, porțelanuri de mare clasă și cupe de cristal alături îi așteptau să se bucure de ele. Într-o parte se vedea o frapieră cu o sticlă de vin la gheață. Câteva platouri mari, de argint, erau și ele acolo, pline de mâncare.

- Oh, Blake, ce frumos...

- Îți place?

Ea se întoarse spre el și îl cuprinse cu brațul pe după mijloc. Cu ochii în ochii lui, îi zâmbi și își atinse ușor buzele de ale lui.

- Îmi place foarte tare.

Blake îi acceptă buzele pentru un sărut scurt, dar când ea dădu să se dea înapoi, o trase mai aproape și își apropie capul înclinându-l spre al ei. Iar sărutul ei de mulțumire se transformă imediat într-unul care cerea parcă mai mult.

Senzația mâinilor lui urcându-i și coborându-i pe spate o făcu să scoată un geamăt adânc, din piept. Peste tot unde o atingea, pielea i se încălzea instantaneu. De fiecare dată când făceau dragoste, avea senzația că nu se puteau sătura unul de atingerea celuilalt. Blake îi mușcă ușor buza și mâna i se ridică spre sânul ei.

- Sunt o persoană absolut odioasă, spuse el printre sărutări.

Ea își lăsă capul pe spate, deja pierdută în marea de senzații.

- De ce spui asta?

El o împinse în cameră și închise ușa cu piciorul în urma lor.

- Nici măcar nu am mâncat încă și deja m-am năpus-tit asupra ta.

Râzând, ea își aruncă pantofii din picioare și îi ridică puloverul iute, scoțându-l peste cap.

- Vrei să spui că trebuia doar să mâncăm aici?

Blake o ajută scoțându-și singur cămașa și aruncând-o pe jos.

- Să mâncăm mai întâi și apoi să facem dragoste. Acesta era planul.

Ea îi linse clavicula și coborî la fel până la un sfârșit întărit și chicoti.

- Ba mai întâi facem dragoste și apoi mâncăm - spuse ea mușcându-i ușor pielea până la celălalt - și apoi mai facem dragoste o dată.

Scoțându-i și ei hainele, Blake continuă să o împingă departe de masa pusă către unicul dormitor al cabanei. Samantha avu timp doar să observe cu coada ochiului

perdelele de dantelă de la ferestre și cuvertura cu motive populare de pe pat înainte ca Blake să o lase pe spate sub greutatea lui.

- Îmi place așa de mult să te simt, îi spuse ea desfătându-se cu greutatea lui deasupra ei.

- Da, îți place.

Degetele lui pricepute îi desfăcură sutienul și i-l scoaseră într-o clipită. Buzele îi găsiră un sfârc, înconjurând areola înfiorată și sugând ușor.

- Are gust de primăvară, șopti el înainte să-și îndrepte atenția asupra celui alt.

Fără grabă, i-l linse încet, cu mișcări egale ale limbii. Samantha se strânse ușor de plăcere. Lăsându-se în jos, de-a lungul abdomenului ei îngust, îi scoase pantalonii, lăsând o dâră de sărutări ușoare peste șoldul ei și în jos, pe coapsă.

Întotdeauna când făcuseră dragoste până acum, cedaseră amândoi în fața dorinței de a se simți cât mai curând intrând unul în celălalt, dar Samanthei îi era clar deja că de data aceasta totul avea să fie altfel, mai încet și la fel de plăcut. Degetul mare al lui Blake urcă mângâietor pe coapsele ei după ce pantalonii îi căzuseră pe podea. Își vârî un deget pe sub marginea chiloțelor și-i mângâie pielea delicată de pe șold.

- Cred, spuse el suflând fierbinte deasupra cârnii ei, că eu mă voi hrăni și înainte, și după ce mâncăm ce e în camera de-alături.

Ea se cutremură cu o senzație de supremă vulnerabilitate pe care o simți până în ultima celulă. Căci indiferent ce vorbise și cu câtă ușurință mersese totul în dormitor cu Blake, nu avusese niciodată parte de experiența aceasta în care un bărbat să sărute miezul extrem de sensibil dintre picioarele ei.

- Ce e? întrebă Blake cu bărbia periculos de aproape de chiloțelii ei uzi deja și cu ochii îngustați de grijă.

- Eu... eu nu am mai...

La dracu', doar nu era virgină..., deși în privința asta, cam era.

- Nimeni nu a mai făcut asta...

Își lăsă privirea să se îndrepte spre mica moviliță înainte de a se uita din nou în ochii lui.

Înțelegerea îi sclipi în ochi și un zâmbet ușor i se ivi pe buze.

- Niciodată?

Ea dădu din cap repede.

El își lăsă buzele în jos ca să îi sărute pielea de sub buric, fără să-și desprindă ochii din ochii ei.

- Îmi place asta.

Și cu aceste trei vorbe simple, o făcu să nu mai simtă nici o vulnerabilitate și să se relaxeze în brațele pricepute ale lui Blake. Limba lui îi căută pielea după ce scoase bucățica de material dintre coapsele ei. Apăsă ușor, o sărută cu gura deschisă, peste tot, în jurul miezului, până ce coapsele ei se desfăcură larg ca să-i facă loc. Blake o sărută și o linse și gemu deasupra ei până ce ea simți că explodează pur și simplu de dorință. Iar când buzele îi ajunseră pe cel mai sensibil punct al trupului ei, Samantha zvâcni aproape aruncându-se din pat. Blake o țintui însă, cu limba răsucindu-i-se, tachineând-o, făcând-o să-i crească mici spasme în trup. Intensitatea eliberării ce avea să fie curând avea să fie cu siguranță dincolo de orice mai trăise vreodată. O duse pe culme, se retrase și o făcu să își strângă cu putere coapsele în jurul capului lui.

O tachineă în continuare, învățând-o cum să tânjească după senzația pe care i-o oferea el, și ea nu mai putu face altceva decât să cerșească mai mult și mai mult.

- Te rog.

Dintr-o mișcare iute a limbii lui și sugând ușor, Samantha se prăbuși dincolo de culmile orgasmului țipând fără să-și dea seama cât de tare. Iar trupul i se cutremură

violent pentru o clipă ce-i păru cât o eternitate, până la sfârșit.

Când Samantha simți că era cât de cât în stare să deschidă ochii, îl văzu pe Blake zâmbindu-i de deasupra. Măinile lui mari îi mângâiau corpul, așteptând să aibă parte de atenția ei.

- Ești un mare păcătos, murmură ea cu o voce joasă, din gât.

El o sărută ușor pe buze.

- Iar tu ești sexy. Și acum, că te-am gustat, o să mai vreau.

Mâna ei flutură peste șoldul lui și constată cu surprindere că se descotorosise și el de haine. Și departe de a fi fost egoistă și de a lua fără a da nimic la schimb, Samantha îi zâmbi larg și îl împinse pe Blake pe spate ca să îl guste la rândul ei. Urmându-i exemplul, îi mângâie șoldul cu degetele, apoi cu limba. Iar aroma de mosc și de sare a pielii lui îi chinuiră dulce papilele gustative, până ce simți că îi lasă gura apă.

- Ar trebui să-mi fac griji? șuieră el când ea își trecu ușor obrazul peste membrul lui erect.

- Ce? întrebă ea cu un ton pretins inocent. Am văzut și eu filme.

Nu văzuse, dar voia să îl lase în aceeași stare de incertitudine. În privința asta, avusese parte de o scurtă experiență. Pe urmă mai erau și cărțile pe care le citea când și când. Se părea că existau o grămadă de scriitoare care știau cât de cât cum funcționa chestia asta.

- Dar...

Samantha îl cuprinse în gura ei caldă și adâncă.

Zâmbi deasupra lui lingând, gustând, dorindu-și plăcerea lui la fel de mult ca și pe-a ei. Parfumul de mosc al pielii și sexului lui o umplu în timp ce îl aduse pe marginea culmii înainte să se tragă înapoi. Ar fi continuat, doar că Blake o împinsese ușor la o parte.

- Prea mult.

- Nu-ți place? îl tachină ea, știind că a plăcea era un verb prea slab ca să descrie ce simțea el la atingerea ei.

Voia să îl facă să termine la fel cum o făcuse și el pe ea.

- Altă dată, spuse el, înainte să se întindă după portofel și să scoată un prezervativ de acolo.

Samantha îl ajută să și-l pună și apoi se târî peste el. Îl sărută pe gură, cu poftă, lăsând gusturile lor îngemănate să se topească la un loc în timp ce el se împinse în ea. Lute și tare de dorință, o umplu la maximum, desfăcând-o complet. Blake se ridică înspre ea, apoi se trase înapoi și se ridică din nou. Degetele lui se înfipseră în părul ei și o ținu strâns lipită de el în timp ce trupul ei îi răspundea trupului lui cu patimă reînnoită.

Samantha nu se putea sătura. Sâni ei se frecau de părul lui ușor aspru de pe piept. Inima lui bătea nebunește să-i sară din piept, în același ritm cu al ei și doar la câțiva centimetri distanță. Și ori de câte ori și-ar fi repetat că momentele astea pe care le petreceau împreună erau pur și simplu pentru satisfacerea necesităților fizice, pentru a se simți amândoi bine în timpul partidelor de sex, așchii din inima ei se topiră pur și simplu în a lui.

Se mișcă împreună, încordați unul în altul precum corzile unei viori până ce ea zvâcni și se cutremură. Și mușchii ei înțepeniră în brațele lui Blake când el o trase și mai aproape și cu un geamăt în urechea ei termină și el.

În timp ce lumea din jurul lor începea să se liniștească, iar Blake îi murmură vorbe dulci, Samantha realiză brusc că intrase într-un mare bucluc. În nici un caz nu fusese vorba să se îndrăgostească de soțul ei. În ciuda onestității pe care o împărtășiseră până acum în relația lor, nu i se părea deloc o idee înțeleaptă să-și facă grijile cunoscute.

În timp ce ritmul respirației le revenea la normal și fierbințeala trupurilor li se topea în aer, Samantha

se forță să se desprindă din brațele lui. Stomacul îi ghiorțai chiar în momentul acela, la fix ca să-i ofere pre-textul ideal.

- Mor de foame.

Albany Hall se umplu de oameni, cu toții nemaipomenit de doritori să dea cu ochii de noua ducesă, de femeia cu care Blake se însurase în sfârșit. Oamenii șușoteau între ei - ceea ce Blake de altfel se și așteptase că vor face -, dar nimeni nu îndrăzni să îi arate altceva decât respect nici lui, nici miresei lui.

Blake dădu de Samantha în capătul celălalt al încăperii, vorbind cu Gwen și perechea care stătea lângă ea. Samantha purta o rochie de seară absolut impresionantă, ivory, cu un decolteu ce cobora spectaculos spre partea inferioară a spatelui ei grațios. Îi oferise un colier cu smaralde pe care să și-l pună la gât și cercei asortați ca să-i împodobească urechile. Sandalele cu tocuri de zece centimetri se zăreau prin crăpătura rochiei ce urca până la coapsă. Soția lui era absolut uluitoare. Era înzestrată cu o eleganță naturală ce nu ar fi putut fi niciodată deprinsă dacă nu ar fi fost înăscută și cu o frumusețe care nu era doar a trupului. Blake se simțea cu adevărat mândru că această femeie era soția lui.

Carter, care venise cu avionul ca să ia parte la recepție, se afla lângă el.

- Nu pot să-mi revin... nu-mi vine să cred cât de radicală e transformarea soției tale, îi șopti astfel încât să nu-l poată auzi decât Blake.

- E frumoasă.

Ciudat, dar Blake nu era deloc mirat de schimbări. Samantha părea că înflorește sub ochii lui și, cu fiecare zi ce trecea, lumina din privirea ei scânteia mai tare și pașii îi răsunau mai încrezători.

- E mai mult decât atât.

Ochii lui Carter se îndreptară spre unul dintre avocații lui Parker de pe partea cealaltă a sălii.

- Cum merg celelalte chestii?

Blake nu avea de gând să intre în detalii de genul acesta într-o încăpere plină de urechi curioase.

- Perfect. Ne întoarcem în State în câteva zile. Gwen voia să se întoarcă și ea cu noi, dar am convins-o că eu și Samantha avem nevoie să ne petrecem ceva timp doar noi doi înainte să începem să ne ocupăm și de familie.

Carter izbucni în râs.

- Și a funcționat?

- Sigur că da.

De ce nu ar fi funcționat? Jumătate din familie le observase sosirea după plimbarea de la cabană cu o zi înainte. După ce făcuseră dragoste, luaseră prânzul, și apoi găsiseră o bucată de pajiște scăldată în razele calde ale soarelui unde mai făcuseră dragoste încă o dată, așa că hainele le erau mototolite și părul în dezordine. Nu avea cum să se înșele nimeni asupra a ceea ce făcuseră.

- Ai grijă, Blake.

Blake ridică paharul de băutură pe care îl avea în mână și se uită fix pe deasupra lui la prietenul lui.

- Să am grijă cu ce?

- Am senzația că e ceva schimbat la tine. Ai grijă.

Blake își îndreptă umerii.

- Mereu am grijă.

Samantha se apropie de ei cu zâmbetul pe buze.

Blake puse jos paharul și o cuprinse cu brațul pe după talie.

- Îl mai știi pe Carter, nu?

- Cum ar putea cineva să-l uite pe Carter?

Samantha se aplecă ușor în față când Carter o sărută pe obraz. Deși nu se simțea câtuși de puțin amenințat de cel mai bun prieten al lui, lui Blake nu-i plăcu deloc felul în care se luminară ochii ei când se uită la prietenul lui.

- Te-au sunat cei de la Hollywood?

Carter izbucni în râs. Samantha făcuse o glumă despre cum trăsăturile lui chipeșe erau tocmai potrivite pentru Hollywood și că ar fi putut foarte ușor obține o slujbă pe un platou de filmare dacă se plictisea vreodată de cariera de politician pe care și-o construise.

- Încă nu. Dar mai aștept.

Brațul lui Blake deveni mai strâns pe talia ei.

- Mama ta a sugerat să ne mutăm în sala de bal ca să începă dansul. Din câte se pare, nu va începe nimeni înainte să ne răsucim noi pe-aici o tură sau două.

Gândul la Samantha lipită de el îl motivă suficient încât să-și miște picioarele.

- Te rugăm să ne scuzi.

Carter dădu din cap, iar ei se îndepărtară.

- Ți-am zis cât de drăguță ești în seara asta? îi șopti Blake aproape de ureche.

- Da. Și tu te-ai ferchezuit de minune.

Blake zâmbi, bucurându-se de complimentul ei. Era îmbrăcat cu smoching și, la urma urmei, de ce nu? Nu avuseseră ocazia să se îmbrace așa la nunta lor, deci trebuia să se mulțumească cu atât.

Intrară în sala de bal unde un cvartet de coarde cânta într-un colț. Când dădură cu ochii de ei doi, încheiară imediat melodia pe care o interpretau și începură alta.

În momentul în care începu muzica, el o conduse pe Samantha în mijlocul încăperii și o cuprinse în brațe. Mâinile ei i se ridicară pe umeri și, lăsându-se să se lege în ritmul acordurilor, obrajii Samanthei se înroșiră.

- Se uită oamenii la noi.

Blake își lăsă degetele să-i coboare ușor pe spate până aproape de mijlocul ei dezgolit și o trase mai aproape.

- Așa se întâmplă întotdeauna la dansul miresei.

Și fiindcă o simți încordată, spuse în glumă.

- Vor să mă vadă cum mă împiedic.

Blake o răsuci, ținând-o aproape.

- S-ar putea să aibă de așteptat, căci din câte se pare te pricepi la ce faci.

Blake îi desprinsese una dintre mâini de pe ceafa lui și o răsuci încă o dată într-o piruetă amplă înainte de a o aduce la loc.

- Am mai dansat o dată, de două ori până acum.

- Ori de trei sau patru ori, nu?

Îl lăsă să o conducă, relaxându-se în brațele lui. Până la sfârșitul dansului, nu-și mai desprinsese privirea din ochii ei. Își coborî buzele spre buzele ei ca să o sărute scurt.

Blițul camerelor străluci, și mai mulți oameni bătură din palme când cvartetul începu o melodie nouă. De data aceasta, ringul de dans începu să se umple.

Samantha își ridică buzele spre urechea lui.

- Sărutul ăsta a fost pentru fotografi?

El își mișcă buzele imperceptibil.

- A fost pentru tine. Dar acesta - spuse el lăsând-o brusc pe spate și sărutând-o apăsât înainte de a o ridica din nou - e pentru fotografi.

Samantha își mușcă buza de jos neputând să nu zâmbească.

- Dumnezeuule, și eu care credeam că englezii nu privesc cu ochi buni asemenea manifestări de afecțiune în public.

Blake își lăsă capul pe spate, izbucnind în râs.

- Și amândoi știm cât de tare îmi doresc eu să fiu englez.

Râzând, se învârtiră prin salon până ce Blake simți că îl bate cineva pe umăr. Se răsuci și dădu cu ochii de Carter zâmbind.

- Mă scuzați, pot să vă întrerup?

Blake fu pe punctul de a-i spune să o șteargă de acolo. În schimb, își înclină capul către mireasa lui și îl lăsă pe Carter să danseze cu ea.

Îi urmări cu privirea pe tot ringul de dans, întrebându-se ce naiba îi spunea Carter de o făcea să râdă.

- Uşurel, frăţioare, îi şopti Gwen de lângă el. Dansează doar.

- Poftim? clipi Blake nedumerit şi se uită spre sora lui mai mică.

- Dansează, auzi? Speram c-ai să dansezi şi tu cu mine, spuse trăgându-l de mână până ce el se lăsă dus. Îmi place foarte tare, să ştii.

Blake trebui să o răsucescă pe Gwen ca să-şi vadă soţia.

- Şi ea te place.

- E mult mai dragută decât oricare dintre fetele cu care te-ai mai întâlnit până acum. Îmi dau seama de ce te-ai însurat cu ea. Ca să nu mai pomenim că e americană, ceea ce i-ar fi displicut teribil tatei.

Blake se forţă să fie atent la sora lui şi la ce spunea ea.

- Nu m-am însurat cu ea ca să-i fac în ciudă răposatului nostru tată.

Nu, se însurase cu ea exact din cauza răposatului lor tată.

- Dar nu strică să ştiu că nu ar fi fost deloc de acord cu asta.

Oare era atât de transparent că până şi sora lui putea vedea demonii cu care se confrunta? Dacă într-adevăr făcea toate eforturile astea, spunea toate minciunile astea doar ca să-l enerveze pe un mort? Ce avea să se întâmple când în sfârşit Blake era în stare să scape de toată animizitatea şi durerea din trecut?

- Nu te încrunta, Blake. Oamenii vor crede că ne certăm.

Blake o întoarse pe sora lui şi se forţă să zâmbescă.

- Dar tu, Gwendolyn, tu te-ai gândit vreodată să faci ceva ce l-ar fi enervat teribil?

- Nu, clătină ea din cap. Mama avea nevoie de mine aici. Îți poți închipui cum ar fi fost să trebuiască să rămâi tu singur aici cu el?

Blake clipi de câteva ori la vorbele surorii lui.

- Nu pot, dar nici nu cred că mama noastră ar vrea să-ți irosești viața pentru ea.

Gwen îl bătu ușurel pe braț.

- Știu. Am vorbit despre cum ar fi să plec în călătorie, să văd lumea fără să o am pe ea alături. Bănuiesc că acum, că te-ai așezat la casa ta, mama se va concentra mai tare asupra ta și a familiei tale.

- Nu suntem decât eu și Samantha.

- Te rog, am și eu ochi. Nu va trece mult până să mai apară și alții în familia voastră.

Cântecul se apropie ușor de sfârșit și, din fericire, la fel și dansul lor.

- Nici măcar nu am tăiat tortul de nuntă, Gwen. Hai să nu începem să vorbim despre torturi de zile de naștere.

Dar gândurile lui erau deja acolo, fuseseră acolo de când Mark îi stricase planurile aducând în discuție cealaltă problemă.

El și Gwen se despărțiră, iar Blake se întoarse să vadă unde era Samantha. Din nefericire, mătușă-sa îl luă prin surprindere cerându-i imperativ un dans, iar pe Samantha o văzu deja în brațele unuia dintre viclenii lui veri.

Petrecerea continuă până dimineată. Invitații care nu erau din oraș rămaseră în câteva camere ale conacului, în timp ce aceia care stăteau prin împrejurimi plecară acasă.

Înapoi în camera lor, Samantha își scoase sandalele înalte chiar la ușă și își afundă degetele de la picioare în covorul gros și moale.

- Oh, ce bine e!

- Credeam că unii dintre musafiri nu mai au de gând să plece.

- Să plece? Unii dintre bărbați s-au retras în Camera Albastră ca să joace cărți și să fumeze trabuc. Ai zice că sunt gentilomi englezi din secolul al optsprezecelea, după cum vorbeau.

Blake își slăbi cravata și-și aruncă și el pantofii.

- Cum adică?

- Un tip, cred că se numește Gilbert sau ceva...

- Gilabert, o corectă el imediat, închipuindu-și-l imediat pe bărbat.

Un maimuțoi la fel ca taică-său și exact la fel de rigid.

- Ce nume aiurea, pentru un om în toată firea... În sfârșit, Gilabert ăsta i-a făcut semn soției unuia dintre partenerii lui de poker să-i scutească în momentul în care femeia a întrebat dacă poate să participe și ea la joc. „Oh, nu, doamnele nu au ce să caute aici.”

Samantha își coborâse glasul și se forțase să aibă accentul acela pur britanic, de modă veche.

- Ai vorbit exact ca el.

- Dacă mie mi-ar fi spus asta, m-aș fi dus și m-aș fi așezat exact de-a dreapta lui, ca să-l enervez.

Lui Blake i-ar fi plăcut să vadă scena asta.

- Imaginează-ți-l pe omul ăsta de zece ori mai rău și-atunci o să-ți dai seama cum era taică-meu.

Samantha se uită la el, îngrozită.

- Îmi pare foarte rău pentru tine!

- Și mie, îți dai seama.

Clătinând din cap, ea intră în încăperea folosită ca dressing, iar Blake începu să-și scoată cămașa din pantaloni.

- Suntem amândoi marcați de trecut, spuse Samantha de alături.

- Da? În ce sens?

- Păi amândoi tații noștri ne-au influențat viața într-un mod cât se poate de negativ. Al tău încearcă să-ți

dicteze ce să faci și de dincolo de mormânt, iar al meu m-a făcut să pun la îndoială vorbele fiecărui bărbat care a avut vreodată ceva de-a face cu existența mea.

Blake își aruncă cămașa pe spătarul unui scaun înaintea să-și descheie fermoarul pantalonilor.

- Păi pe-ale mele nu prea pari să le pui la îndoială.

- O, ba da, la început am făcut-o - sau, mă rog, în acele prime câteva zile. Dar pe urmă am ajuns să te prețuiesc.

El zâmbi mulțumit.

- Chiar?

- De la începutul începutului ai fost cât se poate de onest. Și admir chestia asta.

El ezită. Ar fi trebuit să spună ceva acum, în legătură cu noua problemă pe care o adusese în discuție avocatul. Dar Blake își simțea gura uscată ca iasca.

- Am fost șocată când unii dintre colegii tăi mi-au povestit cât de dur ești în afaceri. Mă rog, probabil că n-am avut de-a face cu partea asta în ceea ce te privește.

Era dur și încă multe altele. Blake nu pierdea niciodată. Rămânea îndârjit și concentrat asupra scopului său până ce și-l ducea la îndeplinire.

- De ce, m-a vorbit de rău cineva?

- O, te rog, Blake. Ca și cum aș fi permis eu așa ceva. Nu, nu e vorba că ar fi zis ceva rău despre tine. Doar m-au informat. Ciudat, până și avocatul acela... Cum naiba îi spunea?

Blake simți un groaznic gol în stomac.

- Mark Parker?

- Exact.

Trebuia să se așeze. Noroc că patul era chiar în spațiile lui.

- Spunea că tu și tatăl tău aveți exact același stil neîndurător când e vorba să obții ce vrei. A trebuit să râd. Mă tot gândeam la scena aia din restaurantul din Malibu când mi-ai spus că oricine pe lumea asta

are un preț. Mark a părut că vrea să adauge ceva, dar eu am continuat să mă hlizesc. Așa că am impresia că l-am cam enervat înainte să decidă să se care.

Un șuierat prelung de ușurare ieși involuntar de pe buzele lui Blake. Mark își ținuse gura. Slavă Domnului! Nu era ca și cum Blake ar fi avut de gând să țină secretă față de Samantha partea recent descoperită a testamentului, doar că mai avea nevoie de puțin timp ca să găsească o cale, să găsească o chichiță care să-i dea voie să își păstreze și moștenirea, și pe Samantha.

Sau, mă rog, măcar pentru un an.

Mai puțin de douăsprezece luni.

Samantha își drese glasul din locul unde era, sprijinită de tocul ușii de la dressing.

Se schimbase într-un neglijeu de dantelă albă cu niște chilotei minuscule ce acopereau practic nimic. Părul pe care toată noaptea îl avusese ridicat în cocul acela elegant îi căzuse acum pe umeri într-un minunat nor ruginiu.

Avea în mână o cutie goală de prezervative.

- Te rog să-mi spui că mai ai din astea, da? flutură ea mâna în care ținea cutia.

- Și eu care mă așteptasem să fii prea obosită în noaptea asta.

Ca și el de altfel. Doar că își simți trupul brusc înviorat când ea se îndreptă spre el cu șoldurile-i mișcându-se în ritmul bătăilor inimii lui.

Se dezbrăcase până la boxeri, iar privirea Samanthei se mută în josul lui.

- Nu ești obosit.

Își puse o mână pe pieptul lui. Iar el trase adânc în piept aroma pielii ei. Trei sute șazeci și cinci de zile nu-i păreau de ajuns.

- În plus, îi șopti ea cu vocea aceea gravă, sexy, vocea tocmai potrivită pentru alcov, nu ne-am sărbătorit cum

se cuvine noaptea nunții. Și cred că e cazul să recupereăm timpul pierdut.

Bătu din nou cutia ușurel de pieptul lui.

- Dar mai avem nevoie de de-astea. Când o să ne întoarcem în State mă voi duce la medic, dar până atunci trebuie să avem grijă.

- Valiza mea, îi spuse el. Mă duc să le iau.

Nu îl tenta să profite în nici un fel de ea, așa că se duse să caute și găsi o cutie de prezervative pe jumătate goală.

Când se întoarse în pat, Samantha era deja întinsă pe cuvertură, cu un genunchi ușor ridicat, în așteptare. Iar Blake se forță să nu se mai gândească la avocați sau la ziua de mâine sau la ce va fi peste un an cel puțin până după ce avea să facă dragoste cu soția lui.

capitolul 10

După ce se întoarseră în State, Sam se duse imediat la Moonlight să o viziteze pe Jordan. Sentimentul de vinovăție pentru timpul pe care îl petrecuse în mod atât de plăcut alături de Gwen în Europa, împreună cu noua ei viață cu Blake o făcură să simtă un nod în stomac în momentul în care intră în camera lui Jordan. Sora ei avea părul blond-roșiatic prins cu o agrafă mare de plastic, iar pe tricoul roz de bumbac se vedea o pată probabil de la o gură din mâncarea de la prânz ce nu ajunsese unde trebuia.

- Bună, iubito, spuse Samantha apropiindu-se de un scaun vizavi de locul unde Jordan se uita pe fereastră.

Jordan îi zâmbi cu jumătate de gură, atât cât putea acum, după atacul cerebral. Ochii i se luminară, căci o recunoscuse și își ridică brațul cel bun pe care Samantha îl prinse și-l strânse cu drag.

- Mmm... mi-a fost dor de tine.

Vorbele lui Jordan se auzeau împleticit.

- Și mie mi-a fost dor de tine.

Nu ratase decât una dintre vizitele obișnuite pe care le avea prinse într-un orar fix, dar Samantha știa că Jordan le aștepta mereu cu mare nerăbdare. Nu era ca și cum surioara ei mai mică avea prea multe alte motive să se dea jos din pat dimineața.

- Ai mâncat?

- Da, spuse ea din gură, dar în același timp clătină din cap.

Unul dintre lucrurile pe care le învățase Jordan era să citească mai degrabă limbajul trupului lui Jordan

decât vorbele ei. Expresiile faciale și gesturile erau foarte importante pentru a o înțelege.

- Vrei să mă ajuți puțin cu porția asta de vită mongoleză? E de la Golden Wok, restaurantul tău favorit.

Jordan zâmbi.

- Îmi place acolo.

- Știu. Și mie.

Samantha deschise o cutie de mâncare pe care o adusese la pachet, și în aer se răspândi aromă de tocăniță condimentată de vită. După ce fixă o tavă în fața surorii ei și puse pe ea o farfurioară de mâncare, Samantha împinse o furculiță în mâna lui Jordan. Căci lui Jordan nu îi plăcea deloc să i se dea în gură, nu era mulțumită dacă nu se putea descurca singură.

- Eu... am văzu... aaa... văd..., se chinui Jordan să-și găsească vorbele.

- Pe cine ai văzut?

Samantha își luă și ea o furculiță din porția ei realizând pentru prima dată că nu mâncase nimic până atunci. Ea și Blake ajunseseră târziu cu o seară în urmă și dormiseră mult. Înainte de prânz, fiecare plecase la treburile lui - Blake la birou, Samantha să o vadă pe Jordan. Nici nu-i trecuse prin minte să mănânce ceva. Aromele delicioase îi explodară în gură și stomacul îi scoase un zgomot recunoscător.

- Mama.

Samanthei îi îngheță furculița în aer.

Jordan dădu din cap.

Samantha lăsă jos furculița.

- Iubito, mama nu mai e de multă vreme.

Jordan se încruntă ca și cum ar fi încercat să găsească o amintire în memorie.

- Noaptea. Am văzut-o noaptea.

- Într-un vis?

- Da, spuse Jordan clătinând din cap. Noaptea.

Samantha nu mai știa ce să înțeleagă. Oare Jordan văzuse pe cineva care semăna cu mama lor? Poate era o infirmieră nouă de la azilul acesta. Ori poate că o visase pe mama și în mintea ei se încrucișaseră niște conexiuni?

- Și eu mă gândesc uneori la ea.

- Îmi e dor de ea.

Samantha puse mâna pe genunchiul lui Jordan, mângâietor.

- Și mie îmi este dor de ea.

- Trebuie să mă duc până la New York, îi spuse Blake Samanthei aproape o săptămână mai târziu.

- Mă întrebam când vei începe din nou să călătorești.

Știa că Blake își petrecea mai multă vreme în avionul lui decât în oricare dintre case. Să-l aibă în patul ei în fiecare noapte de aproape o lună încoace era un lux pe care știa că nu avea să și-l permită mereu.

- Poți veni cu mine.

Își beau cafeaua pe veranda ce dădea înspre ocean. Un obicei de care se bucurau amândoi din clipa în care se întorseseră din Europa. O parte din ea ar fi vrut să sară în sus la auzul acestei invitații. Doar că partea practică din ea o împiedică să spună da. Ceasul interior din capul ei, care număra descrescător secunde pe care le mai avea de petrecut în calitate de soție a lui Blake, ticăia în fiecare zi mai tare și mai tare. Și, cu cât încerca mai abitir să ignore zgomotul acesta, cu atât mai adânc părea că-i brăzdează sufletul. Erau clipe, cum ar fi acum, când el îi zâmbea și o încuraja să-l însoțească în călătorie, în care Samantha avea senzația că mariajul lor nu se rezuma la un simplu act - o simplă bucată de hârtie ca un contract pe care amândoi fuseseră dispuși să și-l asume. Felul în care Blake făcea dragoste cu ea ori o ținea în brațe chiar și atunci când erau amândoi

prea obosiți să facă altceva, îi picura lumină în suflet în fiecare zi.

- Nu ar trebui să o fac, oftă ea.

- De ce nu?

- Am cam neglijat-o pe Jordan. Nu a mâncat prea bine câtă vreme am lipsit eu și a mai și avut probleme cu somnul.

Blake se întinse să-i ia mâna.

- Nu trebuie să te simți vinovată că ai o viață a ta, Samantha.

- Știu. Doar că e greu. Nu mă are decât pe mine pe lumea asta.

- Poți să o aduci și pe ea aici. Oricând. Putem angaja pe cineva să aibă grijă de ea în permanență.

Era a doua oară când Blake se oferise să o mute pe sora ei. Și dacă nu ar fi fost caracterul acesta temporar al căsătoriei ei cu Blake, i-ar fi acceptat oferta într-o fracțiune de secundă.

- Am mai vorbit despre asta. Nu ar fi corect față de Jordan să o aduc și pe urmă să o smulg pur și simplu de aici după ce... Nu ar înțelege. Iar genul acesta de stres ar avea consecințe grave asupra stării ei și ar anula orice progres făcut.

- Dar...

- Te rog, nu spune nimic. Știu că ai intenții bune, dar trebuie să am grijă de ea pe termen lung.

Blake sorbi din cafea și renunță la acest subiect.

- Oricum, nu voi fi în New York decât un weekend. Senatorul Longhill dă o mică cină de campanie și ar trebui să particip.

- El e cel care vrea să reducă taxele pentru exporturi, nu-i așa?

- M-ai ascultat, deci.

Samantha își dădu pe spate coama de păr și ridică o sprânceană.

- Atât de frumoasă și atât de deșteaptă în același timp - șocant, nu-i așa?

- Mi se pare ca lumea să am o discuție cu o femeie în afara dormitorului.

- Oh, frate!

- Îmi închipui că nu e corect să spun asta.

- Sper că nu. Altfel s-ar putea să fiu nevoită să asociez vorbele astea cu ceea ce îmi imaginez eu că a fost caracterul tatălui tău.

Blake își trase o palmă peste piept.

- Mamă, ce a durut asta!

- Onestitatea este cuvântul nostru de căpătâi, dragul meu duce. Sunt sigură că dintre toate femeile acelea, or fi fost și unele mai de Doamne ajută.

- Toate femeile acelea - ai zice că am avut un harem.

- Ai avut cu siguranță mai multe decât mine.

El izbucni în râs.

- Nici n-ar fi fost prea dificil, draga mea ducesă.

- Și totuși...

- Poate că am cunoscut femei cu care se putea discuta în viața mea, dar nu am avut încredere în ele așa cum am în tine.

Ochii lui Blake se îngustară ca și cum era surprins să-și audă propria confesiune.

Asta dovedea ceva, nu? Cu siguranță Blake simțea pentru ea mai mult decât simțise față de oricare dintre femeile care îi traversaseră temporar existența.

- Deci, trebuie să îi faci pe plac senatorului. Să-l ai de partea ta.

- Exact.

- Și când pleci?

- Vineri dimineață.

Ea împinse la o parte cafeaua rece și îi strânse mâna lui Blake.

- O să-mi fie dor de tine.

Ochii lui îi căutară pe ai ei înainte să îi ducă mâna la buze și să i-o sărute tandru.

Dar vorbele ei nu primiră ecou.

De obicei, Blake aștepta cu mare nerăbdare petrecerile gen cocktail. Erau deseori locul ideal unde să cunoască femei pentru aventuri de o noapte ori chiar pentru relații mai lungi. Acum însă, dând roată încăperii care dădea pe dinafară de femei frumoase, unicul gând pe care îl avea în minte era la soția lui. Gândul la Samantha și cum ar fi putut să fie și ea aici, alături de el, cum s-ar fi putut amesteca printre ceilalți, cum ar fi putut bea un pahar cu ea în timp ce comentau despre diferitele personalități din încăpere.

Sentimentul de vinovăție pe care îl simțea femeia față de sora ei era aproape palpabil. Când se înapoiase de la Moonlight, în prima zi după întoarcerea lor, Samantha aproape că izbucnise în plâns. Jordan era totul pentru ea, iar Blake nu avea cum să o ajute sau să-i ia de pe umeri povara legată de îngrijirea lui Jordan.

Desigur, Jordan nu avea cum să înțeleagă când venea vremea ca ea și Samantha să plece de lângă el, dar, pe de altă parte, anul acela nu avea cum să nu însemne ceva. Cu puțin efort, el și Sam o luaseră pe Jordan de pe proprietatea Moonlight și o duseseră la grădina zoologică. Iar ziua aceea le făcuse atât de fericite pe cele două, încât Blake simțise că vrea să joace rolul eroului pozitiv mai des și să facă astfel încât să fie împreună mai mult timp.

Drumurile constante până la Moonlight și înapoi păreau foarte obositoare pentru Samantha. Chiar de cele mai multe ori acum, nici nu-și mai făcea exercițiile de gimnastică dimineată. Lui Blake nu-i păsa, căci asta însemna că putea petrece mai mult timp cu ea înainte de a pleca la muncă.

- La ce te gândești?

O voce familiară îi întrerupsese neplăcut visarea cu ochii deschiși. Își îndreptă umerii, gata să dea ochii cu o femeie pe care o detesta.

- Vanessa.

Mult mai înaltă decât Samantha, Vanessa cocoțată pe tocuri înalte era aproape cât el. Ca întotdeauna, avea manichiura perfect lăcuită și arăta ca scoasă din cutie, din vârful părului ei blond până în vârful picioarelor încălțate în pantofii cu toc cui, încrustați cu pietricele.

Zâmbetul dulce pe care îl avea pe față de obicei funcționa de minune, dar acum ce să vezi? Nu auzi în urechi decât termenul pe care îl folosisese Samantha pentru a o descrie pe fosta lui prietenă. „Viperă.“

- Ce draguț din partea ta să-ți amintești cum mă cheamă.

Probabil că merita asta. Căci nu avusese la urma urmei deloc ocazia de a o rupe cu ea înainte de a decide să-și ia o mireasă de la firma Samanthei.

- Nu vorbi prostii, spuse el pe ton scăzut și forțându-se să zâmbească.

- Știam că ești dur și necrutător. Doar că nu am crezut niciodată că ești și laș. Ai fi putut să-mi spui despre planurile tale. Poate că aș fi putut să te ajut eu în locul soarecelui de femeie cu care te-ai...

Blake își ridică mâna în care ținea paharul, întrerupându-o.

- Te rog să fii respectuoasă, Vanessa. Samantha este soția mea.

- Pentru câtă vreme, Blake? șopti ea aplecându-se spre el.

Privirea lui se îngustă, dar zâmbetul îi rămase lipit de buze.

- Nu ți se potrivește deloc culoarea verde, știi?

Vanessa strânse din buze îndârjită.

- Adică vrei să spui c-aș fi geloasă? Pe ea?

Izbucni într-un râs batjocoritor care îi făcu pe câțiva dintre cei din jur să se uite spre ei.

- Te-ai legat de o femeie care a crescut într-o casă de hoți. Și de la faptul că ai avut suficientă încredere în ea încât să îi dai numele tău ți se va trage pieirea, să știi.

- Îți mulțumesc pentru grijă.

Cu cât era mai calm el, cu atât Vanessa se enerva mai tare. Cum naiba de nu văzuse fațeta aceasta a ei câtă vreme fuseseră împreună?

- Femeile de genul ei nu se mulțumesc până ce nu-ți iau și sufletul din tine. O să regreti amarnic că nu am fost eu cea pe care ai cerut-o de soție.

Vipera își spuse ce avea de spus și se trase înapoi.

Acum se aplecă el însă spre ea, pentru a-i da o replică pe care să o audă doar ea.

- Singurul lucru pe care-l regret e că nu am cunoscut-o pe Samantha înainte să te cunosc pe tine.

Era urât din partea lui, dar se săturase să vadă cum Vanessa o împrășca cu venin pe soția lui.

În loc să îi arunce paharul în ochi, Vanessa făcu ceva complet neașteptat. Un zâmbet bolnav i se ivi pe buze, ca și cum brusc avea senzația că toată lumea era a ei.

- O, Doamne. Chiar ții la fata asta. Ceea ce este și mai bine. Sper să te bucuri de suferința crâncenă ce va urma, Blake.

Apoi plecă de lângă el.

Blake își prelungi șederea în New York până miercuri, ceea ce ar fi fost și mai al dracului dacă Samantha s-ar fi simțit mai bine. Ea profitase de timpul acesta ca să-și facă o programare la doctorița și prietena ei de mult timp pentru a i se prescrie o metodă contraceptivă mai convenabilă.

Așezată pe masa de examinare, îmbrăcată doar într-un halat de spital subțirel, Samantha își frecă brațele să nu înghețe de tot din cauza frigului din cabinet. Stresul

legat de povestea căsătoriei și grijile pe care și le făcea în legătură cu sora ei o țineau trează noaptea și îi răpiseră aproape complet pofta de mâncare.

Dr. Luna intră după ce bătuse ușurel în ușă. Femeia, trecută binișor de patruzeci și ceva de ani, fusese doctorița Samantha de când aceasta era adolescentă. Îi prescrisese fiecare antibiotic pe care îl luase vreodată și o susținuse cum putuse în perioada crâncenă a morții mamei ei.

- Iată-te. Ne și întrebam când o să-ți faci apariția pe-aici.

- Bună, Debbie.

Formalitățile dintre ele dispăruseră cu multă vreme în urmă, ceea ce făcuse și mai ușoară orice vizită la medic.

Debbie o îmbrățișă înainte să se așeze în fața ei pe un scaunel rotativ.

- Mă bucur să te văd.

- Ei, viața mea a cam luat o turnură haotică.

- Știu. Nu-mi este dat în fiecare zi să văd fețele pacienților mele în tabloide. Nu-mi vine să cred că te-ai măritat. Nici măcar nu știam că te vezi cu cineva.

- Eu și Blake nu am ezitat deloc când ne-am dat seama ce vrem.

Ceea ce nu era chiar o minciună, dar cu siguranță nici adevărul adevărat. Până acum, replica asta funcționase cu oricine vorbise Samantha oferind-o ca justificare.

- Parte din motivele pentru care mă aflu aici este să-mi dai pastilele acelea contraceptive despre care am discutat.

Debbie zâmbi.

- Desigur. Odată ce te-apuci de ele, te vei întreba de ce ai așteptat atât.

Vorbiră puțin despre avantajele și efectele secundare ale pastilelor, după care Debbie o întreabă:

- Bine, și ce altceva te mai deranjează?

- Nu știu sigur. Nu prea mi-am mai regăsit energia obișnuită în ultima vreme. La început am crezut că e pur și simplu de lene, că mă simțeam într-un soi de lună de miere prelungită. Doar că nu am poftă de mâncare aproape toată ziua și sunt și mai obosită decât în mod normal.

Debbie mângăli câteva rânduri pe foaia pe care o avea în față.

- Febră ai avut?

- Nu.

- Tuse?

- Nu.

- Grețuri, stări de vomă, ceva modificări de scaun?

- Am fost puțin cam amețită. Dar cred că e din cauză că am pauze foarte lungi între mese.

- Hmm.

Debbie se ridică și-și luă stetoscopul petrecut pe după gât. O auscultă la plămâni, după care îi spuse:

- Întinde-te pe spate.

Samantha se relaxă pe masa de examinare în timp ce Debbie o apăsa pe abdomen.

- Te doare ceva?

- Nu.

- Când ai avut ultima menstruație?

Samantha se uită în sus, spre tavan.

- Păi trebuie să-mi vină cam acum.

- Când a fost ultima?

- Nu-mi amintesc. Știi că mereu am avut ciclul neregulat.

O senzație de rău începu să îi frământă stomacul.

Debbie își înclină capul.

- Ce metodă contraceptivă ați folosit tu și Blake?

- Nu sunt gravidă.

- Nici nu am spus asta.

Samantha se ridică în capul oaselor, incapabilă să mai zacă acolo.

- Prezervativele. Și asta de fiecare dată. Am terminat toate cutiile pe care le avea, aproape.

Râse nervos.

- Prezervativele au o rată de eșec de doi la sută.

- Debbie, nu sunt gravidă.

Doctorița o mângâie ușurel pe braț înainte de a se întinde și de a lua din spatele ei un recipient steril.

- Știi unde e baia. Hai să scoatem o posibilă sarcină din motivele pentru starea ta proastă înainte să ne apucăm să căutăm o altă sursă.

Samantha sări de pe masă, ignorând tremurul ușor al mâinii cu care luă recipientul.

- Bine.

Următoarele zece minute fură cele mai lungi din viața ei. Sam studie calendarul lunilor din urmă, înainte să-l fi întâlnit pe Blake, încercând disperată să găsească o dovadă care să o contrazică pe Debbie înainte ca aceasta să revină în cabinet.

Dar când ușa se deschise și Debbie păși înăuntru, Samantha își simți inima căzându-i pur și simplu din piept.

- Felicitări!

Sam sări în picioare clătinând din cap.

- Nu.

- Putem face și un test de sânge, dar chestiile astea sunt foarte exacte. Ești însărcinată, nu bolnavă.

Totul în jur încremeni. Ceasul mare de pe perete își ticăi mai departe secundele cu zgomot parcă asurzitor și avu senzația că întreaga încăpere se strânge în jurul ei ca un sicriu. Pieptul lui Sam începu să urce și să coboare în ritm nebunesc, în timp ce încerca zadarnic să se calmeze și să respire mai adânc. Simțea lacrimi arzându-i ochii.

- Dar am avut grijă.

Debbie o bătu ușurel pe mână și o pofti să se așeze la loc.

- Îmi dau seama că treaba asta este neașteptată. Poate că amândoi ați fi vrut să așteptați puțin înainte de a avea copii, dar asta e.

Ce putea face? Blake avea încredere în ea. Cum era posibil să se fi întâmplat așa ceva? Doar avuseseră grijă.

- Stai jos.

Debbie o ajută să urce din nou pe masa de examinare.

- Respiră adânc. Totul o să fie bine.

- Dar nu înțelegi.

Cum ar fi putut înțelege? Debbie avea în față o tânără femeie proaspăt căsătorită. Oricine în locul ei ar fi fost în culmea fericirii auzind că va avea un copil.

- Atunci ajută-mă să înțeleg. De ce îți este frică?

De zâmbetul iubitor de pe fața lui Blake care avea să se transforme într-un rictus de ură când va afla despre sarcină. Toată încrederea și respectul reciproc aveau să se termine în clipa în care îi dădea vestea asta.

- Nu asta era ceea ce ne doream, șopti Samantha pierdută în gânduri.

- Nu ești prima mireasă care rămâne însărcinată atât de curând. Sunt sigură că soțul tău te iubește. Așa că va înțelege.

Doar că el nu o iubea.

O lacrimă i se scurse pe obraz.

Ridică ochii spre prietena ei dintotdeauna pe-a cărei față se citea o îngrijorare amarnică.

- Ce s-a întâmplat? Nu ai plâns când a murit mama ta și nici când sora ta era în spital, la urgență, ce e?

Deja Debbie se așezase lângă ea și îi ținea mâinile în mâinile ei.

Sugându-și buza de jos și forțându-și ochii să se usuce, Sam clătină din cap.

- Femeile sunt foarte sensibile. Și mai ales femeile însărcinate.

„O, Doamne, sunt însărcinată.“

- Ești sigură că asta este tot?

Incapabilă să îi spună adevărul, Samantha doar dădu din cap.

- Sunt pur și simplu șocată. Am nevoie de timp ca să mă obișnuiesc cu ideea.

- Mereu te-ai obișnuit cu situația, indiferent ce ți s-a întâmplat.

- Știu.

- Foarte bine. Hai să trecem în revistă câteva lucruri pe care trebuie să le știi. Te voi trimite la dr. Marzikian...

Debbie continuă să îi vorbească despre primele luni de sarcină și ce avea să se întâmple în timp ce Samantha asculta numai pe jumătate.

Iar când ieși din cabinet cu o rețetă pentru vitamine folositoare în perioada prenatală în loc de una pentru contraceptive, Samantha avu senzația că în viața ei nu fusese atât de singură.

Și până ce ajunse la mașină, șiroaie lungi de lacrimi îi brăzdară obrajii fără să poată face nimic să le oprească.

Jeff Melina, avocatul personal al lui Blake, era așezat în fața lui, fluturând un document.

- Taică-tău a fost un mare nemernic.

- Spune-mi ceva ce nu știu.

- N-am văzut un testament mai greu de atacat în viața mea. Ai zice că e imposibil să nu găsești undeva o chichită prin care să contesti ceea ce ți se cere să duci la îndeplinire, dar nu.

Nu erau tocmai vorbele pe care voia să le audă Blake.

- Trebuie să găsești ceva.

Jeff aruncă documentul pe birou.

- Am căutat. E ca și cum taică-tău știa că te vei însura numai pentru a putea pune mâna pe moștenire, după care te vei grăbi să divorțezi.

Nu avusese cum să nu fie deplin onest cu avocatul încă de la început.

- Mi se duce tot planul de răpă.

- Dacă ai putea găsi un doctor fără scrupule care să fie de acord să modifice fișele medicale ale Samanthei, ca să pară că nu poate rămâne gravidă... Of, nu mă lua în seamă.

Blake clătină din cap.

- Samantha se duce la medicul ei acasă, în L.A., săp-tămăna asta ca să-i prescrie pastile contraceptive.

Jeff bătut ușurel în birou.

- Deci până la urmă *chiar te culci* cu ea. Nu mă gândeam că vei ajunge până acolo.

- A fost mai ușor să cedăm tentației decât să ne prefacem că nu ne interesează.

Blake de-abia aștepta să se urce în avionul spre casă în seara aceea, mai târziu. Voia să ajungă acasă să se culce din nou cu ea. Îi fusese dor de ea. Când vorbisera la telefon mai devreme i se păruse că avea vocea schimbată. Cu siguranță o supăra ceva. O întrebase despre asta, dar femeia nu-i spusese decât că nu se întâmplase nimic.

- Știi, mai e o posibilitate pe care nu ai luat-o în considerație.

Blake se socotea un tip foarte meticulos.

- Ce putea să-mi scape?

Jeff îl privi ferm.

- Să o lași însărcinată.

- Care parte din „să-i prescrie pastile contraceptive” nu ai înțeles-o?

- E nevoie de două mijloace de contracepție în prima lună.

Blake se ridică și începu să se învârtă prin încăpere.

- Dumnezeule, Jeff. Glumești cu mine, nu?

- De secole întregi femeile i-au păcălit pe bărbați rămânând însărcinate. Și totdeauna au vrut să se bucure de drepturi egale.

Blake clătină din cap hotărât.

- Oprește-te. Știu că ai senzația că sunt un mare nemernic, dar nici chiar în halul ăsta.

Evident, avocatul lui era unul, ceea ce se putea dovedi folositor la tribunal, în general, dar în situația asta specifică, nu.

- Slujba mea este să găsesc o cale legală prin care tu să obții ceea ce-ți dorești. E o simplă sugestie. Ai putea încerca să vorbești cu ea, să o rogi.

- Să vorbesc cu ea să o rog să rămână însărcinată?

- De ce nu? În mod evident, a existat un preț pentru a fi de acord cu ce i-ai cerut prima oară.

Pe Blake începu să-l doară capul. Jeff depășise o limită nevăzută, chiar dacă exista ceva adevăr în vorbele lui.

- Nu e vorba de o prostituată, Jeff.

- O plătești zece milioane de dolari ca să fie soția ta timp de un an și te și culci cu ea.

Într-o clipită, Blake se năpusti peste birou. Prinzându-se cu putere de marginea lui își apropie amenințător fața de a lui Jeff.

- Să nu îndrăznești!

- Ho, ho, băiete, liniștește-te. Nu mi-am dat seama că ții la ea cu adevărat. Îmi pare rău.

Jeff se făcuse cenușiu la față.

Blake se îndepărtă întrebându-se dacă nu era cazul să-și caute un alt avocat. Ceva din felul în care Jeff vorbea despre Samantha, ca și cum nu era altceva decât un lucru, o piesă de mobilier, îl făcea să vadă roșu înaintea ochilor.

- Cred că am terminat ce aveam de vorbit.

Blake trebuia să iasă din birou înainte să înceapă să-l pocnească, cu sete.

Jeff își netezi cravata în timp ce se ridica.

- Dacă și ea ține la tine pe jumătate cât pari că ții tu la ea, s-ar putea să spună da și să-ți facă un copil. Femeile sunt foarte sentimentale cu genul acesta de lucruri.

Oare unde mai auzise Blake vorbele astea înainte?

Poate.

capitolul 11

Blake avea de gând să vorbească cu Samantha în seara aceea. Fiindcă nu mai putea continua să țină pentru el porcăriile stipulate în testamentul lui taică-său. Onestitatea era cuvântul de căpătâi în ceea ce îi privea. Încrederea deplină a Samanthei în el avea să îl transforme într-un om mai bun. Îl speria faptul că Jeff se gândea că ar fi putut să o forțeze pe Samantha să rămână însărcinată ori că Blake ar fi fost în stare să o folosească în felul acela. Oare se „bucura“ de o reputație chiar într-atât de oribilă? Poate că da. Nu erau prea mulți cei care aveau o părere bună despre el, în afară de ea, poate.

Așa că brusc i se păru de maximă importanță să se bucure în continuare de încrederea ei.

Tocmai trecuse de ora șase când intră în casa lui din Malibu. Zgomotul pe care îl făcea Mary în bucătărie îl atrase mai întâi în direcția aceea.

- Sper că ai făcut suficient pentru două guri, spuse el atrăgând atenția femeii.

- O, ai venit. Slavă Domnului! Credeam că va trebui să te sun.

- Să mă suni? De ce? S-a întâmplat ceva?

Blake se uită de jur împrejur în bucătărie, așteptându-se ca Samantha să intre dintr-o clipă într-alta. Nu era la fel de obișnuită ca el cu serviciile lui Mary și adesea venea să-i dea o mână de ajutor la treburile casnice.

- E vorba de Samantha. Aproape că nu a ieșit azi din camera voastră.

În cap i se declanșă parcă o sonerie de alarmă.

- Se simte rău?

Deja era în drum spre scări.

Mary îl urmă cu prosopul de vase în mâini.

- Nu știu. Spune că nu are nimic. Dar nici nu mă-nâncă și am și auzit-o plângând.

Blake urcă treptele câte două odată și intră în goană în cameră. Ușa se deschise imediat și o auzi pe Samantha în baie. Suspinele femeii îi împlântară parcă un pumnal în inimă. Când o auzi înjurând, însă, se gândi că era mai bine să rămână singuri.

- Mă ocup eu, îi spuse lui Mary.

Închizând ușa în urma lui, Blake păși în cadrul ușii de la baie și dădu cu ochii de Samantha așezată cu spatele rezemat de cadă și capul sprijinit de genunchii ridicați.

- Samantha?

Se apropie de ea în timp ce-i rostea numele.

Când ea își ridică ochii scăldați în lacrimi ca să-i întâlnească pe ai lui, ceva în pieptul lui se rupse. Ce naiba putea fi atât de groaznic? Oricât s-ar fi vorbit despre faptul că femeile sunt sensibile și sentimentale, până acum nu văzuse asta la femeia din fața lui. Buzele îi tremurau și din ochi îi izvorâră alte șiroaie de lacrimi.

- Iubito, ce s-a întâmplat?

Dădu să o ia în brațe, dar ea opuse rezistență.

- Nu au... nu... nu au funcționat, băigui ea.

- Ce nu a funcționat?

Se așeză în genunchi și își păstră mâinile pe umerii ei ca să nu se poată întoarce.

Samantha se întinse după o cutie căzută la picioarele ei și i-o flutură în fața ochilor.

- Astea.

Îi trebuiră câteva secunde să recunoască ce avea în mână. Pachețele de prezervative fuseseră aruncate prin baie, peste tot, ca și cum Samantha se luptase efectiv cu ele. Câteva cutii erau pe blat, altele erau lângă cadă.

- Nu pricep ce vrei să spui.

Samantha mai luă o cutie și o aruncă spre coșul din partea cealaltă a încăperii.

- Nu au funcționat! țipă ea.

Mai luă un pachet și îl aruncă fără să nimerescă.

„N-au funcționat? Ce naiba vrea să spună?”

Ea își îngropă din nou fața în genunchi.

- Sunt însărcinată.

„Ei, drace!” Fiecare nerv din trupul lui zvâcni. Blake inspiră adânc, pregătindu-se pentru ce era mai rău - mai concret, nu știa pentru ce. Sentimentul de groază nu veni. Dezamăgire? Nu, nici asta nu era. Șoc? Da, cu siguranță se putea spune că e șocat. Ultimul lucru la care s-ar fi putut aștepta la venirea acasă după întâlnirea cu avocatul la care discutase despre necesitatea de a avea un moștenitor fusese să o audă pe soția sa vremelnică spunându-i că-i va dăruia un copil. Iar sentimentul acela de neîncredere și uluială profundă de a ști că femeia asta care tremura pe podeaua băii lui îi purta copilul în pântec nu aveau cum să îi treacă atât de repede.

La dracu', nu era de mirare că Samantha era atât de afectată.

Blake o cuprinse în brațe.

Ea aproape că se ghemui ca un copil.

- Nu-i nimic, îi murmură el mângâietor în ureche.

Suspinele ei erau atât de reverberante, atât de sfâșietoare, încât simți vinovăția acută pe care nu ar fi putut s-o simtă decât bărbatul care o adusese în situația aceasta.

- O să fie bine.

Și chiar avea să fie.

Într-un fel.

Sau altul.

- Șșșșt.

- Nu am vrut să... să se în... întâmple așa.

Reuși să spună asta printre hohote.

- Știu.

Și chiar știa. Fără nici o îndoială, știa că Samantha nu ar fi făcut în ruptul capului așa ceva cu bună știință.

Vanessa? Absolut! Dacă nu din alt motiv, pur și simplu pentru a fi ducesă.

Jaqueline? Probabil că nu. Dar, pe de altă parte, nici nu era croită să fie mamă.

Samantha? La dracu', nu. Soția lui era prea cinstită pentru jocuri și prea onestă pentru genul acesta de înșelătorii. Cel puțin în ceea ce-l privea pe el. La urma urmei, *onestitatea* era cuvântul lor de căpătâi.

Blake se ridică și o luă în brațe pe Samantha să o ducă de-acolo, de pe câmpul de bătaie cu prezervativele. Dumnezeu, cum de mama dracului avea atâtea cutii de chestii de-astea? O, da, Vanessa jurase că era alergică la toate celelalte mărci în afara celei pe care o vedea acum pe toate cutiile împrăștiate peste tot pe jos.

În dormitor, se întinse ușor pe pat cu Samantha în brațe, fără să se dezlipească câtuși de puțin de ea. Suspi-nele femeii se transformară curând în scâncete și apoi în gemete, și o simți relaxându-se pe pieptul lui și în cele din urmă cedând cuprinsă de un somn adânc și atât de bine-venit. Tot timpul cât o ținuse în brațe, Blake o mângâiasse pe cap, spunându-i că era acolo, alături de ea, și că totul se va rezolva.

Avea el de gând să facă într-un fel încât să se rezolve totul.

În timpul nopții, Samantha se trezi de câteva ori, de fiecare dată cu brațul lui Blake în jurul taliei ei ori cu degetele mângâindu-i pielea. Somnul agitat după cât de istovită fusese o făcu să se scoale de dimineată cu ochii încetoșați și o durere crâncenă de cap. Asta fără a mai pune la socoteală lipsa poftei de mâncare ce-i devenise deja obișnuință și rușinea groaznică față de Blake, care o surprinsese pe podeaua băii înconjurată de cutii de prezervative bune de nimic, ceea ce o făcuse pe Samantha să-și închipuie că nu se putea mai rău de-atât.

Dar pe urmă își aminti de sarcină.

Ceea ce înrăutăți simțitor lucrurile.

Vezica o forță să se ridice din brațele lui Blake și din căldura patului. El nu se mișcă atunci când ea alunecă ușor de lângă el și se duse la baie.

Probabil că la un moment dat în timpul nopții, Blake curățase mizeria pe care o făcuse ea. Cutiile fuseseră aruncate sau băgate cine știe unde. Foarte bine, își spusese. Nu voia să mai vadă prezervative în viața ei.

În oglindă observă cearcănele negre de sub ochi și machiajul care îi cursese și se întinsese pe față. Părul îi era ciufulit și nici nu se îmbrăcase în cămașa de noapte înainte să se prăbușească în pat.

Ce dezastru!

Fortându-se să nu se mai privească, Samantha se băgă să facă un duș lung și fierbinte. Și chiar dacă gândurile o purtau mereu la ce avea să se petreacă în continuare cu ea și Blake, se strădui să le alunge.

Nu mai era cazul să facă presupuneri. Avea să se ocupe calm și rațional de fiecare etapă a relației ei cu el și să facă tot ce-i stătea în putință să nu se lase dominată de emoții. Sarcina asta nu era ceva ce să-și fi dorit vreunul dintre ei. Doar că era reală. Sam știa că nu ar fi putut renunța la copilul ei sau, și mai rău, să facă avort. Era un adult responsabil, nu o adolescentă fără posibilitatea de a alege.

Durerea de cap i se mutase la ceafă când ieși de la duș. Puțină cremă de față, puțin gel sub ochi și se simți aproape om din nou. Când ieși din baie înfășurată într-un halat pufos, se aștepta să-l găsească pe Blake în continuare adormit.

Însă nu era.

Îmbrăcat încă în hainele mototolite cu care dormise, bărbatul era aplecat deasupra unei tăvi mici pe care o adusese din bucătărie. Samantha observă pe ea cafea, lapte și suc și câteva farfurii. Pline cu biscuiți sărați, pâine prăjită și ouă fierte tari.

- Ce-i asta?

Blake o prinse de cot și o îndemnă să se așeze. Un zâmbet senin îi apărură în colțul buzelor când se așeză pe scaun în fața ei.

- Femeile însărcinate își încep de obicei ziua, în primul trimestru, cu mâncare simplă pentru a nu-și deranja stomacul.

Rosti vorbele acestea de-al căror adevăr Samantha devenise cât se poate de conștientă pe pielea ei ca și cum ar fi citat dintr-un manual.

- Și de unde ai aflat asta?

- Azi-noapte în timp ce tu dormeai, mi-am folosit telefonul pentru a căuta și altceva în afară de ultimele cifre ale acțiunilor de pe piață. Am adus cafea - fără cafeină -, dar în articolele pe care le-am citit scria că probabil nu vei avea chef de ea, continuă împingând un pahar de lapte de pe tavă spre ea. Laptele este însă absolut obligatoriu pentru bebeluș și pentru tine.

La auzul cuvântului „bebeluș“, Samantha simți din nou cum ochii i se umplu de lacrimi. Până acum nu se gândise la ce se petrecea cu ea decât în termeni de „sarcină“, un eveniment ce avea să schimbe tot.

- Ce draguț din partea ta!

- Acesta sunt eu, drăgălășenia în persoană.

- Blake..., începu ea.

- Stai puțin, o luă el de mână și se aplecă alături de ea. Avem multe de discutat, dar pentru moment hai să ne oprim puțin. Tu trebuie să mănânci, iar eu am mare nevoie de un duș.

Îi mângâie încheietura în interior cu degetul mare în timp ce vorbea.

- Dar...

Îi puse un deget pe buze.

- Șșșt...

Samantha dădu din cap, încuviințând să amâne pentru moment discuția ce trebuia să aibă loc.

Blake zâmbi și se ridică. Dar înainte să iasă din cameră, se mai aplecă o dată ca să o sărute scurt și tandru pe buze.

Poate că până la urmă totul avea să funcționeze.

O oră mai încolo, erau amândoi așezați pe șezlonguri pe veranda din spate ce dădea înspre ocean. Blake era îmbrăcat cu pantaloni scurți maronii și un tricou simplu ce se întindea pe mușchii tari ai pieptului lui. Curenții obișnuiți pe coastă erau acum departe de țărm, oferind soarelui posibilitatea să strălucească netulburat și temperaturilor să crească până la douăzeci și ceva de grade.

Era adevărat că ideea lui Blake în privința micului dejun făcuse minuni, în afara cafelei pe care Samantha o abandonase în favoarea unui ceai de plante din care sorbea acum dintr-o cană caldă.

De când ieșiseră din dormitor, nici unul dintre ei nu mai spusese nimic despre bebeluș. Dar acum tăcerea dintre ei se întindea infinită precum oceanul.

- Deci, îl auzi Samantha pe Blake.

- Deci.

Un zâmbet nervos îi apărură fugăr pe buze. Măinile începură să i se frângă în poală.

- Nu am vrut să se întâmple asta.

Era singurul lucru pe care îl voia cu disperare de la Blake: să înțeleagă asta. Până la urmă, singurul motiv pentru care omul venise la ea să-și găsească o mireasă pentru un timp era să elimine posibilitatea ca o femeie să se insinueze în viața lui pentru totdeauna. Și iată că ea făcuse exact asta. Chiar dacă după un an căsnicia lor lua sfârșit, un copil avea să rămână legătura lor permanentă. Pentru totdeauna.

- Mi-ai spus asta deja.

- Am nevoie să mă crezi.

- Uită-te la mine, Samantha.

Ezită puțin înainte să ridice ochii spre ochii lui. Și acolo dădu de o privire blândă și luminoasă. Aceași pe care o avusese când ieșise ea de la duș.

- Nu m-am gândit nici un moment că ai plănuțit, ai vrut ori te-ai așteptat să rămăi însărcinată cu mine.

Un suspin de mare amărăciune ieși involuntar de pe buzele femeii. Își întinse degetele forțându-se să elimine într-un fel tensiunea.

- Bine. Asta e foarte bine.

Uitându-se în spate, înspre ocean, Blake spuse:

- De mult timp suspectezi că ai fi însărcinată?

Samantha clătină din cap.

- Nu. Habar nu aveam.

Îi povesti despre vizita la medic și despre cum aflate despre sarcină.

- Și doctorița ți-a zis că prezervativele au doi la sută rată de eșec?

- Da. Îmi închipuiam că statistica asta se datora unor adolescenți nesăbuiți care habar nu au ce să facă, nu unor adulți inteligenți.

Se gândiră amândoi la asta câteva minute. De data asta, liniștea le făcea bine, căci dispăruse senzația de stânjeneală.

Când Samantha se uită din nou la Blake, fața lui își schimbase expresia într-una de durere.

- La ce te gândești?

El clătină din cap.

- Încerc să găsesc o cale să te întreb ceva.

- Întreabă-mă pur și simplu.

- Și dacă îmi dai un răspuns pe care nu aș vrea să-l aud?

Ei asta era... pur și simplu onestitatea lui față de ea o dădea pe spate. Pentru o clipă, Blake părea să fie un om vulnerabil în fața durerii și a suferinței, ca oricine altcineva. Și în loc să-l coboare în ochii ei, îl făcu și mai minunat și demn de iubire.

Înghiți în sec, dându-și seama că în mintea ei apăruse ideea de iubire. De unde naiba? Fir-ar să fie, sarcina asta deja îi afecta emoțiile și o făcea să o ia razna.

- Dacă vrei un răspuns, va trebui să riști să pui întrebarea. Din partea mea, să fii sigur că vei primi un răspuns onest.

Ochii lui cenușii îi întâlneau pe ai ei.

- Vrei să păstrezi copilul?

Ei îi sări inima din piept.

- Vrei să renunți la el - să fac avort?

Totul înăuntrul ei începu să se frământa. Nu putea descifra expresia de pe fața lui Blake și nu-și dădea seama ce avea în minte. Oare o întreba doar pentru a afla ce simțea ea, ori voia de fapt să o pună să facă avort după care să-și continue viața?

- Îți răspund la întrebare după ce îmi răspunzi tu la a mea.

Ceea ce era corect.

- Eu nu m-am gândit nici o secundă că ar putea exista altă variantă decât aceea de a păstra copilul.

Blake își coborî brusc umerii în față. De ușurare ori de dezamăgire?

- Blake?

El zâmbi.

- Mă bucur să aud asta.

- Te bucuri?

- Chiar da. Știu că toate acestea se întâmplă foarte rapid. Nu e cum ne-am închipuit nici unul dintre noi că va fi, dar...

- Dar?

Blake se ridică de pe șezlong și începu să facă pași încoace și încolo.

- Uite ce e. Nu mai suntem copii. Cu zece ani în urmă, gândurile mele ar fi fost altele - și ale tale probabil, cred.

Așteptă ca ea să încuviințeze din cap și continuă.

- Când doi oameni, care nu sunt copii, se trezesc că sunt însărcinați, merg înainte și fac copilul. Iar partea super în situația dată este că noi suntem deja căsătoriți.

„O, Doamne, a luat-o deja mult înainte.“

- Planul nu a fost să rămânem căsătoriți.

El se opri din mers și se apropie ca să se așeze pe marginea șezlongului ei.

- Știu. Și poate că nici nu vom rămâne. Dar cred că un copil schimbă lucrurile. Ba nu. Știu că un copil schimbă lucrurile. Dar până ce amândoi știm ceea ce dorim cu exactitate, eu zic să o luăm pas cu pas.

- Cum adică?

- Mie îmi place punctul în care suntem acum, Samantha. Îmi place să vin acasă știind că tu ești aici, așteptându-mă. Și până când unul dintre noi își va dori să schimbe asta, eu zic să continuăm exact în felul acesta.

Privirea lui pătrunzătoare o căută pe a ei.

- Și după ce se termină anul? După ce se naște bebelușul?

- Anul ca perioadă nu trebuie să se schimbe.

Ceea ce știa și ea, doar că auzindu-l spunând asta cu voce tare o făcu să se simtă ca și cum ar fi primit o găleată de apă rece în cap.

- Nu voiai să auzi asta, spuse el văzându-i reacția.

- Ba nu. Exact asta a fost înțelegerea noastră.

Mâna lui urcă ușor pe piciorul ei și îi rămase pe genunchi.

- Tu ai vrea mai mult de un an?

- În clipa asta nu știu ce aș vrea. Tocmai am aflat că sunt însărcinată. Și că statutul de mamă este pentru totdeauna. Acesta este singurul lucru sigur și palpabil ce se va petrece. Tot restul este numai un mare semn de întrebare.

- În cazul acesta, să-ți mai ofer ceva sigur și palpabil. Bătu ușurel cu mâna pe genunchiul ei. Eu voi fi tatăl acestui copil. Și nu vă voi abandona niciodată nici pe tine, nici pe copil. Ai cuvântul meu.

Ceea ce ea știa că era adevărat. Complet deosebit de ceea ce ar fi spus un duce flusturatic cum ai fi crezut că era Blake. Doar că nu era.

- Pot să te întreb ceva?

Știa că avea să îl marcheze cu întrebarea ei, dar simțea nevoia să îi cunoască gândurile.

- Desigur.

- Tu vrei să fie mai mult decât un an?

El nu răspunse imediat, trase o gură zdravănă de aer în piept.

- Cred că îi datorăm copilului nostru să încercăm să prelungim intervalul acesta.

- Să rămânem căsătoriți pentru copil?

Oare nu suna la fel de patetic precum o replică dintr-un serial siropos?

Nu îi răspunse. În schimb, o întrebă:

- Ție îți place aici cu mine?

Ce întrebare prostească. Sigur că îi plăcea.

- Nu e prea rău.

El izbucni în râs.

- Atunci lasă deoparte termenele și contractele până ce ți se va părea că e prea rău.

- Putem face asta?

- Draga mea, putem face absolut orice poftim, la dracu'.

Atunci izbucni și ea în râs. Un râs adevărat, așa cum nu mai putuse să râdă din momentul în care aflase de sarcină.

- Până ce e prea rău, atunci. Ceea ce mi se pare cu adevărat rău sunt grețurile de dimineată.

Râdea și el acum și se apropie mai tare de ea.

- Astea nu-s nimic. Am auzit că nașterea propriu-zisă e cu adevărat rea.

- Mda, dar nici asta nu contează. O să mă îngraș. Ceea ce ca dracu' de rău.

Mâna lui Blake sui pe coapsa ei, trecu de șold și se opri pe abdomenul acum plat.

- Pun pariu că o să fii adorabilă cu burtică.

- Ha, asta zici acum. O să ți se pară foarte rău mai încolo, sunt sigur.

Mâna lui caldă i se înfășură în jurul mijlocului ei și în sus, pe coaste. Și când ajunsese într-o parte, deasupra sânelui, trecu cu degetul peste sfârcul ei acoperit.

- Și ăștia se vor umfla. Ceea ce nu va fi rău deloc.

Vocea i se făcu mai răgușită.

Se aplecă în față. Căldura respirației lui se simți chiar pe buzele ei.

- Pot să fac față tuturor acestor lucruri rele, dacă poți și tu.

- Asta e o provocare?

Ochii lui sclipiră obraznici.

- Poate.

- Mi se pare foarte rău că știi perfect pe ce butoane să apeși în ceea ce mă privește.

Buzele lui rămaseră deasupra buzelor ei, fără să o atingă, dar atât de aproape...

- Deja sunt rău?

- Mă descurc.

Un sărut rapid pe buze nu îi era de ajuns. Se aplecă în față, dorindu-și mai mult. Dar el se trase ușor înapoi.

- Mă bucur că tu ești cea care-mi va face un copil, îi mărturisi el. Vei fi o mamă minunată.

- Nu ai de unde să știi asta.

- Ba da, am.

Atunci o sărută și o sărută până ce avu senzația că în capul ei roiesc mii de stelute și uită că erau afară unde putea să îi vadă întreaga lume.

În brațele lui Blake care o săruta și o mușca ușor coborând cu gura de la buze și obraji și gât, lumea întreagă nu era un loc prea rău.

capitolul 12

Senzația oribilă de dimineată se intensifică în loc să treacă. Ceea ce era foarte rău! În fiecare zi, Blake, ca un soldat devotat ce era, îi cânta în strună că „grețurile“ erau teribile, dar că avea să fie alături de ea și să o ajute să treacă de ele. Căzuseră de acord să nu anunțe nimic despre sarcină în primul trimestru, în principal din cauza riscurilor de apariție a unor posibile complicații și de pierdere a sarcinii. Doctorul îi asigurase pe amândoi după luna a doua că nu aveau de ce să-și facă griji, dar așteptară până să spună ceva cuiva.

Samantha nu îi dezvălui nimic Elizei, ceea ce nu îi fu deloc ușor. Dar se gândi că era mai bine să nu știe nici ea, ca să evite să se scape din greșeală pe cine știe unde în vreo conversație.

După cum promisese, Blake rămase alături de ea. Erau situații în care era nevoit să zboare spre Europa, dar călătoriile erau scurte, cel mult de trei zile. Era oribil când lipsea de acasă, dar minunat când se întorcea.

Zilele începură să zboare. Noaptea erau mereu memorabile în brațele lui Blake. Și apoi, exact cum îi spusese medicul, zâna grețurilor de dimineată își încetă vizitele zilnice.

Blake se întoarce acasă de la birou după o zi pe care Samantha o petrecuse scoțând piese de mobilier și chestii atârinate pe pereți dintr-o cameră de vizavi de a lor. Trăgea de o măsută de lângă pat, când țipătul alarmat al lui Blake răsună din ușă:

- Ce naiba faci acolo?

Ea scăpă măsuta, aproape pe picior.

- M-ai speriat, îi spuse.

Blake se apropie de ea cu mâinile în șolduri.

- Nu ar trebui să ridici mobila.

Mătură cu privirea întreaga încăpere.

- Ai scos de aici tot?

Nu mai rămăsese decât șifonierul imens, patul și mesele.

- Da, și ce? Am vorbit că aici va fi camera copilului, șopti ea cu grijă să nu se audă până la Louise care era în camera lor, făcând curat.

- Nu e în regulă chestia asta, spuse el printre dinți. Louise, Mary? strigă tare.

- Ce faci?

Louise intră în cameră în goană, cu ochii mari, alarmată.

- S-a întâmplat ceva?

- Du-te și cheamă-l pe Neil, îi porunci Blake.

Samantha îl apucă de braț, confuză și speriată totodată. Oricât încercă să îl facă să-i spună ce se întâmplase, el așteptă până ce Louise, Mary și Neil se aflau toți trei în fața lor înainte să deschidă gura.

Și când o deschise, Samantha amuți din cauza șocului.

- Samantha e însărcinată.

Ei îi pică fața. Nu aveau de gând să spună nimănui înainte de vizita următoare pe care o aveau programată la doctor. În câteva clipe însă, îi înțelese motivele.

- Știam eu, spuse Louise aruncând o privire către Mary.

Mary ridică din umeri și îi zâmbi blajin și matern.

- Sigur că e.

- Știați?

- Drăguț, aici locuim. Sigur că știam.

Blake se întoarse spre Neil.

- Nu vă uitați la mine. Eu habar nu aveam.

- Dacă voi, doamnelor, știți că Samantha e însărcinată, de ce ați lăsat-o să mute toată mobila asta pe-aici?

Neil aruncă o privire prin cameră.

- Nu a vrut să o ajutăm.

- Nu am avut nevoie de ajutorul lor, se apără Samantha apărându-i și pe ei în același timp. De ce, care-i problema?

Neil făcu un pas în față.

- Femeile însărcinate nu ar trebui să ridice greutate.

Blake zâmbi și îl bătu prietenește pe spate pe Neil.

- În sfârșit cineva care înțelege.

- A, asta era? Nu credeți că sunt capabilă să golesc camera asta?

O, acum chiar începuse să se enerveze. Dintre toate chestiile misogine pe care le auzise...

- De acum înainte, nu mai vreau ca Samantha să ridice ceva mai greu decât o farfurie ori o pungă de cadouri. Și dacă punga de cadouri e prea grea, nici pe aceea.

Blake nu vorbea cu ea, ci pe lângă ea, cu angajații.

- Acum stai puțin că...

Mary se dădu înapoi și îi făcu semn lui Louise.

- Cred că trebuie să ieșim.

- Blake are dreptate, își exprimă și Neil opinia. Lasă-mă pe mine să te ajut cu chestiile astea. Nu ai de ce să pătești ceva sau bebelușul să pătească ceva.

Samantha ridică brațul brusc, în momentul în care Neil dădu să se apropie ca să ridice măsuta cu care se luptase ea mai devreme.

- O clipă! Sunt gravidă, nu invalidă. Doctorul nu a pomenit nimic de vreo restricție.

- Neil, aproape că lătră Mary înspre el. Cred că este cazul să îi lăsăm pe Samantha și pe Blake să-și rezolve chestiile astea între ei.

Cei trei ieșiră tiptil, lăsând-o pe Samantha să-și țină gura, ținându-și firea aprigă gata să izbucnească, în timp ce Blake o privea cu o expresie de neclintit pe față.

- Credeam că am decis că nu vom spune încă nimănui despre copil.

El se uită prin cameră.

- Da, dar cred că nu am luat în calcul situația asta. La dracu', Samantha, ai fi putut să pățești ceva mutând mobila aia pe-aici așa.

- Sunt doar chestii ușoare.

- Ba sunt grele și nu era cazul să le ridici.

- O, te rog...

Blake ridică mâna, făcând-o să tacă.

- Dacă ridikai, de exemplu, masa asta - spuse Blake trăgând un picior lemnului din fața lui, și începea să te doară burta?

Un fior de îngrijorare neașteptat o surprinse și pe ea.

- Probabil că nu s-ar fi întâmplat asta.

- Dar dacă se întâmpla?

Samantha se uită prin cameră, observând parcă pentru prima oară mărimea patului de două persoane, și fonierul greu și solid pe care era hotărâtă să îl împingă afară din încăpere înainte să o întrerupă Blake.

Poate că Blake avea dreptate.

- Să știi că pot ridica pungi pentru cadouri, spuse printre dinți.

Blake se apropie de ea și o trase în brațele lui. Măinile lui reci îi mângăiară spatele în sus și în jos și îi auzi bătăile puternice ale inimii. Se speriasse, chiar își făcuse griji din pricina ei. Iar femeia sensibilă din ea nu se putu abține să nu fie încântată de faptul că bărbatului îi păsa. Femeia independentă, însă, ridică pumnul în aer, revoltată.

- Te rog să-mi promiți că pe viitor o să ceri ajutorul celorlalți.

Nu făcea niciodată promisiuni câtă vreme nu știa sigur că se va putea ține de ele, așa că nu se grăbi să rostească vorbele pe care dorea el să le audă.

Blake se dădu înapoi și îi prinse capul în mâini.

- Promite-mi.

- Mă simțeam atât de bine astăzi. Cred că a trecut perioada greturilor matinale.

- Promite-mi.

Blake nu era dispus să renunțe.

- OK. Bine. Nu o să mai ridic nimic greu. Mulțumit?

Vorbele îi ieșiră tăioase și mai răstite decât fuseseră intenționate, dar lui Blake nu păru să-i pese. În ochi îi apăru zâmbetul.

- Promiți?

- Promit! spuse împingându-se în pieptul lui. Dumnezeu, mereu îți iese totul cum vrei?

Dând din cap că da, Blake plusă:

- Îți promit că sar eu să te ajut cu orice vrei să ridici. Nu va trebui să mă bați la cap să fac ceva.

- Bine, prietene, în cazul acesta să vedem de ce ești în stare. Vreau camera asta goală ca să pregătesc pereții și să îi zugrăvesc.

Blake ridică ochii și se strâmbă încruntat.

- Cu vopsea? Nu are vaporii? o întrebă.

Femeia și dădu seama că înainte de asfințit avea să trebuiască să mai facă și alte promisiuni.

În cele din urmă, promise să lase munca grea pe seama lui Blake și a altora pe care îi angaja el ca să rezolve treburile, iar Samantha avea frâu liber să dicteze, să aleagă și să cheltuiască exact cât considera necesar pentru a face ce schimbări voia.

În loc să-i anunțe printr-o scrisoare pe avocații tatălui lor despre sosirea unui moștenitor, Blake alese o cale mult mai spectaculoasă. Îndată ce Samantha se simți suficient de bine ca să călătorească, își făcură planul să meargă la casa familiei lui să împărtășească vestea tuturor celorlalți.

Cei câțiva invitați din jurul mesei își petrecură întreaga cină zumbăind de curiozitate până ce Blake în sfârșit le făcu semn să tacă și o luă pe Samantha de mână.

- Cred că până acum majoritatea ați ghicit deja de ce v-am rugat să veniți aici în seara asta, începu el.

- Știi cât de mult îmi place mie să ghicesc chestii, strigă mama lui din capătul celălalt al mesei.

Cei dimprejur râseră așteptându-l să continue.

- Samantha și cu mine așteptăm un copil la sfârșitul lunii ianuarie.

- Știam eu.

Gwen sări în picioare și dădu roată mesei să o îmbrățișeze pe Samantha și apoi și pe el.

Urmă un cor de felicitări și de urări de bine. Dacă vreunul dintre cei aflați în încăpere se întrebă când avușese timp Samantha să rămână însărcinată, nimeni nu spuse nici un cuvânt.

Doar Howard îi prinse privirea de la capătul celălalt al mesei și își strânse buzele, înciudat. Blake îl învinovătea pe taică-său pentru înrăutățirea relațiilor cu vărul lui. Dacă bărbatul nu l-ar fi nominalizat pe el ca al doilea moștenitor din testament, poate că Blake și Howard ar fi fost mai apropiați. Din păcate, nu se întâmplase așa. Paul se aplecă în față și îi șopti ceva fiului lui, iar Blake își îndreptă din nou atenția asupra soției lui.

Samantha radia de mândrie și avea acea aură specifică pe care se spunea că o au numai femeile însărcinate. Era îmbrăcată cu o rochie de vară cu mâneci scurte și o centură în jurul taliei încă subțiri. Observase că sâniile se măriseră puțin și că acum erau și mai sensibili la atingere decât înainte, când făceau dragoste. În fiecare zi se minuna de câte o schimbare. La ultima vizită la medic, înainte de a traversa oceanul, auziseră inimioara copilului bătând iute și puternic. Ochii Samanthei se umpluseră de lacrimi și el simțise un nod dureros în stomac. Sentimentul brusc de atașament pentru copilul nenăscut încă i se păru mai solid decât simțise ceva vreodată în viața lui. Sau, mă rog, aproape decât orice altceva.

Privirea îi căzu pe soția lui în mijlocul oamenilor care trăgeau de ea să o îmbrățișeze. Identificarea iubirii pe care o simțea pentru copilul lui îl sili să se confrunte cu o altă realitate.

Iubirea lui pentru Samantha.

Și în loc să se descotorosească de ele cât putea de repede, pentru a nu avea parte de emoții ce s-ar fi putut dovedi distructive, Blake le ținu cât mai aproape la pieptul lui precum o mână bună la o partidă de poker. Avea suficient timp să descifreze sentimentele Samanthei înainte să se deschidă cu totul față de ea. Blake nu avea obiceiul să joace vreo carte înainte să fie sigur că va câștiga jocul.

Parker rămase singur cu Blake într-o cameră înainte să plece de la petrecere la sfârșitul serii.

- Văd că te-ai asigurat că poți îndeplini toate cerințele tatălui tău.

Vorbele lui îl făcură pe Blake să se simtă cumva cu conștiința încărcată. Deși nu făcuse nimic cu bună știință pentru a-și atinge scopul suprem, faptul că nu-i pomenise Samanthei de nevoia de a avea un moștenitor îl copleșea.

- Așa se pare, răspunse Blake.

Parker îi întinse mâna.

- Ne mai întâlnim după ce se naște pentru a semna hârtiile. Felicitări încă o dată!

- Mulțumesc.

În timp ce Blake îl urmărea cu privirea pe Parker, simți că se uita cineva spre el. Când se întoarse, dădu cu ochii de Samantha stând în hol.

- Era avocatul tatălui tău, nu?

Blake dădu din cap scurt.

- Erau prieteni apropiați.

Samantha se apropie de el și își petrecu mâna în jurul mijlocului lui înainte de a se apleca spre el.

- Bănuiesc că nu are motive să se mai îndoiască de tine în momentul acesta.

Ea se uită spre ușă.

- Va avea îndoieli până la nașterea bebelușului, mi-e teamă.

Samantha își puse capul pe umărul lui și își ascunse un căscat în dosul palmei.

- Ești obosită, constată Blake. Ar trebui să mergem la culcare.

- Dar mai sunt o grămadă de oameni acolo, veniți special ca să ne vadă.

- Da, și care vor trebui să-și vadă înaintea de petrecere fără noi.

Samantha nu îl mai contrazise, ceea ce îi arată că într-adevăr era extrem de obosită, așa că o sili să se bage cât mai repede în pat.

Blake și Samantha se opriră în New York pentru câteva zile pe drum înapoi spre California. În timp ce Blake se întâlnește cu avocatul lui, Sam îndrăzni să iasă în căldura năucitoare a Manhattanului pentru o rundă de cumpărături perfect inutile.

Oricât de mult s-ar fi străduit să se concentreze pe nevoia de haine de gravidă, secțiunile pentru bebeluși ale magazinelor o chemau cu o intensitate pe care nu o așteptase deloc. Poate era pentru că toată lumea ce trebuia să afle că e însărcinată aflase deja, dar Sam simți nevoia stringentă de a cumpăra câte o pereche din fiecare model de costumăș.

Nu știa încă sexul bebelușului, ceea ce îngreuna alegerea, dar mergea să cumpere culori neutre ori chestii galbene sau verzi. Găsi o păturică albă, împletită de mână, în care să înfașe copilul când îl aducea acasă de la maternitate. Cu mai multe pungi de hârtie în mâini, Samantha trecea agale printre standuri cu șosetuțe și jucării de pluș când simți o bătaie ușoară pe umăr.

Îngânând melodia veselă din difuzoare, se întoarse să vadă cine îi solicita atenția.

Vipera stătea în fața ei, blondă și strident de sexy în perfecțiunea ei.

- De ce nu mă mir să te gălesc aici? aproape îi şuieră Vanessa printre buzele rozalii.

Samanthei nu îi păsa deloc de ce credea cealaltă femeie, și cu siguranță nu ar fi avut chef să intre în vorbă cu ea. Oricum, care erau șansele să dea din întâmplare tocmai peste ea într-o metropolă de mărimea New Yorkului? Sam știa că aici locuiește, dar totuși, care erau șansele?

- Vanessa.

Vanessa puse degetul arătător pe zornăitoarea cu elefanțel pe care o avea Samantha în mână.

- Ce drăguț, nu-i așa? Deci, pe când fericitul eveniment al nașterii bebelușului?

- Nu te privește pe tine.

Samantha puse jos jucăria și se întoarse să plece.

- Să ghicesc - Vanessa se puse în fața ei, blocând-o pe Samantha între o bibliotecă plină de albume pentru bebeluși și ea, un șarpe veninos - va fi exact înainte de ziua lui Blake?

Era ușor de ghicit. Nu că ar fi contat.

- Ești chiar atât de invidioasă, Vanessa? Atât de frustrată că Blake nu s-a însurat cu tine?

Vanessa își lăsă capul pe spate, râzând.

- O, te rog! Nemernicul acela manipulator? E mai ușor să-ți dai seama de adevărata lui față când nu ești aproape de el. Păcat că nu ai observat și tu dinainte.

Vanessa coborî vocea în timp ce privirea îi rămase ațintită asupra abdomenului Samanthei.

Sam își puse mâna pe locul acela, ca și cum ar fi vrut să-și protejeze copilul de privirea fixă a femeii.

- Blake e unul dintre cei mai iubitori oameni pe care îi cunosc.

- Blake nu se iubește decât pe sine însuși. Mă întreb, totuși, dacă ți-a cerut el să îi faci un copil sau a uitat el „din greșeală” să se protejeze într-o noapte?

Vanessa făcu din degete semnele citării.

Discuția lor depășise stadiul ciudățeniei, acum era de-a dreptul bizară.

- Nu am timp pentru tine, Vanessa. Așa că te rog să mă scuzi.

Samantha dădu să se strecoare pe lângă ea, dar Vanessa o prinse de braț.

- Dumnezeuule, dar tu chiar nu ai habar, este?

Sam își trase brațul, dar cealaltă femeie nu îi dădu drumul. Un val de panică o lovi brusc. Probabil la fel cu cel pe care îl simte un câine înainte să aibă loc un cutremur; totul în Samantha încremeni pur și simplu.

- Știi că Blake are nevoie de un urmaș pentru a-și obține moștenirea, nu?

Poftim?

Zâmbetul Vanessei se făcu larg, și mai larg, iar mâna ei o mângâie compătimitor pe spate.

- Biata fată. Mă întreb cum a reușit să o facă? Oare ți-a ascuns pilulele? Ori a găurit prezervativele?

Sam simți brusc o durere puternică din cauza dinților încleștați involuntar. Se abținu atât de tare să izbucnească, încât avu senzația că mușchii din gât stăteau să-i plesnească. Ce mama dracului aiura Vanessa acolo?

Pe urmă vorbele lui Parker îi răsunară în minte: „Văd că te-ai asigurat că poți îndeplini toate cerințele tatălui tău”. Fără a-i mai acorda vreo secundă din timpul ei Vanessei, Samantha se răsuci pe călcâie și ieși ca o vijelie din magazin.

Căldura de furnal din New York o făcu instantaneu să transpire, lipindu-i și părul de cap, în timp ce se grăbea să pună distanță între ea și Viperă.

„Blake are nevoie de un urmaș pentru a-și obține moștenirea.” Vorbele îi reverberară cu ecou în urechi.

Oare putea fi adevărat? Căci, dacă era, avea sens felul atât de calm în care Blake acceptase vestea asta. Fusese singurul lucru, crezuse Samantha, pe care bărbatul nu îl voia de la căsnicia aceasta temporară. Nu era de mirare că nu fusese cătuși de puțin deranjat când ea îl anunțase despre sarcină. Nici măcar nu ridicase din umeri. Oare fusese surprins?

Nu, acum că se gândea la asta, parcă nu.

Nu era ca și cum ar fi avut nevoie să-i facă mai multe promisiuni ei din cauza apariției copilului. Absolut, nu.

Se oferise să fie un tată bun și să aibă grijă de copil.

Refuzând să-și lase emoțiile să-i întunece complet judecata, Samantha opri un taxi și porni spre apartamentul pe care Blake îl avea pe Coasta de Est.

Mai fusese acolo de două ori până acum, de ambele dați când veniseră ori plecaseră din Europa. Tocmai trecuse de ora prânzului când intră în atmosfera răcoroasă din clădirea bine păzită.

Cu ochelarii pe ochi, Samantha îi făcu semn portarului și trecu spre zona lifturilor fără a sta să discute ceva.

Spre deosebire de casa lor din Malibu, aici nu erau nici cameriste, nici bucătărese cu care ar fi trebuit să aibă de-a face.

Aruncându-și pe canapea pungile de cumpărături acum complet irelevante, Samantha deschise laptopul din camera de alături pe care Blake o folosea drept birou. Avea nevoie să dea de câteva date concrete înainte de a-i arunca lui Blake în față acuzații legate de ce-i spusese Vanessa.

Rata de eșec a prezervativelor o săcâise încă de la început. Bărbații responsabili precum Blake folosiseră prezervative toată viața lor, de când deveniseră adulți, și reușiseră să evite apelativul „tati“. Deci, ce se schimbase? Și de ce tocmai cu ea?

Degetele i se mișcă iuți pe tastatură și deschise câteva site-uri despre prezervative, despre folosirea lor, despre eficiența lor. Și abia când găsi unul cu titlul „De ce nu funcționează metoda prezervativului?” începu să spere că va da de ceva folositor.

Site-ul era plin de informațiile tipice, inclusiv cele legate de spargerea prezervativului. Dar asta nu se întâmplase – sau cel puțin nu din câte observase ea. Erau interviuri cu femei care ajunseseră să intre în cele două procente. Și de mai multe ori acestea mărturisiseră că folosiseră prezervativul aiurea, ori că se spărsese, ori că latexul era expirat.

Chiar și așa, ea și Blake făceau sex de abia o lună înainte să descopere că era însărcinată. Și nu era ca și cum nu folosiseră deloc protecție.

Cum se putea asigura un bărbat că o femeie rămânea însărcinată?

Chiar și cuprinși de cea mai mare pasiune, fuseseră pe deplin responsabili.

Samantha se ridică de la birou și se duse în dormitor. Folosiseră camera asta înainte să se ducă la recepție, așa că era normal ca prezervativul pe care îl folosiseră să fi fost scos din cutia din noptieră.

Care se afla în continuare acolo.

Samantha se uită la data de expirare care era peste încă niște luni bune. Cutia era aproape goală. Se duse cu ea în baie și scoase unul dintre pachetele învelite în folie. Cu atenție să nu rupă nimic, desfăcu folia și scoase ce era înăuntru. Prezervativul nu părea deloc deteriorat.

Din instinct, îl puse pe țeava bateriei de la chiuvetă și dădu drumul la apă. La început, nu se întâmplă nimic.

Dar când închise apa și se uită cu atenție la vârful prezervativului, observă că o picătură mică începe să se formeze în vârf.

Și simți cum și inima ei îi iese parcă din piept când văzu cum, încet, încet, picătură după picătură ieșiră pic, pic, pic în chiuvetă.

Buza începu să îi tremure, și la fel și mâinile. Cauciucul căzu în chiuvetă, iar Samantha mai scoase unul. Se întâmplă exact la fel.

Neputând să-și creadă ochilor și nici ceea ce-i spunea creierul, Samantha mai scoase încă un prezervativ din pachet și se întoarse în cameră. Închise luminile de sus, îl puse fără să-l scoată din folie sub becul unei veioze și o deschise.

O singură rază minusculă de lumină trecu prin folie ca un far.

Cu toată onestitatea discuțiilor lor, cu toată vorbăria cum că trebuiau să fie cinstiți unul cu celălalt, iată că Blake se conformase necesității de a avea un moștenitor și o manipulasă și pe ea să creadă că nu fusese mai mult decât un accident.

Fiecare fibră dinlăuntrul ei începu parcă să urle. Cum putuse să fie atât de naivă? Atât de proastă? Lacrimi șiroaie începură să i se prelingă pe obraji și strânse prezervativele și le băgă în coș, cât mai adânc, ca să nu se observe.

Își băgă un prezervativ în poșetă și mai lăsă două în cutia din noptieră.

Nimic nu ura pe lumea asta Samantha mai mult decât să fie folosită pentru nevoie altcuiva.

Cum de omul de care se îndrăgostise fusese capabil să-i facă așa ceva?

Cum oare avea să supraviețuiască fără el?

- Samantha e însărcinată, îi spuse Blake lui Jeff în intimitatea biroului avocatului său.

- Deci măcar o dată tabloidele au spus adevărul, spuse Jeff fluturând un ziar cu poze lucioase și aruncându-l în față pe birou.

Blake nu văzuse articolul cu pricina, dar aruncă o privire spre titlul cât se poate de explicit. Pe prima pagină stătea scris cu litere de-o șchioapă „Ducele pe cale să devină tată“.

- M-am gândit că ar trebui să afli asta de la mine în loc să-ți închipui cine știe ce. Lucrurile ar trebui să meargă fără probleme după ziua mea de anul viitor.

- O să vorbesc cu asistentul lui Parker să-mi trimită hârtiile necesare în săptămâna cu ziua ta și o să putem pune la punct toate detaliile în doar câteva săptămâni după aceea, răspunse Jeff lăsându-se pe spate și zâmbind. Nu-mi vine să cred că ai reușit.

- Am reușit ce? spuse Blake așezându-se picior peste picior.

- Să o convingi să rămână însărcinată. Ce i-ai oferit - încă zece milioane?

Lui Blake i se făcu pielea de găină la auzul vorbelor lui Jeff.

- Nimic de genul ăsta. Pur și simplu soarta a fost de partea mea.

- Pe bune?

- Sarcinile accidentale nu sunt ceva neobișnuit.

- Așa spun și femeile care-mi hărțuiesc clienții ca să primească pensie alimentară. Eu am învățat din experiență că accidentealele astea sunt produse cu bună știință.

Blake se aștepta cumva la acest comentariu.

- Uiți că eu sunt cel care are mai mult de câștigat de pe urma acestui copil decât Samantha. Sunt absolut convins că nu a făcut nimic necurat.

Jeff se aplecă în față pe scaunul lui.

- Ești sigur?

- Absolut.

Jeff îi întinse mâna peste masă.

- Felicitările mele!

După ce îi strânse mâna bărbatului, Blake trecu la chestiuni mai arzătoare.

- În legătură cu camerele video din casa Samanthei, am găsit ceva?

Jeff deschise câteva dosare pe birou și le împrăstie în fața lui.

- După cum știi, Vanessa a luat-o la întrebări pe Samantha, dar când am urmărit-o, nu am văzut-o să se întoarcă ori să ia legătura cu vreun detectiv particular. Detectivul nostru a făcut câteva poze, dar toți bărbații și femeile cu care apare în ele sunt curați. Sunt fie oameni de afaceri ca tine, fie avocați sau alți specialiști ca mine.

Blake observă imaginea familiară a Vanessei, cu ochelarii de soare închiși la culoare și trăsăturile de porțelan fin, sorbind din cafea ori vorbind la telefon. Una dintre imagini, mai ales îi reverberă în minte. Vanessa vorbind cu o femeie pe care o mai văzuse și altă dată, doar că nu știa unde.

- Știi cine e asta?

- E studentă la Drept. Sau secretară la o firmă de avocatură, să fie, oare? se întrebă Jeff. Cred că e secretară, totuși.

Blake se uită încă o dată la celelalte fotografii.

Una dintre ele i se păru bizară.

- Credem că omul de serviciu care avea camerele a fost plătit să scape de ele. Nu ne-a condus la nici un fir, nicăieri, mai departe de tomberoanele obișnuite. Nu am găsit nici o legătură dintre Parker ori vărul tău și ceea ce se întâmplă în State. E un uriaș punct mort, cum se spune, un drum care nu duce nicăieri.

Blake se gândi că, într-adevăr, la momentul acesta nu mai conta, dar tot voia să pună mâna pe cel care încălcase intimitatea Samanthei.

- Continuă să te ocupi de chestia asta.

Poate că te-ai fi gândit că un avocat era folositor numai ca reprezentat legal, dar în viața lui aflase că de multe ori lucrurile se făceau pe principiul favor contra

favor. Iar Jeff cunoștea oameni care puteau să supravegheze orice și pe oricine.

– Așa voi face.

Blake luă poza cu Vanessa și secretara. Intenționa să se uite la ea până își va aminti cum o chema pe femeia aceea.

Nimic pe lumea asta nu avea mai mare impact în a anunța că o problemă era pe cale să escaladeze decât imaginea unor valize făcute și puse la ușă. Ori cel puțin asta spera Samantha.

Blake o mințise. În loc să vină la ea cu o dilemă la care poate ar fi reușit să găsească împreună o rezolvare, manipulasă întreaga situație ca să ajungă la rezultatul ce-i convenea lui. Îi veniră în minte amintiri vechi despre arestarea tatălui ei și despre sentimentele amare pe care le încercase când își dăduse seama că Dan o înșelase.

Blake îi cunoștea secretele, îi cunoștea sentimentele de nesiguranță și cât de fragilă era din punctul acesta de vedere, și totuși se folosisese de ele ca să obțină ceea ce voia.

Da, împreună făcuseră pactul acesta cu diavolul. Să se căsătorească pentru a face pe plac unui mort și pentru ca amândoi să iasă mai bogați din povestea asta. Doar că totul se schimbasese când se treziseră atrași unul de celălalt și fusese conceput un copil.

Samantha își puse mâna pe abdomenul care începuse să nu se prea mai lase cuprins de betelia blugilor. Avea un pahar cu vin în mână. Sorbise din el o singură dată doar. Nu își permitea să îngurgiteze mai mult. Căci oricât ar fi vrut să-l rănească pe Blake, în nici un caz nu intenționa să-i facă rău copilului.

Dracu' să-l ia! Dracu' să-l ia pentru că o făcuse să îl iubească, să aibă încredere în el și pe urmă îngăduise să se ducă totul de răpă!

Se auzi cheia răsucindu-se în broască, iar Samantha își îndreptă privirea ținută la valizele de lângă ușă. Ridică paharul de vin. Poate că ar fi trebuit să se facă actriță. Cu siguranță Blake își ratase vocația în sensul acesta.

Prinse cu colțul ochiului ezitarea cu care Blake făcu primii doi pași în încăpere.

- Samantha?

Se gândise toată după-amiaza la ce avea să-i zică. O tentase, e drept, să fugă fără a-i spune nimic, să îl părăsească așa, fără nici o altă certitudine în afară de aceea că l-a părăsit. Doar că în final își dăduse seama că nu putea pleca fără a-i spune ce merita să audă.

- Când aveai de gând să îmi spui și mie? spuse ea în timp ce el intra ușurel în cameră, precaut ca și cum ar fi mers pe un câmp de mine gata să explodeze.

- Ce să-ți spun?

- Ai fost la avocat azi. Cu siguranță ați discutat despre testament.

Blake rămase nemișcat.

Samantha întoarse încet capul spre el, dar dură mult până să-și ridice ochii spre ai lui. Și când o făcu, observă cum privirea lui oscila între paharul de vin din mână și expresia de pe fața ei. Chiar și acum, se gândi ea, el urmărea mai degrabă ce se întâmpla cu bebelușul decât cu ea. Pentru a spori efectul, duse băutura la buze, se prefăcu că bea și apoi coborî paharul.

- Ce se petrece, Samantha?

Privirea bărbatului se îndreptă imediat spre bagajele pe care le împachetase ea ca să-și facă o ieșire din scenă spectaculoasă.

- Am crezut că o să fim sinceri unul cu celălalt. Ce s-a ales din treaba asta?

- Sam, despre ce vorbești?

Incapabilă să mai stea jos, ea se ridică și-și puse vinul pe masă, aproape vărsându-l. Probabil că lui Blake avea

să-i pară că băuse prea mult. „Asta e, foarte bine“, își spuse în gând.

- Testamentul tatălui tău - ce spunea până la urmă? Sau credeai că nu voi afla niciodată?

Blake făcu ochii mari și strânse din buze.

Expresia lui spunea tot ce voia ea să știe.

Vinovăție... poate și puțină remușcare. Dar pentru ce? Remușcare pentru că fusese prins cu minciuna?

- Nu m-am gândit că e important.

- Nu te-ai gândit că pentru mine era important să știu că tatăl tău a solicitat expres existența unui moștenitor?

Blake închise ochii, acceptându-i tacit cuvintele.

Ceea ce spunea totul, din nou.

Înăbușindu-și lacrimile înainte să apuce să i se scurgă pe obraji, Samantha își îndreptă spatele și se năpusti spre ducele ei.

- Onestitatea era cuvântul nostru de căpătâi. Doar că în privința aceasta nu ai putut să ai încredere în mine, nu-i așa?

Blake deschise ochii și se uită la ea.

- Nu voiam să te împovărez cu detalii.

Ea izbucni într-un râs sarcastic.

- Să mă împovărezi? Dumnezeu, tu chiar crezi ceea ce spui. Nu ești cu nimic mai bun decât tatăl tău! Le spui tuturor celor din jurul tău cum va fi, îi forțezi să-și accepte hotărârile și ei sunt siliți să te urmeze.

El se întinse spre ea, dar Samantha se trase într-o parte să nu o ajungă.

- Nu mă atinge. Zilele astea au trecut.

- Samantha, te rog. Știi că pare că...

- Eu știu cum este, nu cum pare, Blake. M-ai mințit în privința testamentului tatălui tău.

- Am aflat despre a doua condiție numai după ce ne-am căsătorit.

Stomacul i se strânse nod. Stresul acesta era imposibil să-i facă bine bebelușului. Se forță să tragă aer în piept și să îl expire încet.

- Poate că asta e adevărat, dar nu te-a oprit să te asiguri că în cele din urmă aveai să obții ce-ți doreai, nu?

Blake clătină din cap.

- Ce vrei să spui? Amândoi știam riscurile la care ne supunem dacă facem dragoste.

- Să nu îndrăznești să mă minți. Haide, Blake, recunoaște. Bărbați mai de soi decât tine m-au înșelat și m-au prostit în fața pentru mult mai mult timp. Poate că m-am lăsat dusă de emoții în ultimele luni, dar nu sunt chiar atât de molăie.

Aștepta din partea lui mărturisirea despre cum se coborâse într-atât încât să facă găuri în prezervative ca să obțină ceea ce-și dorea, aștepta să o implore să îl ierte.

În schimb, nu primi decât o privire nedumerită.

Fără a mai spune nimic, Samantha se duse spre bagaje.

- Ce faci?

- Plec. Sau bagajele astea nu sunt suficient de clare?

- Dumnezeule, Samantha, putem rezolva chestia asta! Ar fi trebuit să-ți vorbesc despre codicil.

- Da, chiar *ar fi trebuit* să îmi spui. Eram gata să-ți ofer orice, Blake, continuă ea simțind cum inima i se sparge în mii de bucăți și vorbele îi ies de pe buze fără să le poată opri. Nu era nevoie decât să mi-o ceri.

Samantha se răsuci pe picioare și ieși din viața lui Blake.

Se așteptase într-un fel ca el să se repeadă după ea. Dar pe de altă parte asta era din vina părții aceleia romantice din ea, părții aceleia care credea că însemna ceva pentru el în afară de iapa de prăsilă în care aparent se transformase. Nu conta că ea pleca. Blake avea deja parte de moștenitorul pe care și-l dorise.

Iar ea, de o viață întreagă de regrete.

capitolul 13

A plecat. La dracu', a plecat și l-a lăsat pentru o simplă omisiune din partea lui.

Femeile sunt sentimentale. Și femeile însărcinate, mai dihai decât oricare altele. Avea nevoie de timp să-și vină puțin în fire. Ceea ce el înțelegea, dar apoi avea să se întoarcă înapoi.

Și totuși, pe măsură ce minutele trecură transformându-se într-o oră întreagă, iar ora trecu și trecu și a doua, Blake își dădu seama că omisiunea lui cântărea în ochii soției lui mult mai mult decât își putuse imagina.

Când îi sună telefonul, o oră mai târziu, sări ca ars.

- Samantha?

- Jeff sunt. Scuze, pot să revin dacă aștepți un alt telefon.

Ultima persoană cu care avea chef să vorbească era avocatul. Blake răsuci ușor de câteva ori whisky-ul scump, triplu malt, în pahar, înainte să dea pe gât licoarea de culoarea chihlimbarului.

- Ce este?

- Ești bine? Ai o voce groaznică.

- Mersi.

- OK, deci nu ai chef de bârfe. Doar că m-am gândit că ai vrea să știi că detectivul meu a văzut-o pe Vanessa încolțind-o pe Samantha într-un magazin azi. Și din câte spune el, Vanessa i s-a părut ușor agresivă, numai că în loc să plece furioasă, Samantha a plecat foarte amărâtă de acolo.

Vanessa?

- Și omul tău a auzit discuția?

- Nu. Nu poate să se apropie atât de mult. Totul e în ordine la tine?

Mintea lui Blake ticăia precum un mecanism cu roțile în funcțiune. Deci așa aflate Sam despre testament. Cu siguranță Vanessa știuse despre el. Dar de unde?

Atunci imaginea femeii din poză îi apărură în fața ochilor.

- La dracu'! Femeia aia...

- Ce?

- În poza cu Vanessa. Leona. Nu. Neo... Naomi. Naomi nu-știu-cum. Care lucrează ca secretară pentru nemernicii aia de la Parker & Parker. Blake își trase o palmă peste frunte

- Vanessa o știe pe secretara firmei lui Parker, Jeff.

- Fosta ta prietenă o cunoaște pe mână dreaptă a avocatului tatălui tău?

- Ceea ce înseamnă că Vanessa a știut tot timpul asta despre testamentul tatei. Nu era de mirare că femeia era atât de îndârjită să devină ducesă.

- Crezi că ea a fost în spatele poveștii cu camerele de filmat din apartamentul Samantha?

- Aș paria bani buni în sensul acesta.

- Deci, ce i-a spus soției tale?

- Suficient încât să mă părăsească.

Nu era cazul să îndulcească în vreun fel noutățile astea. Oricum Jeff avea să fie printre primii care să afle despre posibile probleme de ordin juridic.

- Te-a părăsit? Ce vrei să spui?

- Nu contează. Hai că te sun în câteva zile. Între timp, redactează o scrisoare către Parker prin care să-l notifici că o breșă de confidențialitate ar putea face nul și neavenit orice act provenit de la biroul său de avocatură.

La dracu'! Avea porniri despotice. Nu era deloc mai bun decât răposatul lui tată. Chiar și acum, când era

pe punctul de a-și pierde soția și copilul, se gândea la lucruri de genul acesta.

- Sau, mai bine, nu face nimic. Ba nu, așteaptă... Trebuie să te pun să faci altceva.

Blake îi spuse ce voia de la el, nelăsând nici o îndoială asupra cursului pe care voia să îl dea faptelor.

O oră mai încolo, Blake se afla în fața computerului lui. Își deschisese browserul ca să vadă dacă Samantha căutase un zbor spre California.

Când istoricul căutărilor îi indică doar o mulțime de site-uri despre prezervative și rata de eșec materializată în sarcini neașteptate, făcu un pas înapoi.

Dacă Vanessa știa despre testament, știa și despre nevoia de a avea un moștenitor... Vanessa ar fi manipulat situația în favoarea ei în sensul de a rămâne însărcinată cu el, dacă ar fi avut destulă vreme. Din fericire, Blake o cunoscuse pe Sam și pusese capăt relației cu Vanessa. De la femeia aceea singura urmă rămasă în viața lui erau cutiile de prezervative pe care le lăsase la el.

- Fir-ar al dracului să fie! E posibil așa ceva?

Blake se aruncă pur și simplu din scaun și se repezi în dormitor. Cutia cu prezervative din sertarul noptierei mai avea numai două. Ridică unul în folie, îl duse la ochi, nu văzu nimic, dar apoi îl țină în lumină.

Simți practic o lovitură în plex în momentul în care văzu întepătura de ac din mijloc.

- O, Dumnezeuule! Samantha!

Cu siguranță soția lui descoperise toate lucrurile astea și crezuse ce era mai rău despre el. Și de ce nu ar fi crezut? Normal că el nu îi spusese că prezervativele fuseseră aduse aici de o fostă prietenă.

La dracu', ce era acum în mintea ei? Probabil se gândea că el era și mai nemernic decât Dan, pur și simplu încă un bărbat din viața ei care o dezamăgise

și o mințise numai pentru a obține ce voia. Ar fi vrut să o cheme înapoi, să o oblige să îl asculte. Dar ce dovadă avea, pe bune?

Imaginea Vanesei îi apăru în fața ochilor, făcându-l practic să-și iasă din minți de nervi. Furia pe care o simțise atâta amar de vreme față de taică-său nu era practic nimic în comparație cu nevoia pe care o simțea de a se răzbuna pe fosta lui iubită.

Blake ridică telefonul și începu să-i caute pe cei care îl puteau ajuta. Carter avea câțiva prieteni la poliția din New York, NYPD.

- Carter, am nevoie să-mi faci un serviciu.

Douăzeci și patru de ore mai târziu, Blake se afla în fața complexului de apartamente de mare lux, frângându-și mâinile atât de tare că Samantha ar fi fost mândră. I se păruse un adevărat iad să nu se ducă după ea. Doar că nu avea de gând să se justifice în fața lui Sam înainte ca Vanessa să plătească pentru ceea ce făcuse.

Parfumul floral grețos de dulce pe care îl folosea Vanessa și care o învăluia oriunde se ducea îi asaltă simțurile înainte de a da ochii cu ea. Inima începu să îi bată mai tare, și asta nu din cauza unor rămășițe de sentimente ori de dorință față de femeia asta, ci din cauza urii crâncene care îl însufletea. Dacă ea fusese în stare să-i distrugă viitorul pe care îl avea cu soția lui, avea și el să găsească o cale de a o distruge pe ea. Își făcu încă o dată promisiunea asta în gând și se îndepărtă de clădire spre Vanessa, apucând-o de braț.

Ea icni luată prin surprindere, se răsuci spre el, apoi se relaxă când recunoscu fața din spatele mâinii ce o înșfăcase.

- Blake? Ce mai faci, drăguțule?

Cu coada ochiului, îi văzu pe Carter și pe un detectiv sub acoperire care intrară în complex, fără a fi luați de loc în seamă de femeia dinaintea lui.

- Mă întrebam dacă ai o clipă.

I se făcuse pielea de găină de scârbă la simplul gând că trebuia să se poarte frumos cu ea cât timp le lua ofițerilor de poliție să-i cerceteze casa.

Expresia ei reținută se modifică ușor, ca și cum femeia nu era sigură de ce avea să facă Blake. Ultima lor întâlnire fusese mai puțin decât agreabilă, dar nu voia să o facă s-o ia la fugă.

- Nu credeam că mai avem ce să ne spunem.

- Voiam să-ți mulțumesc pentru avertisment.

Scoase minciuna pe gură cu atâta ușurință de i-ar fi venit și lui ușor să o creadă.

- Avertisment? Legat de ce?

- Legat de faptul că Samantha nu se va mulțumi până ce nu va avea și sufletul din mine. Eu am crezut că pot încheia o căsătorie decentă, liniștită, fără prea multe emoții ori obligații...

Lăsă vorbele să se stingă de la sine, fără a pune punct, pentru a vedea dacă Vanessa mușca momeala.

- Oh, Blake.

Femeia își scoase ochelarii de soare și se uită la el fix. În plus, își îndoi colțurile gurii într-o expresie ce denota multă înțelegere și compasiune.

- Ce s-a întâmplat?

- Nu sunt sigur. Sarcina asta, nu mă așteptam la ea. Și nu e ca și cum nu am fi avut multă grijă.

Aruncă o privire în jur să vadă dacă nu îi observa cineva și se trase mai lângă ea, coborând vocea pentru a spori efectul teatral.

- Cum naiba poate o femeie să rămână însărcinată dacă folosești prezervative? Mă îndoiesc că nu ar fi al meu, dar totuși...

Vanessa clătină din cap.

- O, Doamne. Eu am auzit la un moment dat de o femeie care a înțepat prezervativele pe care le folosea ca să se asigure că va rămâne însărcinată. Tu crezi că e capabilă de așa o măsură extremă?

Blake închise ochii, mulțumit că ochelarii de soare îi ascundeau în bună măsură expresia. Simțea o senzație acută de vomă. Ce târfă manipulatoare și răzbunătoare! Se concentrează asupra celui care coordona acțiunea din apartamentul Vanesei să se grăbească dracului mai tare. Orice secundă în plus în prezența acestei femei însemna o secundă pe care Blake nu o petrecea cu soția lui.

- Nu-mi pot imagina..., începu el.

- Ar trebui să fii supărată pe tine. La urma urmei, tu te-ai dus și te-ai însurat cu ea imediat după ce...

Blake oftă.

- Eu...

Telefonul din buzunarul lui zumzăi. Îl scoase și citi pe ecran mesajul lui Carter: „Am prins-o!”

Minciuna pe care era gata s-o scoată îi muri pe buze. În loc de asta, lăasă adevărul să iasă triumfător la suprafață.

- O iubesc.

- Ce?

- Iubire. Încredere. Lucruri pe care nu le-am simțit niciodată pentru tine.

Vanessa, care se apropiase din nou de el mai tare decât și-ar mai fi dorit vreodată să o aibă în această viață, se trase înapoi. Iar culoarea îi fugi complet din obraji.

- Dar tocmai ai spus...

Blake își scoase ochelarii și lăsă să se vadă cât de aprigă îi era mânia în fulgerele din ochi și maxilarul încheștat. Și, judecând după expresia de pe fața Vanessei, femeia le simți în plin.

- Ți-am pus porecla Vipera. Știi asta, Vanessa?

- Ce?

- Ai otrăvit destule cu veninul tău. Chiar credeai că o să scapi după ce-ai făcut ce-ai făcut? Chiar în acest moment, poliția e în apartamentul tău unde a căutat și a găsit ce trebuia să găsească.

Vanessa începu să dea înapoi. Își prinse tocul cui al unui pantof în ceva și aproape se prăbuși la pământ. Reuși în cele din urmă să se îndrepte și, când ridică privirea spre el, în ochi îi ardea cea mai intensă ură.

- Nu știi despre ce vorbești.

- Ba eu cred că știi.

Blake observă o mașină de poliție apropiindu-se și trăgând pe dreapta.

Ochii Vanessei se îndreptară spre polițiști, apoi înapoi la el.

- Nu am făcut nimic ilegal.

Angajase oameni care să îi facă treburile murdare, cum ar fi cel care se prefăcuse un simplu muncitor și care plantase camerele în apartamentul Samanthei. Era clar o încălcare a legii să îi facă lui și soției lui poze fără consimțământul lor. Avea să se folosească de orice chichiță juridică pentru a o face să plătească.

- Vom lăsa tribunalul să decidă în privința asta.

Poate că nu avea să petreacă ani întregi în spatele grătilor, dar Blake voia ca orice bărbat care avea să-i iasă în cale Viperei să știe bine cu ce fel de șarpe veninos avea de-a face.

În prima noapte după revenirea în California, Samantha își trăsese un pat lângă patul lui Jordan din camera ei și se străduise să adoarmă.

O dăduse în bară îngrozitor! Avea banii pentru a-și permite să aibă grijă de sora ei, dar, în cele din urmă, Samantha mai avea și o altă responsabilitate. Avea să vină pe lume un copil făcut de un tată egoist și dominator și o mamă gata să facă orice pentru bani. Ce pereche patetică erau!

Și pentru ce?

Samantha ar fi fost în stare să facă lucrurile să funcționeze, s-ar fi descurcat să aibă grijă de Jordan și fără milioanele lui Blake. Dar i se păruse mai simplu să îi accepte oferta și să-și facă viața mai ușoară.

Eliza îl dăduse afară pe prietenul ei când îl descoperise băgându-și nasul în dosarele ei cu noile cliente pe care le strânsese pentru Alliance. Ceea ce le oferise spațiu suficient în apartamentul Elizei celor două femei să-și verse amarul față de calitatea, ori mai precis lipsa ei, a bărbaților din ziua de azi.

Spre deosebire de alte dăți, Samantha nu fu în stare să facă altceva decât să mănânce, să doarmă, să stea în curte să privească în gol ori la oamenii ce treceau într-o parte și alta.

Durerea ascuțită pe care o simțise până la os în adâncul pieptului nu se dădea dusă. La un moment dat, îi trecuse prin cap să sune doctorul, gândindu-se că era posibil să se fi întâmplat ceva, dar apoi realizase că inima ei frântă o durea fizic cu o intensitate pe care nu o mai simțise de la moartea mamei ei.

La trei zile după sosirea ei acasă, Eliza o lăsă singură pe Samantha, să cugete în pace la amărăciunea ei.

Când se auzi un ciocănit în ușa de la intrare, femeia se uita lung la ea. Nu aștepta pe nimeni, așa că stătu mai departe unde se afla, pe canapea, fără să se miște. Bătaia continuă însă, până ce se sili să se ridice în picioare.

Deși se așteptase la venirea lui Blake la un anumit moment, văzându-l acolo, într-un tricou vechi, niște pantaloni bej și barba nerasă de câteva zile, i se redeschise rana adâncă din piept.

- Ce cauți aici, Blake?

- Trebuie să vorbim.

Ea plânsese până ce rămăsese fără lacrimi și nu avea de gând să își supună copilul la și mai mult stres față de cel pe care fusese silit să-l îndure deja.

- Eu nu mai am nimic de spus.

Dădu să închidă ușa, dar Blake își băgă piciorul înăuntru, forțând-o să se oprească la jumătate.

- Te iubesc.

Mâna Samanthei ezită în aer. Închise ochii ca să reziste în fața durerii pe care i-o provocau aceste cuvinte. În altă zi, în altă vreme, s-ar fi aruncat pur și simplu în brațele lui la auzul acestei mărturisiri, dar acum vorbele veneau prea târziu.

Chiar dacă o iubea, asta nu schimba nimic.

- M-ai auzit?

- De ce îmi faci asta?

Durerea din piept începuse să crească. I se tăie respirația amenințând să-i taie de tot oxigenul ce-i ajungea în plămâni.

- Cinci minute, Samantha. Dă-mi numai cinci minute. Te rog.

Oare îl auzise vreodată pe Blake cerșind ceva pe lumea asta?

Deschise ușa mai larg și îl lăsă să intre.

El îi întinse un document.

- Uită-te la pagina trei.

- Ce e asta?

- Uită-te, te rog.

Samantha dădu paginile ca să ajungă unde îi spusese el și dădu cu ochii de o poză a Viperei însoțită de o femeie necunoscută, fiind escortate în fața unei secții de poliție.

- Ce e asta?

- Vanessa s-a folosit de o prietenă pe care o avea la biroul de avocatură al tatălui meu ca să obțină informații confidențiale privitoare la testament.

Ceea ce explica de unde știuse femeia despre testament, în timp ce Samantha habar nu avusese de nimic.

- Și?

- Am găsit prezervativele, Samantha. Pe toate.

Samantha clătină din cap și-și ridică privirea nesigură spre ochii lui Blake.

- Pe toate?

- Vanessa voia să mă prindă în cursă, să mă facă să mă însor cu ea. Știa că am nevoie de un moștenitor înainte ca eu însumi să aflu asta. Așa că a pus la cale o poveste cum că ar fi alergică la latex și mi-a adus doar ea un anumit tip la care spunea că nu are nici o reacție. Habar nu aveam că le-a stricat pe toate, până la unul. A mers atât de departe încât a deschis cutiile sigilate și pe urmă le-a lipit la loc.

Blake era mai aproape acum și întinsese mâinile ca să le ia pe-ale ei. Lăsând șocul vorbelor lui să treacă peste ea, Samantha rămase privind în gol înspre pieptul lui.

- Deci Vanessa a găurit prezervativele?

- Nu eu.

Mintea i se blocă pur și simplu din cauza acestei informații. Samantha se trase înapoi, scoțându-și mâinile

din mâinile lui Blake, și se așază pe canapea. Poza Vanessei înconjurată de polițiști întări părerea lui Sam că femeia era un șarpe veninos.

- Poliția a găsit fișiere în computerul Vanessei - fișiere video - cu noi doi.

Femeia era într-adevăr bolnavă. Blake avusese mare noroc să scape mașinațiunilor ei. Dar acțiunile ei nu le scuzau pe ale lui.

- De ce nu mi-ai spus despre testament?

Blake se așază pe măsuță cu fața spre ea. Când își puse mâinile pe genunchii ei, femeia tresări violent. Durerea se văzu limpede pe fața lui Blake înainte să-și ia mâinile.

- La început, am vrut să văd dacă există vreo cale legală să evit chestia asta. Când avocatul meu și-a epuizat toate căile de atac, însă, m-am gândit că trebuie să îți spun. Când am ajuns acasă, însă, te-am găsit în baie lup-tându-te cu prezervativele. Pe urmă zilele au trecut parcă în zbor și la un moment dat pur și simplu nici nu mi s-a mai părut că are vreun rost.

- Asta nu e o scuză.

- Acum știu. Dar este adevărul adevărat, Samantha. Și abia săptămâna trecută, după ce m-am văzut cu avocatul tatălui meu, mi-am dat seama că trebuie neapărat să-ți vorbesc despre asta. Însă riscul de a te pierde m-a făcut incapabil să deschid gura.

Blake îndrăzni să o atingă din nou; de data aceasta fără ca ea să tresară. Ochii lui rugători îi căutară pe ai ei.

- Îmi pare rău. Ar fi trebuit să fac multe lucruri altfel. Și dacă îmi mai dai o șansă, îți promit că nu îți voi mai ascunde nimic de-acum înainte.

Samanthei începu să-i tremure buza de jos, așa că începu să și-o muște ca să încerce să se controleze.

Explicațiile lui Blake, motivele pe care i le adusese păreau cât se poate de valabile. Dar adevărul era că în continuare căsnicia lor era una de conveniență – menită fără îndoială să se sfârșească îngrozitor de dureros. Acum sau mai târziu, oricum avea termen de expirare. Iar Samantha nu mai putea lăsa întrebarea asta suspendată în aer. Nu era cinstit față de nici unul dintre ei – și cu atât mai puțin față de bebeluș.

– Mă poți ierta?

Samantha închise ochii, iar când îi deschise, se uită adânc în ochii lui Blake.

– Te iert.

El dădu să zâmbească, dar Sam clătină din cap.

– Blake, stai puțin. Nu mai pot face chestia asta. Credeam că voi putea să mă joc de-a căminul, să mă joc de-a nevasta și că voi fi în stare să te părăsesc la încheierea anului, doar că mi-am dat seama că nu pot.

– Dar...

– Nu, așteaptă, îl întrerupse ea. Știu că nu voiai nici un fel de implicare emoțională, dar nu am avut cum să nu mă îndrăgostesc de tine, în același fel în care nu aș fi putut să mă împiedic să nu mai respir și să supraviețuiesc totodată.

De data asta Blake zâmbi cu tot sufletul și zâmbetul i se văzu și în ochii cenușii și scânteietori, căci nu mai avea cum să se rețină.

– Tu mă iubești? șopti el.

– Și acesta este motivul pentru care trebuie să punem punct poveștii acum, continuă ea.

Blake închise ochii, clătină din cap și scoase un șuiert de șoc.

– Poftim?

– Îmi e suficient de greu să fiu însărcinată. Durerea asta din sufletul meu, nesiguranța cu privire la data

când vei decide să pui în aplicare termenii contractului și să pui capăt căsniciei noastre, toate astea mi se par imposibil de suportat.

Chiar și acum se uita la el și-și simțea inima bătându-i aiurea. Cum naiba ar fi putut merge mai departe în următoarele opt luni gândindu-se la momentul când el îi va cere să plece?

- Ai auzit când ți-am spus că te iubesc?

- Da, dar...

Acum el îi duse un deget la buze ca să o facă să tacă.

- Te iubesc, Samantha Harrison și dacă ai de gând să aștepti ziua în care îți voi cere să ieși din viața mea, ai face bine să fii pregătită să aștepti o viață. Deja l-am pus pe Jeff să îmi facă testamentul. Testamentul prin care tu și copilul veți moșteni totul în cazul în care mi se întâmplă ceva.

- Ce?

În loc să-i explice, Blake se lăsă într-un genunchi și-și duse mâna ei la buze pentru un sărut tandru.

- S-ar putea să par un mare măgar, dar vrei să te măriti cu mine? Nu pentru nu știu ce contract, testament ori bani, ci pentru că mă iubești și vrei să fii soția mea pentru acum și pentru totdeauna?

- Poftim?

Vocea îi coborâse o octavă întreagă, ceea ce pentru ea însemna o tonalitate foarte gravă.

- Samantha, datorită ție sunt un om mai bun. Te rog, spune-mi că te vei căsători cu mine.

- O, Blake - se așeză, ea în genunchi lângă el -, dar deja suntem căsătoriți.

El zâmbi prinzându-i fața în palme.

- Să înțeleg că acesta e un da?

Îl iubea atât de mult... I-ar fi fost peste putință să spună nu.

- Pentru totdeauna e foarte mult timp.

- Da, foarte, foarte mult timp. Și uneori e posibil să fie și foarte rău.

Vorbele lui îi amintiră de vechea lor discuție.

- Doar că nu poți da înapoi, indiferent de cât de rele ar părea la un moment dat lucrurile.

Își puse buzele pe buzele ei cu tandrețe, cu dragoste.

- Spune da.

- Credeam că am spus deja.

Blake o prinse în brațe și își adânci sărutul acela ce le pecetluia soarta.

Durerea de cap și de inimă din ultimele câteva zile începu să cedeze, iar în stomac simți senzația atât de familiară a fluturașilor de dorință.

Samantha icni și se trase înapoi din sărutul lui Blake.

- Ce e? Întrebă el speriat.

- Copilul. Am simțit copilul.

Așteptă puțin, își puse mâna pe abdomen și simți din nou senzația vagă, dar imposibil de ratat. Îi apucă mâna lui Blake, dar își dădu seama că mișcarea fusese prea slabă pentru a fi percepută.

- Cred că este felul ei de a spune că este de acord, îi șopti Blake în ureche.

- Ei? Crezi că e fată?

- Femeile sunt sensibile și emoționale. Modul în care a așteptat până acum să-și facă simțită prezența este felul ei de a ne spune să rămânem împreună.

Sam izbucni în râs.

- Crezi?

- Poate, ori este băiat, și în felul ăsta încearcă să ne bage mințile în cap.

- Băiat sau fată, dat fiind că noi suntem părinții, e un copil cu multă personalitate, clar, și-și va urmări cu hotărâre scopurile.

- Te iubesc, Samantha.

Și în timp ce Blake își coborî din nou gura spre gura ei, singurul gând din mintea Samanthei fu acela de dragoste nemărginită pentru soțul ei ce nu mai era defel temporar.

epilog

Îl numiră pe fiul lor Samuel Edmund Harrison. Samuel de la Samantha, căci Blake nu putuse să se abțină și fusese de la început pornit să-și numească odrasla după numele lui Sam. Și al doilea nume venea de la tatăl lui, pe care Blake nu-l mai putea urî acum că el fusese de fapt motivul pentru care se cunoscuseră.

– Ești un mic conte atât de lacom, nu? spuse Samantha uitându-se la Eddie, care își termina masa de după-amiază.

Medicul nu glumise când îi spusese că bebelușii alăptați la sân mâncau la fiecare două ore. Nu-i păsa. Bine, ca să fie cinstită, alăptatul de la miezul nopții i se părea destul de obositor, dar se trezea în continuare conștientă ca să-și hrănească fiul. Blake își făcea și el treaba participând la schimbarea scutecelor și la orice altceva mai putea contribui. Încercase să stea treaz alături de ea la început, dar de cele mai multe ori adormea lângă ea în timp ce ea se ocupa de Eddie.

Se auziră pași în dormitor și apoi apropiindu-se de camera copilului. Blake apărură în cadrul ușii cu un zâmbet tâmp pe chip.

– M-am gândit că vă găsesc aici.

Eddie auzi glasul tatălui lui și zâmbi cu gurița pe sfârșitul lui Sam.

– L-ai auzit pe tati?

Blake se apropie și îngenunche lângă balansoar. Eddie clipi de câteva ori din ochișorii lui albaștri minunați și se opri din supt.

- O sincronizare perfectă, spuse Blake luând prosopelul pentru regurgitat de pe umărul lui Sam și ridicându-l în brațe pe fiul lor.

Ea îl ajută să potrivească prosopelul și-și dădu seama că Blake se schimbaseră de hainele obișnuite de sâmbăta în costum și cravată.

- Trebuie să te duci la birou?

Era aniversarea lor și intenționaseră să rămână acasă să ia o cină liniștită.

- Ce fel de soț ar pleca la prima aniversare a nunții? Eddie râgâi zgomotos.

- Exact, spuse Blake.

- Atunci de ce te-ai schimbat?

- Am o surpriză.

Sam se ridică în picioare și-și îngustă privirea.

- Ce fel de surpriză?

- O să vezi.

O luă de mână și o conduse în jos pe scări și apoi spre sufrageria cea mare.

Parfumul florilor îi învălui simțurile înainte să pășească înăuntru. Atunci îi văzu. Mama lui Blake și Gwen, Jordan și asistenta pe care o angajaseră să aibă grijă de ea în permanență, aici, la ei acasă, Carter, Eliza și toți angajații lor.

- Ce se petrece?

- Surpriză, începu să dea din mâini Jordan din căruciorul ei.

- Eu credeam că petrecerile surpriză sunt doar pentru zilele de naștere, nu și pentru aniversări.

Linda se apropie de Blake.

- Unde este frumosul meu?

Îl luă pe Eddie din brațele lui Blake, se aplecă și o sărută pe Samantha pe ambii obraji.

Blake o trase pe Samantha lângă el, luând-o de mijloc.

- S-au adunat cu toții aici pentru ceva mai mult decât o petrecere de aniversare.

- Da?

- Da. S-au adunat aici pentru o nuntă.

Acum nu mai înțelegea nimic.

Sam se uită în jur în cameră și nu mai văzu nici o pereche. Carter, Gwen și Eliza erau singurii tineri necăsătoriți din încăpere și nici unul nu stătea alături de altul.

- Cine?

- Noi.

- OK, știu că sarcina mi-a prăjit niște circuite, dar ultima oară când am verificat, eram deja căsătoriți.

Blake se plecă în față și o sărută ca să-i îndepărteze orice confuzie. Când își ridică gura de pe gura ei îi explică.

- Anul trecut am fugit practic unul cu celălalt și i-am privat pe ai noștri - familie și prieteni - de posibilitatea de a ne sta alături. Și amândoi știm de ce... Dar nu vreau ca pe lumea asta să mai existe cineva care să-mi pună la îndoială dragostea pentru tine. De la aniversarea aceasta încolo, ne vom reînnoi jurămintele în alt stat în fiecare an.

Sam rămase cu gura căscată.

- În fiecare an?

- Ce romantic, nu? întrebă Gwen de lângă ea.

- Și când rămânem fără state, ne vom muta în Europa.

Lacrimi țâșniră fără veste din ochii lui Sam, care își privea soțul minunat și incredibil de iubitor.

- Ești nebun. Știi asta, da?

- Eu am folosit câteva alte epitete mult mai revelatoare, spuse Carter.

- Nu le folosi și acum. Avem un bebeluș printre noi, spuse Eliza dând din deget spre Carter, care îi făcu cu ochiul, vesel.

- O nuntă la fiecare aniversare?

Blake dădu din cap o dată.

- O nuntă simplă sau elegantă, sau cât de mare vrei tu. În fiecare an, unul dintre noi se va ocupa de planificarea ei, ori poate vom angaja pe cineva să o organizeze.

Gwen bătu din palme.

- O, vreau eu anul viitor. Am tema perfectă pentru o nuntă în Texas.

- Eu o să iau Hawaii la cinci ani, interveni și Eliza.

O, Doamne, întregul grup părea gata să se arunce în istoria asta cu capul înainte. Cam cum făcuse ea când îi spusese „Da“ lui Blake prima oară.

- La naiba! Sunt de acord și eu.

- Așa te vreau.

Blake o trase mai aproape înfășurând-o în dragostea și căldura brațelor lui ca într-o pătură moale.

- Mă duc să-i spun preotului că suntem aproape gata, spuse Eliza și ieși.

- Eu mă duc să văd ce fac cei de la catering, Mary porni spre bucătărie.

- Când ai avut timp să pui la cale toate astea? întrebă Sam în timp ce familia și prietenii ei ieșeau din cameră.

- Păi tu și Eddie dormiți destul de mult.

Sam izbucni în râs, dar nu se putu abține să nu-și ascundă un căscat.

- Doctorul spunea că deja din luna a treia Eddie ar trebui să doarmă până dimineață.

Blake o sărută pe frunte.

- Doar să nu adormi înainte să spui „Da“.

Samantha își puse palmele de-o parte și de alta a feței lui Blake și se ridică pe vârfuri.

- O, da! De o sută și o mie de ori da! Vreau să mă mărit cu tine!

Și-apoi își pecetlui legământul cu un sărut arzător.

În aceeași colecție au apărut:

1. Danielle Steel, *O femeie împlinită*
2. Danielle Steel, *Cu fiecare zi*
3. Nora Roberts, *Vis în alb*
4. Nora Roberts, *Parfumul iubirii*
5. Nora Roberts, *Trăiește clipa*
6. Nora Roberts, *Fericiți pentru totdeauna*
7. Danielle Steel, *Legături de familie*
8. Danielle Steel, *Moștenirea*
9. Danielle Steel, *Misterele dragostei*
10. Danielle Steel, *Strada Charles 44*
11. Nora Roberts, *Comori tănuite*
12. Barbara Delinsky, *Evadarea*
13. Jackie Collins, *Celebritate*
14. Danielle Steel, *Luminile Sudului*
15. Mary Jo Putney, *O nouă viață*
16. Mary Jo Putney, *Umbrele trecutului*
17. Mary Jo Putney, *Pasiune și onoare*
18. Danielle Steel, *Petrecerea*
19. Eloise James, *Un sărut la miezul nopții*
20. Eloise James, *Atingerea dragostei*
21. Sandra Brown, *Dulce mânia*
22. Sandra Brown, *Confruntarea*
23. Jackie Collins, *Zeița răzbunării*
24. Sandra Brown, *Sărutul ispitei*
25. Danielle Steel, *Conacul*
26. Sandra Brown, *Furtună în paradis*
27. Danielle Steel, *Îngerul păzitor*
28. Nora Roberts, *Vieți la limită – vol. 1*
29. Nora Roberts, *Vieți la limită – vol. 2*
30. Fern Michaels, *Un Crăciun de neuitat*
31. Fern Michaels, *O dorință de Crăciun*
32. Joanna Trollope, *Nurorile*
33. Joanna Trollope, *O altă familie*
34. Mary Jo Putney, *O iubire imposibilă – vol. 1*